

மல்கை

சுசிரியர்: ஏடாமினிக் ஜீவா

PHOTO : D. THILEEPAN

‘துரைவி’ துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள்

அக்டோபர் '98

விலை : ரூபா 15.00

RANI GRINDING MILLS

219, Main Street,
Matale,
Sri Lanka.

Phone : 066-2425

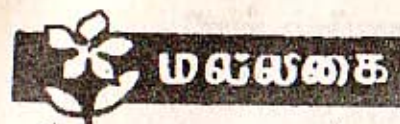
VIJAYA GENERAL STORES

(AGRO SERVICE CENTRE)

DEALERS : AGROCHEMICAL, SPRAYERS,
FERTILIZER & VEGETABLE SEEDS

No. 85, Ratnajothy Sarawanamuthu Mawatha,
(Wolfendhal Street), Colombo 13.

Phone :- 327011

261 அக்டோபர் 1998

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

33 வது ஆண்டு

34 வது ஆண்டு மலர் தயாராகிவருகிறது

சென்ற ஆண்டு 33 வது ஆண்டு மலர்போல 1999ம் ஆண்டுக்கான மலர் வரும் ஜனவரி மாதம் வெளிவரவுள்ளது.

உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே, மல்லிகையின் ஆண்டு மலர்கள் வைத்துப் பாதுகாக்கத்தக்கவை என்று, 'ஆகா... ஊசு... என்ற ஆடம்பர அழகுக் கோலத்தில் வெளிச்சம் காட்டாதவை. மல்லிகை மலர்கள் மிகமிக எளிமையானவைகளாகக் காட்சி தரலாம்.

ஆனால் மல்லிகை மலர்களில் ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஆத்மா பிரதிபலிக்கும். இலக்கிய ஆளுமை பளிச்சிடும். தனிமனித உழைப்பும் இலக்கிய விகாசமும் நேசிப்பும் துலங்கிடும்.

எனவே ஆரோக்கியமான திசை வழிகளில் நமது நாட்டுக் கலை இலக்கியங்களை வழிநடத்த விரும்புபவர்களின் ஆலோசனைகளையும் படைப்புக்களையும் விரும்பி வரவேற்கின்றேன்.

முடியுமானால் - நீங்கள் விரும்பினால் மட்டும் - உங்களுடன் தொடர்புள்ள வர்த்தக நண்பர்களிடம் விளம்பரமொன்று கேட்டுப் பாருங்கள். மல்லிகையின் பெயரைக் கேள்விப்பட்டிருந்தால் அவர்கள் உதவுவார்கள். இல்லாது போனால் பரவாயில்லை. 34வது மலரைச் சிறப்பாகத் தயாரிக்க உதவுங்கள்.

இலக்கியச் சுவைஞர்களுக்கு இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியைச் சொல்லி வைப்புகள். மலருக்கு அவர்களையும் எழுதச் சொல்லுங்கள். உங்கள் ஒவ்வொருவரது ஒத்துழைப்பும் அவசர, அவசிய தேவை. புத்தாண்டில் புது இலக்கியம் சமைக்க இது வழிவகுக்கட்டும்.

- டொமினிக் ஜீவா -

சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி

— மேமன் கவி

“இராமர்”

நிபுணர் கருத்து

இலக்கிய உலக பிரவேசத்தின் பால்ய காலம் தொடக்கம் எனக்கு சில படைப்பாளிகளின் பெயர்களில் ஒருவரையான இனம் புரியாத பிடிப்பு இருந்ததுண்டு. உதாரணமாக பேராசிரியர் கைலாசபதி, மு. தளைய சிங்கம், வெங்கட் சாமிநாதன், தருமு சிவராமு, ஏ.ஜே. கணகரட்னா என்ற வரிசையில் சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி என்ற பெயரும் அடங்கும்.

மேற்குறித்தவர்களின் கருத்தியல் ரீதியான வேறுபாடுகளை இனங் கண்டு கொள்ள முடியாத வயசு! பெயர்கள் மீதான பிடிப்பின் காரணமாக மட்டுமே அவர்களது ஆக்கங்களைப் படித்ததுண்டு. அதன் மூலம் அவர்கள் சார்ந்து இருந்த கருத்தியல் சிந்தனைகளின் தாக்கம் எனக்கு ஏற்பட்டதோ இல்லையோ அவர் தம் பன்முக வாசிப்பு தன்மையின் பரிபூரண தாக்கத்திற்கு நான் ஆட்பட்டது என்பது என்னவோ உண்மைதான்.

சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி!

என்ற பெயரின் மீதான பிடிப்பின் காரணமாக, அவரது படைப்புகளை படித்ததன் மூலம் நான் ஏலவே குறிப்பிட்ட பன்முக வாசிப்புத் தன்மையின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டவன் நான். எனக்கும் சசிக்குமான இலக்கிய உறவு அதுதான் என்பேன்!.

சசியை முதல் முதலாக பல வருஷங்களுக்கு முன்பு எங்கு சந்தித்தேன் என்பது எனக்கு ஞாபகமில்லை. ஆனால், சமீபத்தில், கொழும்புக்கான அவரது இடம்பெயர்வுக்கு பின் அவரை பல தடவை பல இலக்கிய கூட்டங்களில் அடிக்கடி சந்தித்துண்டு. இறுதியாக, தமிழக எழுத்தாளர் அ. மங்கை அவர்களுடனான இலக்கியச்

சந்திப்பில் என் வசம் இருந்த ஜெயமோகனின் நவீன தமிழ் இலக்கியம் எனும் நூலை கேட்டு வாங்கி பார்த்தது. அது தான் நான் சசியை இறுதியாக பார்த்தது.

மல்லிகை வளாகத்தினுடாகவும் மற்றும் வேறு இலக்கிய வெளியீடுகளின் மூலமும் சசியின் எழுத்துக்களில் வெளிப்பட்ட பன்முக வாசிப்புத்தன்மை அவரது தனித்துவம் எனலாம்.

சினிமா என்ற ஊடகத்தின் முக்கியத்துவம் நம்மால் (இலக்கிய வாதிகளால்) பரிபூரணமாக உணரப்படாத காலத்திலேயே சினிமா என்று ஊடகமும் சிறந்த கலைப் படைப்பின் உன்னதங்களை தம்மகத்தே கொண்டிருக்கிறது என்பதை காட்டியதில் பிறருக்கு இனங் காட்டுவதில் சசி நம் மத்தியில் முக்கியத்துவம் பெற்று இருந்தார்.

பிற மொழி வழியாக வெளிப்பட்ட நுண்கலைகளைப் பற்றிய சிந்தனைகளை நமக்கு தந்த சசியின் படைப்புக்கள். தமிழ் சமூக இலக்கிய சூழலுக்கு வளம் சேர்த்தவை.

இன்று நிகழும் அகால மரணங்கள் நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதவை. அதிலும் படைப்பாளிகளின் அகால மரணம் என்பது வெறுமனே தனிமனித மரணங்களுக்கு அப்பாலும். ஒரு சமூக கலாச்சாரத்தின் நஷ்டங்களாகி விடுகின்ற பொழுதுதான் அத்தகைய மரணங்களின் தாக்கத்தை நம்மால் ஆழமாக உணர முடிகிறது.

சசியின் மரணமும் அத்தகைய ஒன்றே!

“மேற்காசியாவின் கடந்த கால வரலாற்றை ஆய்வு செய்தால், அப்பகுதியை ஆண்ட மன்னர் தான் இராமர் எனத் தெரிகிறது. மேற்காசியாவிலிருந்து புறப்பட்டு பிற கண்டங்களுக்குச் சென்ற அவர்காலத்து மக்கள் மன்னரின் பெருமையையும் அவரின் குணநலன்கள் பற்றிய செய்திகளையும் தங்களுடன் கொண்டுசென்றனர்”. என்கிறார் மக்கள் தொகை ஆய்வு நிபுணர் லலித்பாடக்.

“மேற்கு ஆசியாவில் பிறந்த இந்தியப் பெண்கள்” என்ற ஆய்வை அவர் மேற்கொண்டார். 1500 க்கும் மேற்பட்ட இந்தியப் பெயர்களில் வேர்ச்சொல் மேற்காசிய நாடுகளிலிருந்து வந்திருப்பது ஆய்வில் தெரியவந்தது.

மேற்கு ஆசிய நாடுகளின் வரலாறு, குறிப்பாக எகிப்து நாட்டு வரலாற்று ஆவணங்களை ஆய்வு செய்ததில் பல்சான்றுகள் கிடைத்தன. சமஸ்கிருதம் பேசிய ஆரிய இனத்தில் பிறந்த மன்னன் தசரதன். தனது தகப்பனார் கூறுதாரணருக்குப் பிறகு பட்டத்திற்கு வந்தார். அவர் பட்டமேற்ற காலம் கி.மு. 1635. வடக்கு சிரியாவின் மைதானியன் வம்சத்து அரசரான தசரதன் முடிசூட்டிக் கொண்டார்.

அம்மக்கள் ஹரியர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். தங்களை இகஷ்வாகுகள் என்று அவர்கள் அழைத்துக்கொண்டனர். மக்களை ஆட்சிசெய்ய கடவுளால் அனுப்ப

ப்பட்ட பிரதிநிதி என்று அதற்குப் பொருள் என்று அவர்கள் தெரிவித்தனர். மேற்காசியாவுக்கு அவர்கள், கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வந்தனர்.

மைதானியர்களின் அரசாட்சி கி.மு. 1455 முதல் 1355 வரைதான் நடந்தது. இந்திய வேதங்களில் கூறப்படும் ஹரி, ஹரிஓம் எனும் வார்த்தைகள் ஹரியர்கள் என்ற வார்த்தையிலிருந்து வந்தவை எனத் தெரிகிறது.

எகிப்து வரலாற்றைப் பார்த்தால் குறைந்தபட்சம் 12 அரசர்கள் ராம் அல்லது ரமேசஸ் என்ற பட்டத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பது தெரிகிறது. அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் கி.மு. 1290 முதல் 1075 வரை.

எகிப்து நாட்டைக் கி.மு. 1279 முதல் கி.மு. 1213 வரை ஆண்ட பாரோ மன்னன் தன்னை ‘இரண்டாவது ரமேசஸ்’ என்று அழைத்துக்கொண்டார். அதன் பிறகு வந்த அனைத்து மன்னர்களுமே தங்கள் பட்டத்தில் ‘ரமேசஸைச்’ சேர்த்துக்கொள்ளத் தவறவில்லை. ‘ரா’ என்ற எழுத்தை மனித வடிவில் பொறித்து, அம்மனிதனின் தலையில் அரைவட்ட வடிவில் சூரியன் பிரகாசிப்பதுபோல் வரைந்திருந்தார்கள். இராமரை சூரிய வம்சத்து மன்னராகத்தான் இந்தியக் காப்பியம் ராமாயணம் கூறுகிறது.

அன்னாட்டு டாய்ன்பி என்ற பிரபல வரலாற்று ஆய்வாளரும் தமது வரலாற்று

வரைபடத்தில் சமஸ்கிருதம் பேசும் ஆரியர் கள் மேற்கு ஆசியாவுக்கு வந்தது கி.மு. 18 வது நூற்றாண்டு என்கிறார். அவர்கள் கி.மு. 1660 ல் எகிப்தைக் கைப்பற்றினர்.

இஷ்வாகு வம்சப் பிரபவோ ராமா என்று வால் மிகி ராமாயணம் கூறுகிறது. அப்படியிருக்க மேற்கு ஆசியாவை ஆண்ட அவ்வம்சம் மைதானியர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டது ஏன் என்பதற்கு ஆதாரம் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. இப்போது யூகோஸ்லாவியா என்று அழைக்கப்படும் நாட்டில், கிரேக்கத்திற்கு வடமேற்கில் உள்ள பகுதியில் மீதோன், தாசரதி என்ற நகரங்கள் இருக்கின்றன.

மைதானி மன்னர்களுக்கு ஹரியர்களின் பெயர்கள் அல்லாமல் இந்தோ - ஐரோப் பியப் பெயர்கள் தான் இருந்தன. மித்திரர், இந்திரன், தேசபதர், நசாதியர், ஆகிய தெய்வங்களை அவர்கள் வழிபட்டுள்ளனர்.

கீழைநாடுகளில் ஆதி காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களிடையே பிரதேசங்களை எரிக்கும் வழக்கம் இல்லை. சடலத்தை எரிப்பது என்பது சாவைவிடக் கொடுமானது என்று அவர்கள் கருதினர். ஆனால் மைதானிய மன்னர்கள் காலத்தில் பிரதேசங்களை எரிப்பதுதான் முறையான செயல் என்று கடைப்பிடித்தனர். அதுவே பின்னர் கீழை நாட்டில் பரவியது.

வருந்துகின்றோம்

மக்கள் மத்தியிலிருந்து மலர்ந்து, மக்களால் நேசிக்கப்பட்டவர்களான இன்றைய தலைமுறையின் நவீன எழுத்தாளர்களான இனாப் காணப்பட்ட தோழர்கள் சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி, சாகுமதி மறுமலர்ச்சிக் காலக் கவிஞரான திரு. க. இ. சரவணமூர்த்தி, “சாரதா” மலையகக் கவிஞர் லிங்கதாசன், மற்றும் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களான மார்க்சிஸ்ட் சிந்தனையாளர் தோழர் கோ. கேசவன், பகுத்தறிவுச் சிந்தனையாளர், சாலை இளந்திரையன் ஆகியோர் சமீபத்தில் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்து விட்டனர்.

இவர்களது இழப்பால் சோகடைந்துள்ள குடும்பத்தினர்கள், நண்பர்கள், உறவினர்களுக்கு மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

- ஆசிரியர்

ஆரிய கூடித்திரிய கும்பல் ஒன்று ஆரியர் அல்லாத பெரும்பான்மை மக்களை ஆண்டதும் அவற்றுக்குத் தமது பழக்க வழக்கங்களைக் கற்பித்ததும் தெரிகிறது.

மைதானியர்கள் குடியிருப்புக்கு மேற்கில் லவர்களும் கிழக்கில் குசத்தர்களும் குடியிருந்துள்ளனர். இப்பெயர்கள் ராமரின் மகன்களான லவன், குசன் என்ற பெயரை யொட்டியதாகத் தெரிகிறது.

கி.மு. 15வது, 14வது நூற்றாண்டுகளில் ஆட்சி செய்த மைதானிய மன்னர்களில் சதுர்ண (சத்ருக்கன்) தசரதன் ஆகியோர் எகிப்தை ஆண்ட தங்களைப் போன்ற மன்னர்களுக்கு எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து மைதானியர்களின் பெயர்களும் பிற செய்திகளும் தெரியவருகின்றன.

மைதானிய மன்னர்களில் பரார்தரணரைப் பற்றித்தான் அதிக வரலாற்றுச் செய்திகள் கிடைக்கின்றன. இவர்தான் ‘பரத்’ என்று அழைக்கப்படும் பரதராக இருக்கக்கூடும்.

ராமருடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறப்படும் மிதிலா நகரம் டிராய் நகருக்குத் தெற்கில் உள்ள லெஸ்போஸ் தீவில் இருக்கிறது. லக்கா(லட்சுமணபுரி?) என்ற ஊர் தென் மேற்கு அனடோலியாவில் இருக்கிறது.

நன்றி தினமணி.

டொக்டரின் கிறுக்கல்கள்

தொல்லை வைத்தியம்

- டொக்டர் அழகு சந்தோஷ் -

லாஸ் ஏஞ்சலில் பேராசிரியர் டேவிற்சன் தனது கம்பியூட்டரைத் திறந்து அன்றைய ஈ மெயிலை ஆராய ஆரம்பித்தார். பரிச்சய மில்லாத புதிய குரல் சவுன்ட் பொக்ஸுக்கு ஊடாக ஒலித்தது.

ஆபிரிக்காவின் சிம்பாவே நாட்டின் ஒதுக்குப்புறக் கிராமத்தின் இளம் சத்திர சிகிச்சை நிபுணர் எனக் குரலுக்குரியவர் தன்னை அறிமுகப்படுத்துகிறார். வயிற்றுக் குற்றுடன் சிறு நீரில் இரத்தம் கலந்து வெளியேறும் நோயாளி ஒருவரை பல விதத்தில் பரிசோதித்தும் நோயை நிர்ணயிக்க முடிவில்லையாம். பேராசிரியரை ஆலோசனை கேட்கிறார்.

பேராசிரியர் டேவிட்சன் லாஸ் ஏஞ்சலின் பிரபல வைத்தியசாலை ஒன்றில் சிறுநீரகத் துறை சத்திர சிகிச்சை நிபுணர். புதிய நவீன முறைச் சத்திர சிகிச்சைகளுக்குப் பேர் போனவர். அவரை நேரில் சந்திப்பதாயின் அப்பொயின்ட்மென்ட் நாள் பெறவே பல நாட்களுக்குக் காத்திருக்க வேண்டும். இங்கு ஈ மெயில் உடனடித் தொடர்பை ஏற்படுத்தி விட்டது.

டேவிற்சனின் அறிவுறுத்தலுக்கு ஏற்ப சிறுநீரக வாயிலூடாக ஒரு அகநோக்கிக் கருவி உட்செலுத்தப்படுகிறது. சிம்பாவேயில் கருவியினூடாக இளம் டாக்டர் பார்ப்பது டேவிற்சனின் கம்பியூட்டர் திரையில் விழுகிறது. பேராசிரியர் டேவிற்சன் ஆயிரக் கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள

கருவியைத் தனது தேவைக்கு ஏற்ப துல்லியமாக நெறிப்படுத்தி நோயை நிர்ணயிக்கிறார். செய்யப்பட வேண்டிய சத்திரசிகிச்சை சிம்பாவே டொக்டருக்குப் பரிச்சயமில்லாதது. சிகிச்சை முறைகளை நுணுக்கமாக கூறி சத்திர சிகிச்சையையும் படிப்படியாக வழி நடாத்தினார். நோயாளி குணமாகி வீடு திரும்பினார்.

ஆயிரக் கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் இருக்கும் நோயாளியை நேரில் பார்க்காமல், நாடிபடிக்காமல், கைகளால் தொட்டுப் பார்க்காமல் சிகிச்சை செய்யக் கூடிய காலம் இது. தொலை வைத்தியம் (Tele medicine) என இதைத் தான் சொல்கிறார்கள்.

தொலை தொடர்பு அவ்வளவு வேகமாக வளர்ந்துவிட்ட காலம் இது. எமது நாட்டில் அவ்வளவுதூரம் வளரவில்லை. வளர்ந்தாலும் நாடு முழுவதும் சமச்சீராக வளரவில்லை எனலாம். வன்னிப் பகுதியில் அடக்கப்பட்ட கிடக்கிறது. நெருப்புக்காய்ச்சலாலும், மலேரியாவாலும், செங்கண்மாரியாலும், ஷெல் காயங்களாலும் பலர் தினமும் அங்கு முடமாகிறார்கள், மரணிக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு தொலை வைத்தியம் செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருந்தால் தெற்கிலுள்ள மனிதாப உணர்வுள்ள வைத்திய நிபுணர்களின் உதவியுடன் சிகிச்சை பெற்று நலம் அடைந்திருக்கலாம்.

கொழும்பிலுள்ள வைத்தியர்களாகிய நாமும் தொலை வைத்தியம் செய்வதுண்டு தான். வன்னியிலும் கிழக்கிலும் வைத்திய வசதியின்றி துன்பப்பட்டு வாடும் மக்களுக்கு கல், கொழும்பில் உல்லாசமாக பங்களாக்களில் வாழ்ந்து கொண்டு வைத்தியரிடம் சென்று காட்ட நேரம் இல்லாதவர்களுக்கு.

அன்று வந்த திடீர் தொலைபேசி அழைப்பு இது: “டொக்டர் நான் டின்னர் ஒன்றிற்கு போக ஆயத்தம் பண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறேன். இவன் எனது மகன் திடீரென தனக்கு வயிற்றோட்டம் என்கிறான். இப்ப உங்களிடடை வந்து காத்துக் கொண்டிருக்க எனக்கேலாது. நேரமுமில்லை. ஏதாவது மருந்து சொல்லுங்கோ. மருந்தைப் போட்டிட்டுப் பேசாமல் படுத்துக் கிடக்கட்டும். நாளைக்கு நாளை யின்றைக்கு கொண்டு வந்து காட்டிறன்”.

அவ நாளைக்கும் வரமாட்டா, நாளையின்றைக்கும் வரமாட்டா, காரணம் மகனுக்குக் குணமாண பின் டாக்டரிடம் போக வேண்டிய அவசியம் என்ன?

அம்மாவிற்கு டின்னருக்குப் பிந்தாமல் போவதற்கு நேரம் முக்கியம்.

மகனின் வருத்தம் இரண்டாம் பட்சம்.

டொக்டர் போனில் பேசும்போது, ஏற்கனவே டாக்டருக்கு அருகில் காத்துக் கொண்டிருக்கும் அப்பாவி நோயாளியின் நேரம் முன்றாம் பட்சம்!

டொக்டரின் நேரம் கணக்கிலேயே சேராது!

ஐந்து ரூபா டெலிபோன் பணத்தில் அம்மாவின் கொன்ஸ்சல்டேசன் முடிந்து விட்டது. அசட்டு டொக்டருக்கு கொன்ஸல்டேசன் காசு டெலிபோன் ஊடாகக் கொட்டும் என்ற எண்ணம்.

இன்றைய உலகில் டெலிபோன் என்பது மிகவும் அத்தியாவசியமான சாதனம் ஆகிவிட்டது. ஒரு சின்னஞ்சிறு

செய்தியைத் தெரிவிப்பதற்காக பருத்தித்துறையிலிருந்து 21 மைல் பிரயாணம் செய்து யாழ் செல்ல வேண்டிய காலம் அண்மைக்காலம் வரை இருந்ததை மறக்க முடியாது.

இன்று பருத்தித்துறையில் இருந்து கண்டா, அவுஸ்திரேலியா, லண்டன் எல்லாம் கணப்பொழுதில் சாத்தியமாகிறது.

ஆனால் நவீன வசதிகளை துன்பிரயோகம் செய்பவர்களும் ஏராளம் என்பதையும் நாம் நினைக்கத்தான் வேண்டும்.

அன்று இரவு நேரம் 7.45 இருக்கும். டெலிபோன் மணி கனிரிட்டது. “டொக்டர் உங்களை அவசரமாகக் காண வேண்டும், இப்ப வந்தால் காணலாம் தானே?”

“இப்ப வந்தால் காணலாம், கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு ஏலாது. 8 மணிக்குப் பூட்டிப் போடுவோம்.”

“உடனே வாறேன்.”

எப்படி வருவார்? அவர் இருப்பது மூன்று மைல் தொலைவில், பத்து நிமிடத்தில் வரமுடியுமா? விசாரித்தேன்.

“எப்படியும் வந்து விடுவேன். ஒரு ஐந்து பத்து நிமிடம் பிந்தினால் பூட்டிப்போடாதீர்கள். ப்ளீஸ் மிகவும் அவசரம்” என்றார்.

காரில் வந்து விடுவார்க்கும் என எண்ணிக் கொண்டேன்.

இத்தகைய டெலிபோன் அழைப்புகள் எனக்கு வழமையானதுதான். தினமும் 7.45ல் இருந்து 8 மணிக்குள் இத்தகைய அழைப்புகள் ஒன்று இரண்டு நிச்சயம் வரும். கடைசி நிமிடத்தில் டொக்டரை இழுத்துப் பிடிக்கும் பிஸியானவர்களிடமிருந்துதான். “சரி வாங்கோ” என்றேன்.

நோயாளிகள் மேலும் பலர் காத்திருந்ததால் நேரம் போனது தெரியவில்லை. மீண்டும் டெலிபோன் கிணுகிணுத்தது. நேரத்தைப் பார்த்தேன்.

8.20 ஆகிவிட்டது. ரிசீவரைத் தூக்கினேன். மணி நின்றிடக் குரல் ஒலித்தது.

“டொக்டர் கொஞ்சம் பிந்தி விட்டது. வாகனம் பஞ்சர். இப்ப சரி. கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கோ. உடனே வந்திருவன்.” எஞ்சியிருந்த ஓரிரு நோயாளிகளையும் பார்த்து முடிக்க நேரம் 8.30 ஆகிவிட்டது. போன் பண்ணியவரைக் காணவில்லை.

நேர்ஸ்களுக்கும் வீடு போகும் அவசரம். எனக்கும் அப்படித்தான். ஆயினும் என்ன அவசரத்திற்காக தேடிவருகிறாரோ என்ற அனுதாபம். இன்னமும் சிறிது நேரம் பொறுத்துப் பார்க்க தீர்மானித்தேன். மேலும் 15 நிமிடங்கள் காத்திருந்து பார்த்தேன். காணவில்லை. பொறுமை கடந்து விட்டது.

டிஸ்பென்சரியைப் பூட்டி, வெளி கேற்றையும் பூட்டிக் கொண்டு வீதியில் இறங்கினோம். நர்ஸ்களும் விடை பெற்றுக் கொண்டு பிரிந்தனர். அப்பொழுதும் ஓட்டமும் நடையுமாக பூனையாக குறுக்கே வந்தார்.

“பூட்டிப்போட்டியுளோ? நான் தான் போன் பண்ணியது”.

“நீங்கள் போன் பண்ணியபடியால்தான் எட்டு மணிக்குப் பூட்ட வேண்டிய நான் இதுவரை காத்திருந்தேன்”.

“சொறி டொக்டர் வந்த மினிபஸ் பஞ்சராகி நின்றதால் வேறு பஸ் பிடித்துவர நேரமாகிவிட்டது.”

ஓகோ! ஆடிப்பாடி பஸ் சில்தான் வந்திருக்கிறார். இவரது வீட்டிலிருந்து பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வரவே பத்து நிமிடங்கள் வேண்டும். பிறகு காத்திருந்து பஸ் பிடித்து இங்கு வந்து சேர எப்படியும் குறைந்தது ஒரு மணித்தியாலமாவது வேண்டும். அப்படி இருக்க பத்து நிமிடத்தில் வந்து சேர்வேன் என என்னை முழுமடையனாக்கி விட்டாரே என்று மனம் குமுறியது.

“பிளீஸ் டொக்டர்” எனக் கெஞ்சினார். “என்ன வந்ததமோ!” குமுறிய நெஞ்சு இளகியது. “சரி வாங்கோ” எனத் திரும்பி நடந்தேன். பின் தொடர்ந்தார். பூட்டிய கதவுகளைத் திறந்து டிஸ்பென்சரிக்குள் நுழைந்து எனது கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டேன். உள்ளே வந்த அவர் சர்வ சாதாரணமாக கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டார்.

தான் வரப் பிந்துவதற்கான காரணங்களை ஒவ்வொன்றாக அடுக்கத் தொடங்கினார். தினசரி கடுமையான ஓபிஸ் வேலை, வேலையால் வர தாமதமாவது, அடுத்த நாளைக்கான உடைகளைத் துவைத்தல், சமையலுக்கு மரக்கறி வாங்கப் போக வேண்டியமை, இப்படிப் பல சோலிகள். அதுதான் லேட். உங்கட குணம் எனக்குத் தெரியும் தானே டொக்டர். நோயாளிகளின் துன்பம் தெரிந்தவர். பாவம் பார்க்கிறவர். எப்படியும் காத்திருப்பியள் என்று தெரியும்.

ஐஸ் அடிப் பதுடன் ஏமாந்த சோணாகிரிப் பட்டத்தையும் எனக்குச் சூட்டுகிறார் எனப் புரிந்து கொண்டேன்.

லேசாக கையைத் திருப்பி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன்.

“டொக்டருக்கு நேரம் போட்டுதோ? இந்த நேரத்திலை வந்தால்தான் உங்களோடைய ஆறுதலாகக் கதைக்கலாம். இல்லாவிட்டால் சனம் விடுமே? மற்ற நேரம் என்றால் சனமாயிருக்கும்; எப்படிக் கதைக்கிறது. உங்களுக்கும் எங்களைப் போல சில ரோடை கதைச்சால் தானே மனம் ஆறும். எந்த நேரமும் நோயாளிகளின் குறைகளைக் கேட்டால் சலிப்புத்தானே வரும்”.

என்னிலை இவருக்கு எவ்வளவு கரிசனை? அதுதான் இந்த அரைச்சாமத்திலை வந்து கழுத்தறுக்கிறார். விட்டால் நடுச்சாமம் வரை இழுப்பார். கேள்வியைப் போட்டு கதையை மாத்தினேன்.

“இப்ப உங்களுக்கு என்ன வருத்தம்,”

“எனக்கோ வருத்தமோ? ஒன்றும் கிடையாது.”

“அப்ப ஏன் இந்த நேரத்திலை?”

“இரண்டு நாட்களாக வேலைக்குப் போகவில்லை. வீட்டிலை வேலை இருந்தது. நாளைக்குப் போக வேணும். அதுதான் ஒரு மெடிக்கல் சேர்ட்டிபிக்கர் வாங்க வந்தனான்.”

தொலைபேசியால் வந்த துன்பத்தை நினைத்து தலையில் அடித்துக் கொண்டேன்.

சாதாரண தொலைபேசியால் தான் இத்தனை தொல்லை என்றால் இப்பொழுது செல்லுலர் தொலைபேசிகள் வேறு வந்து விட்டன. எவரது கைகளைப் பார்த்தாலும் கம்பி நீட்டிய கைக்குண்டுகளுடன் வீரநடை போடுகிறார்கள். அது கையில் இருக்கும் இல்லாவிட்டால் ஷேட் பொக்கற்றுக் குள்ளால் எட்டிப் பார்க்கும். அல்லது இடுப்பில் தொங்கும்.

இதன் பயன்பாடு அதிகம் தான். எங்கிருந்தாலும் முழு உலகத்தையும் உள்ளங் கைக்குள் கொண்டுவிடக்கூடிய சாதனம் அல்லவா? ஆனால் அதற்கு மேலாக அந்தஸ்தின் அடையாளச் சின்னமாகவும் மாறி விட்டதுபோல் தெரிகிறது.

வாங்கும்போது “ஆக எட்டாயிரம்தானே” என எண்ணத் தூண்டும். “வசதி அதிகம். இணைப்பும் உடனடியாகவே கிடைக்கும். தொழிலுக்கும் உதவியாயிருக்கும்.” என எண்ணிப் பூரிக்கும்.

பெரும் பாலானவர்களுக்கு இந்த உற்சாகம் பூரிப்பு எல்லாம் சில மாதங்களுக்குத்தான் நீடிக்கும். பில் வர கண்கள் பிதுங்கும். வாற கோல், போற கோல் எல்லாவற்றிற்கும் காசு; நாள் போகப்போக அழைப்பு எடுக்கவும் மனம்

வராது. அழைப்பு வந்தாலும் மனம் கலங்கும். வரப்போகும் பில்லை நினைத்து உடல் சோரும்.

ஆனால் கையில் இருக்கும் மட்டும் ஷோ காட்டாமல் விடவும் மனம் விடாது. இதை எங்கு கொண்டு போகலாம்; எங்கு கொண்டு போகக் கூடாது எப்போது கதைப் பது என்பவற்றில் எந்தவித சுயகட்டுப் பாடுகளும் சுட்டுப் போட்டாலும் வராது.

வேகமாக கார் பறக்கும் போது ஒரு கையில் ஸ்டெய்ரிங் மறுகையில் செல்லுர் போன் பேசும். பாதசாரியின் உயிர்தான் அம்பேலாகும்.

காதலியுடன் தனிமையில் இருக்கும் போது திரைப்படங்களில் வருவது போன்று “இச்” என்ற சப்தத்துடன் முத்தம் வரும் என காதலி ஆசையுடன் அணைப்பான். இச்சுக்குப் பதில் கிணீர்தான் வரும்.

கோவிலில் அமைதியாகத் தியானம் பண்ணும்போது அருகில் இருப்பவரின் செல் போன் இறைவனுக்காக அருள்பாலிக்கும்!

ஒருநாள் இப்படித்தான், ஒரு நோயாளியின் வேதனைகளுக்கு செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். மணியடித்தது; அந்த நோயாளி சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டே ரிசீவரை எடுத்து “ஹலோ” என்றேன்.

மறுமொழி போனுக்குள் இருந்து வரவில்லை! எதிர்ப்புறத்திலிருந்து வந்தது.

“அது எனக்கு வந்த கோல்” நோயாளியுடன் வந்தவர் பெருமையடித்தார். “போனைக் கீழே வைத்தேன். வழிந்த அசடை கைக்குட்டை துடைத்தது. எங்கேயிருக்கிறோம் என்ன செய்கிறோம் யார் யாருக்கு இடைஞ்சல் கொடுக்கிறோம் போன்ற எந்தவித யோசனைகள் இல்லாமல் போனுக்குள் அலட்டத் தொடங்கினார்.

மற்றொருநாள், சளி காய்ச்சலுடன் ஒரு பெண் நோயாளி வந்திருந்தார். நோய் பற்றி விசாரித்து முடிந்தபின், நெஞ்சில் சளி

எப்படி துருக்கிறது என் அறியாதற்காக குனிந்து ஸ்டெதஸ்கோப்பினால் மாப்பைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

போன் மணி அடித்தது. குடு கண்ட பூனையல்லவா? போனை எடுக்கக் கையை நீட்டு முன் நிதானித்தேன். ஒலித்தது எனது போன் அல்ல. நோயாளியுடன் கூட வந்திருந்த கணவரினது. இவர் போனில் வளாவளா எனக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தால் நான் நோயாளியைப் பரிசோதிப்பது எப்படி என்ற கவலை முளைத்தது.

“ஹலோ”

அவரது உரத்த குரல் மனைவியில் முட்டி மோதி அவளையும் ஊடுருவி, கடுரம் தணிந்து ஸ்டெதஸ்கோப் ஊடாக இதமாக காதில் விழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து சிறிது நிசப்தம். மனிசன் மனேர்ஸ் தெரிந்தவர் போலும், கதையைக் கட்ட பண்ணி விட்டார் என அமைதியடைந்தேன்.

திடீரென கடாமுடாவென வெண்கலக் கடைக்குள் யானை புகுந்தது போன்ற சப்தம். ஸ்டெத் குழாயைக் கிழித்துக் கொண்டு வந்து செவிப் பறையை உடைத்தது. பொறுக்க முடியாமல் பிடுங்கி மேசையில் எறிந்தேன்.

கணவன் தனது போனை மனைவியின் வாய்க்கு நேரே பிடித்துக்கொண்டு நிற்க அவள் தனது சிநேகிதியுடன் அரட்டையை ஆரம்பித்து விட்டாள்.

உள்ளே வந்தவரின் குட்மோர்னிங் முகமன்கள் வழமையான விசாரிப்புகள் யாவும் முடிய ஆரம்பித்தார். “டொக்டர் நீங்கள் ஒரு முக்கியமான நபர். உங்க ளோடு தொடர்பு கொள்ள ஒவ்வொரு நிமிடமும் பலர் ஆவலோடு காத்திருப்பார்கள். அவர்களை நீங்கள் ஏமாற்றக் கூடாது...”

நான் அவ்வளவு முக்கியமான நபரா? கோடை வெய்யிலில் தலையில் ஐஸ்

கட்டியபத தூக்கம் வைத்ததுதொடர் இளகினேன். ஆனாலும் சோழியன் குடும்பம்மா ஆடாது என்பதும் எனக்குத் தெரியும். வந்தவரைப் பார்வையால் குடைந்தேன்.

வாலிபர்; வயது இருபத்தைந்து இருக்கும். விலையுயர்ந்த கவர்ச்சியான நீளக்கை சேட் அணிந்திருந்தார். அதற்கேற்ற ஆடம்பர டைட், நேர்த்தியான ட்ரவ்ஸர், பனபளக்கும் சப்பாத்து, வசீகரமான பேச்சு. “மெடிக்கல் ரெப்”. மருந்துக் கொம்பனிகள் தமது மருந்துகளை வைத்தியர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவற்றை நோயாளிகள் தலையில் கட்டுவதற்காக அனுப்பப்படுபவர்கள். எமது வேலை கடுமையாக இருக்கும் நேரங்களில் கூட தமது பிரச்சாரத் திற்குத் தயங் காதவர்கள். பொறுமையைச் சோதிப்பவர்கள். ஆனால் பேனை, எழுதும் னோட்ட்புக், சாம்பிள் என “லஞ்சம்” கொடுத்து வைத்தியர்களை அடக்கிவிடுவதில் வல்லவர்கள்.

“..... அவர்களுக்கு உங்கள் தொடர்பு கிடைக்காவிட்டால் மிகுந்த மனக் கஷ்டம், அதே நேரத்தில் உங்களுக்கும் தொழில்நீதியான இழப்பு. எனவே உங்களுக்கு ஒரு செல்லுர் போன் அவசியம்”. விடயத்திற்கு வந்தார் மிக நிதானமாக.

மெடிக்கல் ரெப் அல்ல டெலிபோன் கொம்பனியிலிருந்து வந்திருக்கிறார்.

தான் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கும் கொம்பனியின் பெருமை, அவர்களது தொலைபேசிச் சேவையின் சிறப்பம்சங்கள், பாவனையாளர்களுக்கு கிடைக்கும் நன்மைகள், வைத்தியர்களுக்கான விசேட விலை கழிப்பு என அடுக்கிக் கொண்டே போனார். கொட்டாவினை கஷ்டப்பட்டு அடக்க வேண்டியதாயிற்று.

“நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் உண்மை தான். ஆனாலும் எனக்கு இப்பொழுது செல்லுர் போன் தேவையில்லை” என்றேன்.

“நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் எவரும் உங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியும் இந்த வசதியைக் குறைந்த விலையில் தருகிறோம். கூட்டத்தில், தியேட்டரில், கோயிலில், எங்கிருந்தாலும் நோயாளிகள் மாத்திரம் இன்றி ஏனையவர்களும் உங்களை உடனடியாக நாடலாம் அல்லவா?

“அதே காரணத்தால்தான் எனக்கு வேண்டாம் என்கிறேன்.

வீட்டிலும் வைத்தியசாலையிலும் இருக்கிற போன்களால் வருகின்ற தொல்லைகளே போதும். எனக்கென்று சில நிமிடங்களாவது தனிமை தேவை. அமைதி தேவை. சில கணங்களாவது இசையில் முழக்க வேண்டும். இலக்கியத்தில் அமிழ வேண்டும். சிரித்து மகிழ்ந்து நண்பர்களோடு அளவளாவ வேண்டும். வெளியே செல்கின்ற சில தருணங்களில்தான் இது எப்போதாவது கிடைக்கிறது. அதை இழக்க நான் தயாராக இல்லை. சொறி சென்று வாருங்கள்” என விடையளித்தேன்.

“சரி உங்களது பொன்னான நேரத்தை ஒதுக்கியதற்கு நன்றி. இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் முயற்சிக்கிறேன்”. நம்பிக்கையைக் கைவிடாமல் ஆனால் தொங்கிய முகத்துடன் வெளியேறினார்.

அடுத்த நோயாளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் அது பார்வையில் விழுந்தது. தனது சிறுகைப் பைபை அருகிலுள்ள மேசையில் மறந்து போய் விட்டுவிட்டு அவர் சென்று விட்டார்.

பாவம் ஏதாவது முக்கிய ஆவணங்களை கைப்பையில் விட்டுவிட்டு அவசரத்தில் சென்றிருப்பார். இப்பொழுது அவசிய தேவைக்காகத் தேடிக் கொண்டிருக்கக் கூடும் என எண்ணினேன். நல்ல வேளையாக கைப்பையின் வெளிப்புறத்தே அவரது பெயரும் தொலைபேசி இலக்கமும் கிடைத்தன. தாமதிக்காது அவரது இலக்கத்தை டயல் பண்ணினேன்.

அவரது கைப்பை கிணுகிணுத்தது.

அட்டைப்படம்

இலக்கியக்காவலர் திரு. துரை. விஸ்வநாதன்

கே. கோவிந்தராஜ்

பிறக்கும்போதே யாரும் பேரோடும் புகழோடும் பிறப்பதில்லை. பிறந்தவர்கள் எல்லாருமே பேரோடும் புகழோடும் வாழ்ந்ததுமில்லை.

எப்படியும் வாழலாம் என்று பலர் இருக்கிறார்கள். இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் ஒன்று ஒருசிலர், வாழக்கையை வரையறுத்துக்கொண்டு வாழ்கிறார்கள்.

இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று இருப்பவர்கள் செய்யும் செயல்கள், கடைப்பிடிக்கும் ஒழுக்கங்கள், நேர்மை, பேச்சுத் தவறாமை, நல்லோர் இணக்கம் போன்ற விடாப்பிடியான கொள்கைகள் மனிதனை மகான்களாக்கி விடுகின்றன!

அந்த வகையில், பெரியவர் துரை. விஸ்வநாதன் அவர்கள், நேர்மை வடிவாத, பேச்சு மாறாத, சொன்னதை செய்து காட்டும் சாதனையாளராக, இலக்கிய நெஞ்சங்களை நேசிப்பவராக, நல்ல வாசகராக, வலதுகை கொடுப்பதை இடதுகைக்கு தெரியாதவராக உதவி செய்யும் மனப்பாங்குடையவராக இருப்பதுடன், ஒரு தொழிலதிபராகவும் இருக்கிறார் என்றால், அவருக்கு நிகர் அவரேதான்! - இது எதார்த்த உண்மை!

எழுத்தாளர்களே, இலக்கியவாதிகளை கண்டதும், “ஏதும் கேட்க வருகிறானோ?” என்று ஒளிந்து கொள்ளும் முதலாளிமார்களிடையே, அவர்களைத்தேடி உதவி செய்யும் பண்பாளராக திரு. துரை விஸ்வநாதன் திகழ்கின்றார்.

தொழிலதிபராக இருந்துகொண்டு இலக்கியத்தையும், இலக்கிய நெஞ்சங்களையும் நேசிப்பவராக இருப்பது அவரின்

மேன்மையான பண்புகளில் ஒன்று.

இன்று எதற்கெடுத்தாலும், மலையகம், மலையகச் சிறுகதை, மலையக நாடகம், மலையக நூல்கள் என தேசிய இலக்கியம் பற்றி விமர்சனம் எழுதுபவர்கள் தேடி அலைகிறார்கள்.

மலையக எழுத்துக்களை, இலக்கியங்களை, ஒரு காலத்தில் வசதியாக மறந்து போனவர்கள், “மலையக இலக்கியத்தை உள்ளடக்கமானால் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தை புரண்படுத்த முடியாது” என்று சொல்கிறார்கள்.

அவர்களின் தேடுதல்களுக்கு துரை. விஸ்வநாதனின் இலக்கியப்பணி துணை செய்திருக்கிறது என்றால் மிகையாகாது!

கள்ளத்தோணி, நாடற்றவன், தோட்டக் காட்டான், மலைநாட்டான் ஒன்று ஓரங்கட்டப்பட்ட காலத்திலேயே மலையக மக்களின் விழிப்புக்காக எழுத்தொடங்கிய திரு. நடேசய்யர் முதல் இன்று எழுதிவரும் மலையக இளம் எழுத்தாளர்களின் கதைகளையும் தெரிந்தெடுத்து “மலையக சிறுகதைகள்” என்ற பெயரில் இவரது “துரைவி” பதிப்பகத்தின் முதலாவது நூலாக வெளியிட்டார். இது வரலாற்றுச் சாதனைகளில் ஒன்று.

முதன் முதலில் முப்பத்திமூன்று மலையக எழுத்தாளர்களையும் அவர்களது படைப்புக்களையும் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இவரையே சாரும்!

இரண்டே ஆண்டில் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு, சேவை மனப்பான்மை

Excellent Photographers

for

Wedding

Portraits

&

Child Setting

Happy
Photo

300, MODERA STREET, COLOMBO - 15. TEL : 526345

யுடனும், பெருந்தன்மையுடனும், “துரைவி” பதிப்பகத்தின் மலையகம் பற்றி ஏழு நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன என்றால் நம்புபவர்களா?

முப்பத்திமூன்று மலையக எழுத்தாளர்களின் முன்னுற்று இருபத்தெட்டு பக்கத்தில் “மலையகச் சிறுகதைகள்” தொகுதி.

நூற்றி அறுபது பக்கத்தில், மலையகத்தின் இலக்கிய சொத்தாக விளங்கும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் மூன்று குறுநாவல்களடங்கிய “பாலாயி” என்ற நூல்.

ஐம்பத்தைந்து எழுத்தாளர்களின் கதைகளைத் தொகுத்து “உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்” என்ற தலைப்பில் ஐநூறு பக்கங்களில் மிகப்பிரமாண்டமான அழகிய கவருடன் மூன்றாவது நூல்.

தொடர்ந்து, சாரல் நாடனின், “மலையகம் வளர்த்த தமிழ்”, “சக்தி பாலையாவின் கவிதைகள்,” ருபராணி ஜோசப்பின் “ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம்”, அந்தனி ஜீவாவின் “மலையக மாணிக்கங்கள்” என்று ஏழுநூல்களை வெளியிட்டு இவ்வருட இறுதிக்குள், கே. கோவிந்தராஜ் எழுதிய “தோட்டத்து கதாநாயகர்கள்” (நடைச்சித்திரம்) என்ற நூலையும் வெளியிட உத்தேசித்துள்ளார்.

சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், இலக்கிய கட்டுரைகள், சின்னஞ்சிறுகதைகள், மலையக முன்னோடிகள் பற்றிய விபரங்கள் அடங்கிய நூல், நடைச்சித்திரம் என்று வித்தியாசமாக மலையக இலக்கியங்களை நூலுருவாக்கி மலையகத்துக்கு பெருமை சேர்த்துள்ளார் திரு. துரை. விஸ்வநாதன்!

வெளிவந்து விற்பனையாகின்றது

டொமினிக் ஜீவாவின் சிங்களச் சிறுகதைகள்

பத்தர பிரசுத்திய

14 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

இது ஒரு மல்கைப் பந்தல் வெளியீடு

மேற்குறிப்பிட்ட ஏழு நூல்களும் நூற்றைம்பதுக்கும் மேற்பட்ட வருடகால மலையகமக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்ட சரித்திர ஆவணமாகத் திகழும் என்பது மறக்க முடியாத உண்மை.

இவை அனைத்துக்கும் சிகரம் வைத்தாற் போல் இவர் தனது பெற்றோர்களான அமரர். திரு. துரைசாமி ரெட்டியார் திருமதி சிவகாமி அம்மாள் இருவரின் நினைவாக தினகரன் அனுசரணையுடன் நடத்தும் அகில இலங்கை சிறுகதைப்போட்டி திகழ்கின்றது.

இலங்கையின், இலக்கிய வரலாற்றி லேயே ஒரு சிறுகதைப்போட்டிக்குப் பரிசுத் தொகையாக ஒரு இலட்சத்து ஓராயிரம் ரூபாய் (ரூ. 101000/=) வழங்குவது இதுவே முதற் தடவையாகும். அது இவரது பரந்த மனத்தையும் இலக்கிய ஆர்வத்தையும் பறைசாற்றுகிறது.

முதற்பரிசாக ஒரு சிறுகதைக்கு 15000/= ரூபாயும், இரண்டாவது பரிசாக இரண்டு சிறுகதைகளுக்கு 20000/= ரூபாயும், மூன்றாவது பரிசாக மூன்று சிறுகதைகளுக்கு 21000/= ரூபாயும், ஆறுதல் பரிசாக ஒன்பது சிறுகதைகளுக்கு 45000/= ரூபாயும் பரிசளித்து எழுத்தாளர்களைக் கனம் பண்ணும் மனம் எத்தனை பேருக்கிருக்கிறது?

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பொதுவாகவும் மலையக இலக்கிய உலகில் குறிப்பாகவும் திரு. துரை. விஸ்வநாதன் அவர்களின் நாமம் என்றும் மலையக உயர்ந்து நிற்கும் என்பது திண்ணம்.

எழுதப்படாத கவிதைக்கு

வரையப்படாத சித்திரம்

16

- டொமினிக் ஜீவா

தமிழ் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜீ.ஜீ. பொன்னம்பலம் அவர்கள் யாழ்ப்பாண மண்ணில் கொடிகட்டிப் பறந்த காலகட்டம், அது. 1947ல் பாராளுமன்றத்திற்கு யாழ்ப்பாண நகரப் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார். “தமிழன் என்று சொல்லடா; தலை நிமிர்ந்து நில்லடா!” எனத் தேர்தலில் கோஷமெழுப்பி மகாதேவாவைத் தோற்கடித்து, பாராளுமன்றத்திற்குத் தமிழ்த் தலைவராகச் சென்ற திரு.ஜீ.ஜீ. பொன்னம்பலம், பின்னர் பிரதமர் டி.எஸ். சேனநாயக்காவின் மந்திரி சபையில் மீன் பிடி மந்திரியாகப் பதவியேற்றுக் கொண்டார்.

இதைப் பெரும்பான்மையான யாழ்ப்பாணத்து உழைக்கும் மக்கள் அங்கீகரிக்கவில்லை. மன உழைச்சலால் உள்ளுக்குள்ளேயே குமைந்து மறுகினார்.

இந்தக் குமைச்சலைப் புரிந்துகொண்டார் மாஸ்டர் கார்த்திகேசன். மக்களின் எதிர்ப்பு உணர்வுகளை வெகு துல்லியமாகப் புரிந்துகொண்ட அவர், சில திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயற்படுத்தினார். அப்பொழுது அவர் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் யாழ் பிரதேசச் செயலாளராகவும் இயங்கி வந்தார்.

அந்தக் காலத்தில் ‘ரகுபதி ராகவராஜாராம்...!’ என்ற காந்தியடிகளின் பஜனைப் பாட்டு ரொம்பப் பிரசித்தம். அந்த மெட்டில் ஜீ.ஜீ அவர்களின் கொள்கைப் பிறழ்வைச் சாடி மக்கள் மத்தியில் பிரசாரப் படுத்தக் கவிதை ஒன்று புனையப்பட்டு அச்சியற்றப் பெற்றது.

என்னுடைய ஞாபகத்திற்கு எட்டியவாறு அந்தப் பாடல்களின் வரி இப்படியாகத்தான் அமைந்திருந்தன என்பது எனது எண்ணம். ‘யு என் பி ஆட்சியை எதிர்த்தாராம்... அதனால் வாக்குகள் பெற்றாராம்... பணப் பெரும் பொன்னம் பலத்தாராம் சாமி சாமி என்றதினாலே சரிதான் மீன்பிடி என்றாராம்...’ அப்பாடல் பல வரிகளைக் கொண்டது. எனது ஞாபகத்திலுள்ள கடைசி வரிகள் இப்படித்தான் அமைந்திருந்தன.

இந்தப் பாடலை ஆக்கித் தந்தவர் யாழ்ப்பாண மண்ணுக்குப் புதியவர். பார்த்த முகமும் இல்லை. கார்த்தியின் வீட்டு முன் விராந்தையில் வைத்துத்தான் முதல் முதலில் எனக்கு அவர் அறிமுகம். மென்மையானவர்: மெதுவாகத்தான் பேசுவார். எங்களைப் போன்ற இளைஞர்களைச் சம தோழர்களாக நினைத்துப் பழகும் மனப்பக்குவப் பாங்கு கொண்டவர்.

இவர் எழுதிக் கொடுத்து அச்சியற்றப் பெற்ற பாடல்களை நாம் மனப்பாடம் செய்து வீதியெங்கும் உரத்த குரலில் பாடப் பழகிக்கொண்டோம்.

அந்தப் பாடலை இயற்றியவர் மலையகத்திலிருந்து வந்திருந்தார். தலத் தோயாவினுள்ள கரணகொல எஸ்டேட்டைச் சேர்ந்த கே. கணேஷ் என்பவர்தான் அவர்.

இளந்தலைமுறையைச் சேர்ந்த எங்களுக்கெல்லாம் அவரை ரொம்பவும் பிடித்துப்போய்விட்டது. தனது இலக்கிய

அனுபவங்களையெல்லாம் வெகு சுவாசியமாகக் கதைபோலச் சொல்லிச் சொல்லியே எங்களையெல்லாம் ஆச்சரியப்பட வைத்தவர் அவர்.

பிற்காலத்தில் அதே யாழ் நகரத் தொகுதித் தேர்தலில் திரு. ஜி.ஜி அவர்கள் ஒருதடவைக்கு இரு தடவைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டார். தோற்கடித்தவர் யாழ் மேயர் துரையப்பா அவர்கள். இந்தத் துரையப்பா அவர்களை 'ஐஞ்சு ருபாய்ப் புரக்கராசி அவர்!' என தமிழ்க் காங்கிரஸ் மேடைகளில் நையாண்டி செய்தவர்கள் அந்தக்காலத்தில் அநேகர் உண்டு. இருந்தாலும் அந்த ஐந்து ரூபா புரக்கர் ஒருதடவைக்கு இருதடவைகள் இந்த உயர்நீதிமன்றச் சட்டத்தாணியைத் தோற்கடித்துவிட்டதை நாடு பூராவும் அன்றே விதந்து பேசப்பட்டதை நானறிந்து வைத்திருக்கிறேன்.

உண்மையில் திரு. ஜி.ஜி அவர்களை அன்று தமிழ் மக்கள் மத்தியில் அரசியல் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தமிழரசுக் கட்சி தான் இயல்பாகவே தோற்கடித்திருக்க வேண்டும். வரலாறு அப்படியில்லை. காரணம் என்னவென்ப பலநாட்களாக இதைப் பற்றி யோசித்திருக்கின்றேன். அன்று கார்த்திகேசனின் வீட்டு விறாந்தையில் எழுதப் பட்டு மக்கள் மத்தியில் பரப்பப்பட்டு வந்ததே அந்தக் கவிதை வரிகள் அவை தான் மக்கள் மனசில் ஊறிப் பதிந்து, பின்னர் செயல்வடிவம் பெறும்போது சம்பந்தப்பட்டவரை தோற்கடிக்க வைத்து விட்டது.

பார்க்கப் போனால் துரையப்பா அவர்கள் ஒரு கருவிதான். செயலிட்டமோ வேறு. உண்மையான குத்திரதாரி வெகு அமைதியாக இருந்து தனது அரசியல் வேலைகளை அடக்கமாகச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

முதல்தடவை தேர்தலில் தோல்வி கண்டு அடுத்த முறையும் யாழ் நகரத் தொகுதியில் பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு வேட்பாளராக நகரெங்கும் வாக்காளர்

களைச் சந்தித்துக்கொண்டு திரு. ஜி.ஜி அவர்கள் வந்துகொண்டிருந்த ஒரு சமயத்தில் அவரை நான் ஆஸ்பத்திரி வீதித் திருப்பத்தில் ஒருநாள் சந்தித்தேன்.

தேர்தல் காலமானபடியால் அவரைச் சூழ்ந்து நின்ற கூட்டத்தின் மத்தியில் சூட்டே நெருங்கி, 'ஸேர்!' என்றேன்.

ஓரளவுவு என்னைத் தெரிந்திருந்தபடியால் திருமூலி என்னைப் பார்த்து, 'என்ன?' என்பது போலப் பார்வையால் வினவினார். நெருங்கி வந்தார்.

"ஸேர் உங்களிட்டை இரண்டு முக்கியமான விஷயங்களைக் கேட்கப் போறேன். அது உங்களால் அவசியம் செய்துவிட முடியும்." எனச் சொல்லி நிறுத்தினேன்.

கூட்டம் என்னையும் அவரையும் உற்று நோக்கியவண்ணம் திரண்டு சூழ்ந்து கொண்டது. ஏதோ தேர்தல் வாக்குறுதியைத்தான் கேட்கப்போவதாக நினைத்து நெருங்கிய கூட்டத்தினர் என் வாயையே ஆவலாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு மனசுக்குள் சிரித்துக்கொண்டேன்.

"சொல்லும்... சொல்லும் என்ன சங்கதி கேட்கப் போறீர்? பயப்படாமல் கேளுமன்!" என்றார் ஜி.ஜி.

"தேர்தலும் வெற்றியும் இண்டைக்கு வரும். நாளைக்குப் போயிடும். அதல்ல எனக்கு முக்கியம். உங்கட வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தை முழுசாக ஒரு புத்தகமாக எழுத வேணும், முதலிலை. அடுத்ததாக உங்கட சுப்பிரீம் கோட் அனுபவங்களை நீங்களே எழுதி வெளியிட வேணும். இரண்டையும் இங்கிலீஸிலை எழுத வேணும். வேணுமெண்டால் நீங்கள் வாயாலே சொல்லச் சொல்ல சுருக்கெழுத தாளர்களைக் கொண்டே அதை எழுதி முடிக்கலாம். பேந்து அது தமிழிலே மொழிபெயர்த்து வரும். உங்கட புத்தகங்களை முதலிலை இங்கிலாந்திலை வெளியிட்டு வையுங்கோ. இதை நான் உங்களிட்டை இருந்து எதிர்பார்க்கிறேன்."

எனது இந்தக் கோரிக்கை அந்தத் தேர்தல் சூழ்நிலையில் அர்த்தமற்றதாகத் தொனித்திருப்பதைக் கூட்டத்தினரின் முகக் குறிப்புகளிலிருந்தே நான் அவதானித்துக் கொண்டேன். எனக்கோ ஊதுகின்ற சங்கை ஊதி வைப்போமே என்ற மனநிலை.

"சரி, சரி. யோசிப்போம். நான் வாறன்" அவர் தேர்தல் மும்மரத்தில் ஈடுபட்டு மக்கள் கூட்டத்திராள் மறைந்து விட்டார்.

கடைசியாக அவரை நான் பார்த்தது, அந்தச் சமயத்தில் தான். எனது தார்மீகக் கோரிக்கையை அவர் நிறைவேற்றவில்லை. நிறைவேற்ற அவருக்கு நேரம் கிடைக்க வில்லை என்பதைப் பின்னர் உணர்ந்து கொண்டேன்.

இதை ஏன் இங்கு இத்தனை விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் எனக்கென்று ஒரு கருத்துத் தளம் உண்டு. அதற்காக என்னையே அர்ப்பணித்து அந்த உணர்வுடன் செயல்பட்டு விடுபவன் நான். கருத்து முரண்பாடுகளைத் தனிப்பட்ட பகையாகக் கருதி ஒழுகுபவனல்ல நான். கருத்து முரண்பாடு கொண்டவர்களிடமுள்ள மதிக்கப்படத்தக்க பண்புகளை வியந்து பாராட்டுவதுடன் அதைப் பெரிதும் எனது வாழ்வில் கடைப்பிடித்து ஒழுக்க வேண்டும் என உண்மையாகவே விரும்புவன். சாஹித்திய விழாவில் யாழ்ப்பாணத்தில் 1963ல் கூழ் முட்டையடித்த சம்பவம். அதில் எனக்கு அபிப்பிராய பேதம் உண்டு. நான் கலந்து கொண்ட ஒரு கூட்டுச் சம்பவத்திலிருந்து என்னைப் புனிதமானவனாக்கிக் கொள்ள நான் அறவே விரும்பவில்லை. எனவே பொறுப்பை நானும் மனசார ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அதில் மனப் பாதிப்பு அடைந்தவர் நமது கனக செந்திநாதன். இது நடந்து இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் என்னைத் தேடிவந்தார் செந்தி மாஸ்டர்..." பேந்து, சொல்லடா சொக்கா!" எனச் சொல்லிக்கொண்டே கதிரையில் குந்தினார், அவர். எனக்கோ மனக் கஷ்டம். அவருடன் தொடர்ந்து கதைக்க வெட்கமாக இருந்தது. சங்கடமாக இருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

அவரோ எனது மன மருட்சியைப் புரிந்து கொண்டவர் போலக் காட்டிக் கொள்ளாமல் இயல்பாகவே என்னுடன் கதைத்ததுமல்லாமல் தேநீர்க்கடைக்கு அழைத்துச் சென்று தேநீர் வாங்கித் தந்து என்னை ஆசுவாசப்படுத்தினார்.

மனசுக்குள் அன்று அவரைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டேன்.

அந்த உயரிய மனப்பக்குவம் எனக்கு ஏற்படவேண்டும் என இன்று வரை முயன்று வருகின்றேன். நண்பர் மு. தளையசிங்கம் அடுத்தவர். கொட்டாஞ்சேனையில் "பூரணி" இதழ் அறிமுகவிழா மேடையில் நேரடிக்கருத்து மோதல். கூட்டம் முடிவில் என்னை அழைத்துப் போய் சிற்றுண்டி வாங்கித் தந்து உபசரித்ததை இன்றளவும் யோசித்து மனசில் புளகாங்கிதம் அடைபவன் நான். கருத்து வித்தியாசம் இருந்த போதிலும் கூட, மு. தளையசிங்கத்தின் கணிசமான கட்டுரைகள் மல்லிகையில் தான் வெளிவந்தன என்பது பலருக்குத் தெரிந்த உண்மை. நட்பின் ஆளுமையை அவரிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டேன்.

ஆனால் ஒன்று. அடிப்படைத் தார்மீக நெறி பிறந்தவர்களுடன் நான் நெருக்கத்தையே குறைத்துக் கொள்வதுண்டு. கோபமல்ல இதற்குக் காரணம். எனக்கு ஒத்து வராது. அவ்வளவுதான். ஆளை விடு என நானாகவே ஒதுங்கிக் கொள்வேன். இது சரியோ தப்போ எனக்குத் தெரியாது. என் தாயின் வளர்ப்பு அப்படி.

கணேஷ் அவர்களைச் சந்தித்ததற்குப் பின்னால் அதே வீட்டில் அதே இடத்தில் இன்னொருவரையும் சந்திக்க முடிந்தது.

அந்தச் சந்திப்பு என் வாழ்க்கையை - ஏன் என்னுடைய பெயரையே மாற்றி அமைத்து விடும் என அப்பொழுது நான் நினைக்கவில்லை.

தோழர் கார்த்திகேசன் தான் அவரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

பக்கத்தே என்னை இலக்கியத் துறைக்கு அறிமுகப்படுத்திய ராஜகோபாலன் மாஸ்டரும் உடனிருந்தார்.

பெர்ய...ய மீசை. ஸ்டாலின் மீசையைப் படங்களில் பார்த்திருப்பீர்கள் அல்லவா, அப்படிப்பட்ட மீசை. குறும்புத்தனம் மிளிரும் கண்கள். புன்முறுவல் பூத்த உதடுகள். கதர்ப் பைஜாமா. கதர்ச் சட்டை. தோளில் ஒரு துண்டு.

“தோழர் வாங்க...வாங்க...இருங்க...” நகர்ந்து இடம் தந்து பக்கத்தே இருத்திக் கொண்டு தோளில் கை போட்டபடி சுக சேமம் விசாரிக்கிறார் அவர். அவர் நிச்சயமாக யாழ்ப்பாணத்தானாக இருக்க முடியாது. காரணம் அவர் தமிழைப் பேசிய விதம். இருந்தும் அந்தத் தமிழ் கொஞ்சி விளையாடியது. உச்சரிப்பில் தனிப்பாசம் தொனித்தது. முன்னர் எங்கேயோ சந்தித்துப் பழகியிருக்கிறோமோ என்ற நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

“தோழர்” எனச் சொல்லப் பயம். ஆனால் அவரோ வார்த்தைக்கு வார்த்தை தோழர் என என்னை அழைத்தார். அவருடைய வயசென்ன? என்னுடைய வயசென்ன? நானோ ஒரு பொடியன். நான் மலைத்துப் போய் விட்டேன். அவர் பேசுவதையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். சம்பாஷிப்பதே ஒரு கலையாகத் தெரிந்து வைத்திருப்பவரைப் போல, சூழ்நிலையைச் செம்மைப் படுத்தும் விதமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார், அவர்.

“இவர் தமிழ் நாட்டுத் தோழர், ஜீவாணந்தம். ப.ஜீவாணந்தம் என்பவர் இவர்தான். இப்ப இவர் இங்கை வந்திருக்கிறார்” எனக் கார்த்தி அறிமுகத்தைத் தொடங்கி வைத்தார்.

உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன், அந்த அறிமுகம் எனக்கு அந்தச் சந்தர்ப் பத்தில் பெரிசாகப் படவில்லை. சுமமா ஒப்புக்கு எனக்கு இவரைப் பற்றித் தெரியும் என்ற விதத்தில் கையை ஆட்டி வைத்தேன்.

இந்திய சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் கல்கத்தாவில் நடந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மகாநாட்டில் எடுத்த தீர்மானத்தைச் சாட்டாகக் கொண்டு கட்சி அரசாங்கத்தால் தடை செய்யப்பட்டது. தலைமறைவாகப் போன தலைவர்களில் ஒருவரான ஜீவா ணந்தம் கள்ளத் தோணி மூலம் வல்வெட்டி துறையூடாக இலங்கைக்குத் தப்பி வந்து விட்டார். இவரைப் பத்திரமாகக் கொண்டு வந்து கொண்டு போக வழி சமைத்துத் தந்தவர் 1956ல் பருத்தித்துறை பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப் பட்ட தோழர் பொன். கந்தையா அவர்கள்.

பத்திரிகை மேதை சொக்கலிங்கம் அவர்களுடைய “தினசரி” என்ற பேப்பரை ஒழுங்காகப் படித்து வந்த போதிலும் கூட, எனக்கு இந்தத் தகவல்கள் எல்லாம் பின்னால்தான் தெரிந்தது. தோழர்கள் சொல்லச் சொல்லக் கேட்டு வியப்புற்றேன். எனக்குப் புது அறிவு பிறந்தது. புதுத் தகவல்கள் கிடைத்தன.

ஒரு தடவை தமிழகத்திற்குக் காந்தி அடிகள் விஜயம் செய்திருந்தார். உற்சாகமான ஆர்வமுள்ள ஓர் இளைஞனைப் பார்த்தார். “உன்னிடமுள்ள சொத்து எவ்வளவு?” கேட்டாராம்.

“இந்தியா தான் என்னுடைய சொத்து” என்றாராம் அந்த இளைஞன்.

“இல்லை...! இல்லை...! நீ தான் இந்தியாவின் சொத்து!” எனக் கூறிப் பாராட்டினாராம் காந்தி மகாத்மா. இது வரலாற்றுச் செய்தி.

மகாத்மா காந்தியால் பாராட்டப் பெற்ற அந்த மகா மனிதன் தான் என்னைத் தன்னருகே இருத்திச் சுக சேமம் விசாரித்தார் எனப் பின்னால் தெரிந்தபோது அவரை மானஸீகமாகவே குருவாக என் உள்ளத்தில் வரித்துக் கொண்டேன்.

ஜீவா அவர்கள் சில நாட்கள் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்தார். அவர்

போன இடம், கூட்டம், வரவேற்பு அத்தனைக்கும் நான் செல்லத் தவறவில்லை. ஒரே நாம பஜனைதான்; வழிபாடுதான்.

என்னுடைய இந்த ஏகலைவப் பக்தியைப் பார்த்து அதிசயித்த ராஜகோபாலன் மாஸ்டர்தான் எனது இயற்பெயரை விடுத்து “ஜீவா” என அழைக்கத் தொடங்கினார். எனக்கும் அது மனசுக்குச் சுகமாக இருந்தது. எனது இயற்பெயர், பதிவுப் பெயர், ஞானஸ்நானப் பெயர்: ஜோசப் டொமினிக். டொமினிக் என்ற பெயருடன் ஜீவா என்ற பெயரையும் இணைத்துப் பார்த்தேன். டொமினிக் ஜீவா என ஒரு நாதம் பேசியது. பட்டதாரி ஆசிரியரான எனது நண்பன் தேவதாஸன் என்பவர் ஒரு தடவை சொன்னார்: “டொமினிக் ஜீவா” என்ற பெயரின் உச்சரிப்பு ஹாலிவுட் நடிகன் பெயர் உச்சரிப்பைப் போலத் தொனிக்கிறது” என்றார்.

பல புனை பெயர்களுக்குப் பின்னர் எனது இணைப்புப் பெயரைத்தான் நான் எனது படைப்புக்களுக்குப் பயன்படுத்தி வந்தேன். முதன் முதலில் எனது இணைப்புப் பெயரைத் தாங்கி வெளிவந்த பத்திரிகை “சுதந்திரன்” என்பதாகும். அதில் எழுதினேன்

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நான் கவனிப்புப் பெறத் தொடங்கினேன். அந்தச் சமயம் பார்த்துச் சட்டபூர்வமாக நடவடிக்கையை மேற்கொண்டு பிறப்புப் பத்திரத்தில் பதிவு செய்து எனது முழுப் பெயராக “டொமினிக் ஜீவா” என ஆவணப்படுத்திக் கொண்டேன்.

என்னுடைய படைப்புக்களுக்கு ஆரம்ப காலங்களில் களமமைத்துத் தந்தது “சுதந்திரன்” பத்திரிகையே. அப்பத்திரிகை ஆரம்பத்தில் இருந்தே எம் போன்ற இளைஞர்களை வளர்த்தெடுத்தது. அதன் ஆசிரியர் எஸ்.ரி. சிவநாயகம். அங்கு உதவி ஆசிரியர்களாகப் பலர் பதவி வகித்தனர். அ.செ.மு., அ.கந்தசாமி, இராஜதுரை, பிரேமஜி, சில்லையூர், துரைசாமி எனப் பலர் அங்கு பதவி வகித்தனர். இவர்கள் அனைவருமே சிறந்த எழுத்தாளர்கள்.

உண்மையைச் சொல்லப் போனால் சுதந்திரன் ஆசிரியரும் உதவி ஆசிரியர். களம் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் இந்த நாட்டில் இந்த அளவிற்கு எழுத்தாளர் பட்டாளமே உருவாகி இருக்க முடியாது. இதில் விசித்திரம் என்னவென்றால் தமிழரசுக் கட்சிப் பத்திரிகை சுதந்திரன். ஆனால் அதில் உருவாகின எழுத்தாளர்களில் அநேகர் இடது சாரிச் சிந்தனையாளர்களே. சுதந்திரனில் எங்களது படைப்புக்கள் இடம் பெற கொழும்பில் அன்று உத்தியோகம் பார்த்து வந்த எழுத்தாளர் கணேசலிங்கனின் பங்குப்பணி குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

என்னுடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுதி சென்னையில் “சரஸ்வதி” வெளியீடு மூலம் விஜயபாஸ்கரனைக் கொண்டு வெளியிட ஆவன செய்தவர் இதே கணேசலிங்கன் அவர்களே.

1960ம் ஆண்டுக் கான ஸ்ரீலங்கா சாஹித்திய மண்டலப் படைப்பு இலக்கியப் பரிசை முதன் முதலில் பெற்றுக் கொண்டதும் எனது முதல் தொகுதியான “தண்ணீரும் கண்ணீரும்” என்ற நூலே. இதன் மூலம் தேசம் தழுவிய இலக்கிய அங்கீகாரம் எனக்குக் கிடைக்கப் பெற்றது. அத்துடன் சரஸ்வதி சஞ்சிகையில் தொடர்ந்து எழுதியதின் மூலம் தமிழ் நாட்டிலும் பெரிதும் அறியப்பட்டிருந்தேன்.

1961ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் முதன் முதலில் நான் தமிழ்நாட்டிற்குப் போயிருந்த சமயம் ஒரு மாதம் சரஸ்வதி ஆசிரியர் திரு. விஜயபாஸ்கரனின் விருந்தினராகத் தங்கியிருந்தேன். ஒரு நாள் கலை இலக்கியப் பெரு மன்றத்தின் தலைவர் என்ற முறையில் தோழர் ஜீவாணந்தத்திடமிருந்து அழைப்பு வந்திருந்தது. என்னைப் பாராட்டிக் கௌரவிக்கப் போவதாக அந்த அழைப்பு என்னை விரும்பிக் கூப்பிட்டிருந்தது. அவர் தன் கைபடக் கடிதமும் எழுதியிருந்தார்.

திருவல்லிக்கேணி என நினைக்கின் றேன். ஒரு கட்டிட மேல் மாடியில் வெகு

சிறப்பாக என்னை வரவேற்று உபசரித்தனர். சிறுநுண்டி அருந்திய வண்ணம் அந்தக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

தோழர் ஜீவானந்தம் இதயத்தைத் தொடக் கூடிய ஒரு சிறுநுரையை நிகழ்த்தினார். நண்பர்கள் வரவேற்றுப் பேசினார்கள். எனக்கோ தலை கொள்ளாத மகிழ்ச்சி; புளகாங்கிதம்; வார்த்தைகளுக்குள் அகப்படாத பெருமிதம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இளம் வயசில் சந்தித்த நான், வாலிபனாக வளர்ந்து, படைப்பாளியாக அவர் முன்னால் நின்று அவரது பாராட்டையும், ஆசீர்வாதத்தையும் பெறுகிறேன் என நினைத்த பொழுது என் நெஞ்சு விம்பியது.

என்னை வழியனுப்பிய போது, அந்தக் கனம் பண்ணத்தக்க தோழர் என் தோளின் மீது கை வைத்தவாறு மெதுவாகக்

கேட்டார். “அது சரி தோழர், உங்க ஊரிலே ஜீவா என்று பெயர் பரவலாகக் காணப்படுகிறதா?” என்றார்.

நான் சொன்னுக்குள் சிரித்தபடி அவரைப் பார்த்தேன். “அப்படி இல்லைத் தோழர். நீங்க ஒரேயொரு தடவை தான் நம்ம நாட்டுக்கு வந்தீங்க. அதுவும் தலை மறைவா வாழ்ந்தபோது வந்தீங்க. அதற் கொரு ஞாபகச் சின்னம் வேண்டாமா? என் முன் பேரின் பின்னால் ஒட்டிக் கொண்டுள் ளதே ரெண்டெழுத்துப் பேர். அது உங்கள் வருகையின் ஞாபகச் சின்னம்!”

“அப்படியா? அப்படியா!” என என்னை இறுக அணைத்தபடியே பார்வைப் பரவசத்துடன் என்னைப் பார்த்தார். அவரது பார்வையில் தோழமையின் கனிவு நிறைந்திருந்தது.

(வாழ்க்கை தொடரும்)

மனமார்த்த நன்றி

சமீபத்தில் தென்கிழக்கு கலாசாரப் பேரவையினர் கொழும்பில் எனது இலக்கியச் சேவைகளைப் பாராட்டி பாராட்டு விழா ஒன்று எடுத்தனர். தலைவர் முதது மீரானும் செயலாளர்கள் அன்புடன், பாலைமுனை பாறாக ஆகியோர் இதற்காக எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளைப் பாராட்டுகிறேன். விழாவில் பல கனதியானவர்கள் என்னை வாழ்த்திப் பேசினர். அவர்களுக்கும் வந்திருந்து என்னைக் கௌரவித்த சகலருக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளிவந்துள்ள “பத்தரே பிரசுத்திய” என்ற எனது சிறுகதைத் தொகுதியை அறிமுகம் செய்து வைத்த மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணிச் செயலாளர் தோழர் குணசேன விதான அவர்களுக்கும் கலந்து கொண்ட ஏனையோருக்கும் எனது நன்றி கலந்த வணக்கங்கள்.

இருவிழாக்களிலும் என்னைக் கௌரவித்து அன்பளிப்பு நல்கிய சகோதரர் ஹாவியும் உடமர் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்த்த நன்றி.

- டொமினிக் ஜீவா -

யதார்த்தத்தை பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும்

நெறியாளர் அப்பாஸ் கியோடுஸ்டமி

‘நெய்கல் நம்ப’

யதார்த்த பூர்வமான நெறியாளர் என்று நெற்றிப் பொட்டிலே எழுதி வைக்கத் தகுதி பெற்றவர் அப்பாஸ் கியோடுஸ்டமி. (ABBAS KIAROSTAMI) துன்பியல் தான் இவரது ஆயுதம். நண்பரின் வீடு எங்கே (Where is the Friend's home) என்ற இவரது திரைப் படத்தின் மூலம் தான் துன்பியல் ஆரம்ப மாயிற்று என்கின்றனர் திரைப்பட விமர்சகர் கள். ஈரானியத் தலைநகரான இவர் ஈரானிய எல்லைகளுக்கப்பாலும் சர்வதேச ரீதியில் பேசப்படுகின்றவர்.

இத்திரைப்படத்தின் படப்பிடிப்பு 1988ம் ஆண்டு கிலான் (GILAN) மாநிலத்தின் ஒரு கிராமத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஒரு கிராமியச் சிறுவன் தவறுதலாகத் தன்னிடம் கிடைத்த தன் நண்பரின் குறிப்புப் புத்தகத்தை (DIARY) அவனிடம் திருப்பிக் கொடுப்பதற்காக மேற்கொள்ளும் ஒரு கடின பயணம் பற்றியது கதை.

கணக்கற்ற சர்வதேச திரைப்பட விழாக்களில் இப்படம் திரையிடப்பட்டது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் பல பகிரங்க அரங்குகளிலும் இப்படம் காண்பிக்கப்பட்டது.

ஐப்பானிய திரைப்படவிழா உட்பட பல திரைப்பட விழாக்களில் பல விருதுகளைப் பெற்ற இத்திரைப்படம் பல தரப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும் ஒரு மூலப் பொருளாக அமைந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

பல உயிரிழப்புகளையும், பேரழிவுகளையும் பரவலாக உருவாக்கிய

கிலானின் மேற்கு மாகாணத்தில் 1990ல் ஏற்பட்ட பூகம்பத்திற்கு வெகு நாட்களுக்குப் பின் அப்பாஸ் தனது நண்பரின் வீடு எங்கே? திரைப்படம் எடுக்கப்பட்ட சூழலுக்கு நீண்ட பயணமொன்றை மேற்கொண்டார். அவரது பயணத்தின் தோக்கம் தனது திரைப்படத்தில் நடித்த இரு இளம் நடிக்களின் தேடலேயாகும். அவரது அந்தப் பயணத்தின் அனுபவமே அவரது இரண்டாவது படமான “வாழ்க்கையின் படியே” (Life goes on) இத்திரைப்படம் 1992ம் ஆண்டு கன்னஸ் சர்வதேச திரைப்பட விழாவிற்கு (CANNES INTERNATIONAL FILM FESTIVAL) தெரிவானது. அடுத்த ஆண்டே இவருக்கு 46வது கன்னஸ் சர்வதேச திரைப்பட விழாவின் மத்தியஸ்தராக கடமையாற்றும்படி அழைப்பு வந்தது. 1993ம் ஆண்டு அப்பாஸ் தனது மூன்றாவது படமான ஒலின் மரங்களின் நிழலில் (UNDER THE OLIVE TREES) என்ற திரைப்படத்தை இயக்குவதில் மும்மரமாக ஈடுபட்டார்.

அப்பாஸ் கியோடுஸ்டமி ஒரு யதார்த்த திரைப்பட இயக்குனராகவே திரைப்பட விமர்சகர்களால் வர்ணிக்கப்படுகின்றார்.

உண்மையான யதார்த்தத்தோடு சூழ்நிலையில் தன்னை மறந்த முழுமையான தோற்றம் தரக்கூடிய ஒரு திரைப்பட நெறியாளர் என இவரை இனம் காணலாம்.

“யதார்த்தம்” என்னைப் பொறுத்தவரை சினிமா வரம்புகளை மீறுதல் என்ற பொருள்படும்” என்கிறார் அப்பாஸ்.

நான் ஒரு திரைப்படத்தை நெறிப்படுத்தும் போது அதனைச் சூழ இருக்கும் சம்பவங்கள் கவர்ச்சியூட்டுபவையாகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றன. அதேவேளை இத் திரைப்படத்தை ஒரு யதார்த்த சம்பவங்களின் கோர்வையாகவே நீங்கள் காண்கிறீர்கள்” என்றும் சொல்கிறார் இந்த இயக்குநர்

அப்பாஸின் சினிமா நெறியாள்கையின் நடைமுறையை, யதார்த்தம் என்ற

போலித்தோற்றம் தரக்கூடிய தன்னியல்பு கொண்ட அனுபவங்களின் இடைவிடாத தேடலே எனவும் வர்ணிக்கலாம்.

புத்தகங்களிலிருந்து கதைகளைத் தேடும் இயக்குநர்களிலிருந்து வேறுபட்டு தன்னைச் சுற்றி வாழும் மக்களிடமிருந்து கதைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நெறியாளர் இவர்.

இனிய முரண்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இந்த ஆண்டுப் பட்டமளிப்பு விழாவில் மன நிறைவு தரத்தக்க மகிழ்ச்சியான செயலொன்றைச் செய்துள்ளது.

போற்றிப் பராட்டத்தக்க செயலாரும் இது,

தூக்கா துரந்தரி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களுக்கு கௌரவ டாக்டர் பட்டம் அளித்து கௌரவித்ததைத் தான் இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம்.

பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டுச் சேவையாலும் அர்ப்பணிப்பினாலும் பிரசங்கங்களினாலும் மக்கள் மனசை வென்றெடுத்து அதே மக்கள் மத்தியில் வேரோடி நிற்கும் அம்மையாரைக் கௌரவித்ததினாலேயே கௌரவம் கௌரவம் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

நீண்ட பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நமது பண்டிதமணி அவர்களுக்கும் பானையங்கோட்டை மார்க்ஸிய விமர்சகர் நா. வானமாமலை அவர்களுக்கும் இப்படியான பட்டமளிப்புக் கௌரவம் நடைபெற்றது. அது பழங்கதை.

நவீன விமர்சகர் கௌரவிக்கப்பட்டது புதுமை. அது கைலாசபதி காலம். இதன் மூலம் யாழ் பல்கலைக்கழகம் புதிய வரலாறு படைத்த காலம். இதைப் பாராட்டி இதே தலையங்கப்பகுதியில் குறிப்பிட்டு எமது மகிழ்ச்சியையும் பெருமீதத்தையும் தெரிவித்திருந்தோம். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அந்தத் தலையங்கம் எழுதப்பட்டது.

காலங்கள் நீண்டு கொண்டே போயிருந்த போதிலும் கூட, இந்த ஆண்டு இந்த பட்டமளிப்பில் பல்கலைக்கழகக் கூரைக்குள் இல்லாதவர்களுக்கும் பட்டமளித்துக் கௌரவித்தது ஆனந்தத்தைத் தருகின்றது. பெருமைப்பட வைக்கின்றது.

ஆனால் ஒன்று: அன்று பட்டமளித்துக் கௌரவிக்கப்பட்டவர்களில் நவீன விமர்சகர் வானமாமலை இருந்தார். இன்று தேடித் தேடிப் பார்த்தோம். நவீன இலக்கியத் துறைக்குப் பங்களித்தவர்களின் நாமத்தைக் காணவேயில்லை - இதுதான் பல்கலைக்கழக மரபா?

பழம் பெருமையை உயர்த்திப் பிடிப்பதால் மாத்திரம் பல்கலைக் கழகங்கள் சிறப்புப் பெற்று விடுவதில்லை. சரியானதைச் சரியான காலத்தில் செய்ய வேண்டும். பிறக்கப் போவது 21ம் நூற்றாண்டு.

மூலம்

வந்துவிட்டது

“தெனியான்”

திருச்சிற்றம்பலம் வாத்தியார் வீட்டிலிருந்து பாடசாலைக்குப் புறப்படுகிறார்.

பாடசாலையில் முதல் பாடவேளை முடிந்து இரண்டாவது பாடவேளை ஆரம்பித்து வைப்பதற்குப் பொதுவாக அடிக்கும் மணி அடித்து ஓய்ந்து சில நிமிடங்கள் கழிந்து போயிற்று.

வாத்தியார் பாடசாலைக்கு சற்று அப்பால் பரந்து கிடக்கும் பனங்காணிக்கு வந்து சேருகின்றார்.

காணியின் மத்தியில் மனிதப் பாதங்கள் பதிந்து பதிந்து செதுக்கி விடப்பட்டிருக்கும் ஒற்றையடிப் பாதை நீண்டு வளைந்து வளைந்து செல்லுகிறது. அந்தப் பாதையில் பாடசாலை நோக்கி வாத்தியார் மெல்ல நடந்து வந்துகொண்டிருக்கிறார்.

வாத்தியார் ஒற்றையடிப் பாதையில் வந்து கொண்டிருக்கும் போது வழமையில் அந்தப் பாடசாலை மணி அடிக்கும். அல்லது ஒற்றையடிப்பாதை கடந்து மணற் தெருவில் இறங்கி நடந்துகொண்டிருக்கும் வேளை மணியோசை காற்றில் கலந்து வரும். சில தினங்களில் பாடசாலையின் பிரதான வாசலில் நிறுபூத்த தலையும் வெண்ணீற்று நெற்றியுமாக வெள்ளை உடை அணிந்து வாத்தியார் பிரசன்னமாகும் சமயம் அவர் வருகைக்கு கட்டியம் கூறுவது போல் பாடசாலைக்குள் மணி ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும்.

வாத்தியார் பாடசாலை மணிகேட்டு என்றும் பெரிதாக மனதை அலட்டிக் கொண்டதில்லை. அந்த மணி அடித்தால் என்ன! அடிக்காமல் மௌனமாகத் தூங்கிக் கிடந்தால் என்ன! அவருக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான்.

வாத்தியார் பாடசாலைக்கு வந்து சேருவதற்கு அவருக்கென்றொரு நேரம் இருக்கிறது. அந்த நேரம்தான் அவரைப் பொறுத்தவரை பாடசாலை ஆரம்பிக்கும் நேரம்.

மணியோசை என்பது வாத்தியார் மனக்கருத்தில் மிகப் புனிதமானது. ஆலய மணியோசை ஒன்றுதான் வாத்தியார் செவிகளில் புகுந்து நெஞ்சத்தை நெகிழ்விக்கும் தெய்வீகம். அவர் இருக்கும் எந்தத் திக்கிலிருந்து எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஆலயமணி ஒலிக்கட்டும், உடனே எழுந்து நின்று கண்களை மூடி நெற்றியில் ஒருதடவை குட்டி வணங்கிக்கொண்டுதான் மீண்டும் தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொள்வார்.

காலையில் எழுந்து தினமும் வீட்டுக் கிணற்றில் குளிர்ந்த நீரை அள்ளி அள்ளித் தலையில் ஊற்றி நீராடி முடிப்பார். பின்னர் தோய்ந்துலர்ந்த ஆடையுடுத்தி ஆலயத்தை நோக்கிச் சென்றுவிடுவார். ஆலய வழிபாட்டில் எவ்வளவு நேரம் அவர் மனம் இலயித்து அங்கு தரித்து நிற்பார் என்று சொல்வதற்கில்லை. மனம் விரும்பியது போல் காலைப் பொழுதில் பெரும்பகுதி ஆலயத்தில் கழிந்துபோய்விடும். அதன்

பிறகு சாவதானமாக வீடு வந்து சேர்வார். காலை ஆகாரத்தை முடித்துக்கொண்டு பாடசாலைக்கு மெல்லப் புறப்படுவார்.

திருச்சிற்றம்பலம் வாத்தியாருக்குப் பொருத்தமான சொந்தவூர்ப் பாடசாலை, இந்தச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை. அவரும் இங்குதான் தனது ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றார். இப்போது பலவருடங்கள் தொடர்ச்சியாக அவர் இங்கு ஆசிரியராக இருந்து வருகின்றார்.

தனது வலுவான வேர் இந்தப் பாடசாலை மண்ணுக்குள் ஆழமாகப் பதிந்து கிடப்பதாக அவருக்குள்ளே ஒரு நினைப்பு.

வாத்தியார் பாடசாலை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார்.

பாடசாலைக்கும் அவருக்கும் உள்ள இடைவெளி குறுகிக்கொண்டு வருகின்றது. பாடசாலை நெருங்க நெருங்க வாத்தியார் நெஞ்சில் ஒரு சந்தேகம்.

பாடசாலையில் ஒரு அசுமத்தமும் இல்லை.

பாடசாலை மாணவர்கள் அங்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பாடசாலை நடந்து கொண்டிருப்பதாகவும் தோன்ற வில்லை.

என்ன நிகழ்ந்திருக்கும்?

நாடு முழுவதும் பாடசாலைகளை மூடும் சூழ்நிலை திடீரென்று உருவாகியிருக்கலாம்.

இந்த நேரத்தில் என்னதான் நடந்தது!

வாத்தியார் பாடசாலையின் பிரதான வாசலை அண்மிக்கின்றார். பாடசாலை பிரதான வாசலில் நீறுபூத்த தலையும் வெண்ணீற்று நெற்றியுமாக வெள்ளை உடை அணிந்து திருச்சிற்றம்பலம் வாத்தியார் பிரசன்னமாகின்றார்.

வாத்தியார் வருகைக்குக் கட்டியம் கூறும் மணி இன்று ஒலிக்கவில்லை.

ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! அவர் கண்களை அவரால் நம்பாமல் இருக்க முடியவில்லை. பாடசாலையில் வகுப்புகள் எல்லாம் ஒருங்காக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஆசிரியர்கள் எல்லா வகுப்புகளிலும் மிக அக்கறையோடு பாடம் கற்பித்துக் கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம் வாத்தியார் வகுப்பில் மாத்திரம் ஆசிரியர் இல்லை. ஆனால் வகுப்பு நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. அந்த வகுப்பு மாணவர்கள் அமைதியாக எதையோ எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அடுத்த வகுப்பிலிருக்கும் ஆசிரியை அவர்களுக்கு வேலை கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

சாதாரண காலங்களில் என்றால் திருச்சிற்றம்பலம் வாத்தியாரின் வகுப்புக்குள் யாரும் நுழையமாட்டார்கள். அதிபர் தானும் அந்த வகுப்புக்குள்ளே போவதற்குச் சற்றுத் தயங்குவார்.

தனது வகுப்பில் மற்றவர்கள் வந்து தலையிடுவது திருச்சிற்றம்பலம் வாத்தியாருக்குக் கட்டோடு பிடிக்காது. அப்படித் தலையிடுவதால் தனது கடமையைச் சரிவரத்தான் செய்யவில்லை என்று கட்டிக் காட்டுவதாக வாத்தியார் கருதுவார்.

வாத்தியார் வியப்புடன் இன்று பாடசாலைக்குள்ளே பார்வையைச் செலுத்தி நோட்டமிடுகின்றார்.

அதிபரின் அலுவலகத்துக்கு முன்னே நிழல் பரப்பி நிற்கும் வேப்பமரத்தின் கீழே மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று நிற்கின்றது.

வாத்தியார் மனதில் தெளிவாக இப்பொழுது எல்லாம் விளங்கிக் கொண்டு விடுகின்றது.

அலட்சியமாக உதட்டுக்குள் அவர் நகைத்த வண்ணம் அலுவலகத்தை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கின்றார்.

அதிபர் அலுவலகத்தின் வாசலை நோக்கி அவருக்குரிய கதிரையில் அமர்ந்திருக்கின்றார். அதிபருக்கெதிரே அவர் முகம் நோக்கி பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் உட்கார்ந்திருக்கின்றார். அவர்கள் இருவரும் பாடசாலை பற்றித் தமக்குள்ளே பேசிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அவர்களுக்கு மத்தியில் மேசையின் மீது ஆசிரியர்கள் தினமும் கைச்சாத்திட்டு வரவு பதிவு செய்துகொள்ளும் பெரிய கொப்பி கிடக்கிறது. அலுவலக வாசலில் வாத்தியார் நிதானமாக முதல் அடி எடுத்து வைக்கின்றார்.

வாசலில் அவர் நிழல் தட்டுப்பட்டதும் அதிபர் முகத்தில் கலவரம் படருகிறது.

வாத்தியார் இன்று பாடசாலைக்கு வராமல் நின்றிருக்கலாம் அல்லது கல்விப் பணிப்பாளர் இருக்கின்றார் என்பதைக் கண்டுகொண்டதும் திரும்பி வீட்டுக்குச் சென்றிருக்கலாம். இவ்வளவு நேரம் தாமதமாக வந்து தன்னைப் பிடித்துக் கொடுக்கப் போகின்றார். என்ன சமாதானம் சொல்லித் தப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்று அறியாமல் அதிபர் தடுமாறிக்கொண்டிருக்கின்றார்.

அதிபருக்கு இருந்தாற்போல் உண்டான குழப்பத்தையும் தடுமாற்றத்தையும் வாத்தியார் அவர் முகத்தில் கண்டுகொள்கின்றார். வாத்தியார் எதனையும் விளங்கிக் கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அலுவலகத்துக்குள்ளே நுழைகின்றார்.

தமக்குள்ளே பேசிக்கொண்டிருக்கும் அவர்களின் உரையாடல் வாத்தியாரின் வருகையால் தடைப்பட்டு, திடீர் மௌனம் வந்து இருளாக அங்கு கவிகிறது.

வாத்தியார் எந்தவிதப் பதட்டமும் இன்றி அடியெடுத்து வைத்து அதிபரின் மேசையருகே வருகின்றார்.

தன்னைத்தவிர அவர்கள் இருவர் அந்த அறையில் இருப்பதாக அவர் காட்டிக் கொள்ளாது பேனாவைக் கையிலெடுத்து மேசைமீது கிடக்கும் கொப்பியை அருகே

இழுத்து, அதில் கைச்சாத்திட்டு முடியின் பேனாவைச் சட்டைப்பையில் செருகிக் கொண்டு அங்கிருந்து திரும்புகின்றார்.

“மாஸார்?” பிரதிக் கல்விப்பணிப்பாளரின் குரல் சற்றுச் சூடாக எழுகின்றது.

வாத்தியார் நடை தடைப்படுகின்றது. அவர் மெல்ல நின்று, அதிபரின் மேசைப் பக்கம் உணர்ச்சியை வெளிக்காட்டாது வெறுமனே திரும்புகின்றார்.

“என்ன நேரம்?” கல்விப்பணிப்பாளரின் குடு தணியாத கேள்வி.

“நேரம் பார்க்க உங்களுக்குத் தெரியாதா!” கேட்க வேண்டும் போல வாத்தியார் உள்ளத்தில் ஓர் உந்தல். ஆனால் நாகாத்து மௌனமாக அவர் நின்று கொண்டிருக்கிறார்.

“ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு மேலே லேற்” வாத்தியார் பக்கமாகக் கதிரையைச் சற்றுத் திருப்பி அவரைப் பார்த்து பணிப்பாளர் சீறுகின்றார்.

பலமான அடியொன்று நெஞ்சில் வந்து விழுந்தது போல ஓர் உணர்வு வாத்தியாருக்கு மெல்லத் தலை தூக்குகின்றது. இனி என்ன நா காப்பு!

“நான் பிந்தி வரவில்லை” பணிப்பாளர் முகத்தில் வாத்தியார் வார்த்தைகளால் எத்தி விடுகின்றார்.

“என்ன?” பணிப்பாளருக்கு விழிகள் சிவந்து கொண்டு வருகின்றன.

“இதுதான் எனக்கு வழமையான நேரம்” அலட்சியமும் கலந்து மீண்டும் அவர் முகத்தில் சகதியாகப் போய் விழுகிறது.

“அப்படியா?” பட்டென்று திரும்பி அதிபரின் முகம் நோக்கிச் சினக்கின்றார் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர்.

அதிபருக்குச் சட்டென்று முகம் கறுத்து தலைகுனிந்து போகின்றது.

“பாடசாலை தொடங்குவதற்கு பொதுவான ஒரு நேரமில்லை. உங்களுக்கென்று

பிரத்தியேகமான ஒரு நேரம். இதெல்லாம் சொந்த ஊர்ப்பாடசாலையிலே படிப்பிக்கிற தனாலேதான்... சரி ... சரி ... பாடத்திட்டம், பாடக்குறிப்பு தாருங்கோ பார்ப்பம்!”

“நான் அதெல்லாம் எழுதுகிறதில்லை”
“ஏன்?”

“இத்தனை வருஷமாகப் படிப்பிக்கிறேன், பிறகு இதெல்லாம் என்னத்துக்கு?”

“மாஸ்டர், எத்தனை வருஷ அனுபவமும் இருக்கலாம். ஆனால் வகுப்பறைக்குள்ளே போகும்போது தினமும் அந்தப் பாடத்தை ஆயத்தம் பண்ணிக்கொண்டு தான் போக வேண்டும்.”

“நான் எப்போதும் ஆயத்தமாகத்தான் இருக்கிறேன்”.

“மாஸ்டர் சுமமா தேவையில்லாத கதைகள் கதைச்சுக் கொண்டு” நிற்கிறியள். கண்டிப்பாக உங்களுக்கொன்று சொல்லுகிறேன். காலை எட்டரைக்கு முதல் பாடசாலைக்கு வந்து விட வேண்டும். வருஷ ஆரம்பத்திலேயே பாடத்திட்டம் முழுவதும் எழுதி வைத்திருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கிழமைக்குமுரிய பாடக்குறிப்பு எழுதி அதிபரிடம் திங்கட்கிழமை கை எழுத்து வாங்கிப் போடவேண்டும். இல்லையென்றால் இங்கே இருந்து தூர இடத்துக்கு மாறிப் போக வேண்டி வரும். சரி, போய் படிப்பியுங்கோ”.

அதிபர் முகத்தையும் கல்விப் பணிப் பாள் முகத்தையும் ஒரு தடவை குறிப்பாக வெறித்துப் பார்த்து விட்டு அலுவலக அறையை விட்டு வாத்தியார் வெளியே வருகின்றார்.

இரண்டு வாரங்கள் விரைந்து கழிந்து போயிற்று.

அன்று ஒரு திங்கட்கிழமை.

பாடசாலையின் பிரதான வாசலில் நீறு பூத்த தலையும் வெண்ணீற்று நெற்றியுமாக

வெள்ளை உடை அணிந்து வாத்தியார் பிரசன்னமாகும் சமயம் அவர் வருகைக்குக் கட்டியம் கூறுவதுபோல, பாடசாலையில் முதல் பாடவேளை முடிந்து இரண்டாவது பாடவேளை ஆரம்பித்து வைப்பதற்கு பொதுவாக அடிக்கும்மணி ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

வாத்தியார் பிரதான வாசல் கடந்து பாடசாலை வளவுக்குள் வருகின்றார்.

அலுவலகத்துக்கு முன் வேப்பமரத்தின் கீழே மோட்டார் சைக்கிள் நிற்கின்றது.

வாத்தியாருக்கு நிலைமை புரிந்து கொண்டு விடுகின்றது. இன்று மோதல் ஒன்று காத்திருக்கிறது. எதற்கும் அவர் தன்னைத் தயார் படுத்திக்கொண்டு அதிபரின் அலுவலகத்திலுள்ளே விறைப்பாக நுழைகின்றார்.

அதிபருக்கு எதிரில் பிரதிக்கல்விப் பணிப்பாளர் அமர்ந்திருக்கின்றார்.

வாத்தியார் அதிபரின் மேசைமேல் கிடக்கும் கொப்பியை எடுத்து விரித்து கைச்சாத்திட்டுவிட்டுத் திரும்புகின்றார்.

யாரும் எதுவுமே பேசவில்லை.

வாத்தியாருக்கு அதிசயமாக இருக்கிறது. இந்த மௌனம் நல்லதுக் கல்ல என்று தோன்றுகின்றது. பயங்கரமான வெடி குண்டொன்று வெடிப்பதற்கு முன் சூசகமான சமிக்ஞை இது என்று வாத்தியார் மனம் சொல்லுகிறது.

‘பெரிய கல்லூரிகளுக்குச் சென்று நொட்டமாட்டினம். இப்படி ஐந்தாம் ஆண்டு வரையுள்ள சின்னப்பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வந்தால் கனக்கப் பிடுங்கி அடுக்குவினம்.’

அதிபர் ஒரு கும்பிடு கள்ளன். எப்போதும் தனது சொந்தக் காரியத்தில் வெகு கவனமாக இருப்பார்.

என்ன செய்வார்கள்! இங்கிருந்து இன்னொரு பாடசாலைக்கு மாற்றுவார்கள். அப்படி அனுப்புவது என்பது இலகுவாக

நடக்கக் கூடிய காரியமல்ல. என்ன நடக்கின்றது என்று பார்த்துவிடுவோம்!

திருச்சிற்றம்பலம் வாத்தியார் தனது வகுப்பு நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றார்.

அடுத்து வந்த இரண்டு தினங்கள் வழமைபோல பாடசாலையில் மணியடித்து மணியடித்து மறைந்துபோயிற்று.

வாத்தியார் சந்தேகித்தது போல மூன்றாவது நாள் கல்விப் பணிப்பாளரிடமிருந்து மாற்றக்கட்டளை அவர் கையில் வந்து சேருகின்றது.

வாத்தியார் நேரடியாக ஊருக்குள் இறங்குகின்றார். தனக்கு அங்கிருந்து மாற்றம் வந்துவிட்டதென்ற செய்தியை எங்கும் பரப்புகின்றார்.

ஊரில் பெரிய கொந்தளிப்பொன்று உருவாகப் போகின்றது. ஊர் முழுவதும் ஒன்று திரண்டு நின்று தனது இடமாற்றத்தை எதிர்த்துப் போராடப்போகின்றது என்று அவர் எதிர்பார்க்கின்றார்.

வாரம் ஒன்று மெல்லக் கழிந்துபோனது. அவர் எதிர்பார்த்தது போல் அப்படி ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. வாத்தியார் விடயத்தில் ஊர் மக்கள் முன்னர் கண்டும் காணாதவர் களாக எப்படி இருந்தார்களோ, அப்படி இப்பொழுதும் இருந்தும் விட்டார்கள்.

அவர் இப்படி ஒரு ஏமாற்றம் தனக்கு வரும் என்று ஒருபோதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தை அணுகலாம். அதுவும் அதிபரின் கரங்களுக்குள் முடங்கிக் கிடக்கின்றது என்பது அவர் அறியாததல்ல.

வலயக் கல்விப் பணிப்பாளரிடம் வாத்தியார் ஓடிச் சென்று முறைப்பாடு செய்கின்றார். “அப்படியா! கோட்டக் கல்விப் பணிப்பாளருக்குச் சொல்லுகிறேன், போங்கோ!” என்று சமாதானம் பண்ணி அனுப்பிவைத்துவிட்டார். அவருடைய வாக்குறுதி அவ்வளவுதான்.

இறுதியாக ஆசிரிய சங்கத்தை நாடினார். அவர்களும் வெறும் பேச்சளவு தான் மாற்றத்தை இரத்துச் செய்யும் முயற்சியில் ஒரு மாதகாலம் மெல்ல மெல்லக் கரைந்து போயிற்று. அந்த மாதச் சம்பளமும் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

அவர் வீட்டிலிருந்து ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரத்திற்குச் சற்றுக் கூடுதலாக இருக்கும் புதிய பாடசாலை. அது ஓர் அரசினர் தமிழ்க் கல்வன் பாடசாலை.

முத்தன் மகன் அந்தப் பாடசாலையின் அதிபராக இருக்கின்றான். முத்தனுக்கும் வாத்தியாருக்கும் ஒரு காலத்தில் நல்ல ஒட்டுறவு. முத்தன் இறக்கிக்கொடுத்த பணங் கள்ளை வாலிபப் பருவத்தில் வாத்தியார் இரகசியமாக இரசித்துக் குடித்திருக்கின்றார். முத்தனுடைய சமூகத்துப் பிள்ளைகள் மாதிரி அந்தப் பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திருச்சிற்றம்பலம் வாத்தியார் இப்போது அந்தப் பாடசாலைக்குப் போவதைத் தவிர அவருக்கு வேறு மார்க்கம் ஒன்றுமில்லை.

வாத்தியார் புதிய பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்.

ஒருமாதகால சேவையை புதிய பாடசாலையில் வாத்தியார் எப்படியோ பூர்த்தி செய்துவிட்டார். அவர் லீவில் நின்று காலத்துக்கும் சேர்த்து இரண்டு மாத வேதனம் அவருக்குக் கிடைத்துவிட்டது.

வாத்தியார் பாடசாலைக்குப் புறப்படும் சமயங்களிலெல்லாம் இப்பொழுது அவர் மனைவி நச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

“சனி பிடிச்ச இருமிக்கொண்டு திரியறியள். கோட்டக் கல்விப் பணிப்பாளரிடமே போங்கோ... போங்கோ... எண்டால் கேக்கிறியள் இல்லை. அவர் வேறே ஆளே! எங்கட ஆள்தானே! நீங்கள் போய்ச் சொன்னால் அவர் உடனே மாதம் தருவார்.”

வாத்தியாருக்கு இது மானப்பிரச்சனை.

பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் மனம் வைக்காமல் எதுவும் நடக்கப்போவதில்லை.

வேறென்ன செய்வது?

பாடசாலை நோக்கிப் புறப்பட்ட வாத்தியார் கோட்டக் கல்விப் பணிமனை நோக்கி சைக்கிளைத் திருப்புகின்றார்.

பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளரின் அலுவலக அறைவாசலில் வந்து நின்று தயக்கத்துடன் அவர் உள்ளே எட்டிப் பார்க்கின்றார். பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் கண்களில் வாத்தியார் அங்கு வந்து நிற்பது பட்டுவிடுகிறது.

“வாங்கோ மாஸ்டர்... வாங்கோ...” பழைய குரோதம் எதுவுமில்லை. சுமுகமான குரலில் ஆதரவாக உள்ளே அழைக்கின்றார்.

அவர் காட்டும் ஆதரவில் வாத்தியார் மனதில் இருந்த தயக்கம் மறைந்துபோய் விடுகின்றது.

வாத்தியார் வெகு உற்சாகமாக உள்ளே நுழைகின்றார்.

“அதிலே இருங்கோ”

பணிப்பாளருக்கு முன்னுள்ள கதிரையில் வாத்தியார் அடக்கமாக அமருகின்றார்.

“ஆ... சொல்லுங்கோ” வழமைபோலக் கேட்டு பணிப்பாளர் வாத்தியார் முகத்தைப் பார்க்கின்றார்.

வாத்தியார் வாய் திறந்து பேசுவதற்கு முன்பு இருமல் அவரை முந்திக்கொண்டு விடுகிறது.

ஒருநிமிட நேரம் ‘லொக்கு லொக்’ கென்று அவர் இருமுகின்றார். அதன் தாக்கத்தில் கண்களும் சிவந்து கலங்குகின்றன. வாத்தியார் தலைகுனிந்து வேட்டித்தலைப்பைப் பிடித்து கண்களைத் துடைத்துவிட்டுக்கொண்டு பணிப்பாளரை நோக்கி நிமிருகின்றார்.

“என்ன மாஸ்டர் கடுமையாக இருமுகிறீயன். சளி படிச்சுவிட்டுது.” பணிப்

பாளர் உரிமையோடு நெருக்கமாக விசாரிக்கின்றார்.

“சளி பிடிக்காமல் என்ன செய்யும்?”

“ஏன் மாஸ்டர்?”

“நான் காலையிலே தினமும் தலையிலே ஊற்றித் தோய்ந்து குளித்துக் கோயிலுக்குப் போய்வந்து பாடசாலைக்கு வருவது எல்லோருக்கும் தெரியும். இப்ப அந்தப் பாடசாலைக்கு என்னை மாத்தி விட்டியன். பின்னேரம் பாடசாலையாலே திரும்பி வந்ததும் தலையிலே அள்ளி ஊற்றி இரண்டாம் முறை தோய்ந்த பிறகுதான் வீட்டுக்குள்ளே போகிறேன்”

“என்ன மாஸ்டர்!” எதிர்பாராமல் வந்து ஷெல் ஒன்று முன்னால் விழுந்து வெடித்துச் சிதறியது போலப் பணிப்பாளர் அதிர்ந்து போகின்றார். மாபெரும் தவறு ஒன்றைத் தாம் செய்துவிட்டதான பதட்டத்துடன் வாத்தியாரை நோக்கிப் பணிந்து கூறுகின்றார்.

“மன்னிக்க வேணும் மாஸ்டர்... மன்னிக்க வேணும். அந்தப் பாடசாலையிலே ஒரு இடம் இருந்ததனாலேதான் உங்களை அங்கே மாற்றிவிட்டேன். அப்படிச் செய்ததற்கு நீங்கள் என்னை மன்னிக்கவேணும். இனி, அங்கே நீங்கள் போகவேண்டாம். இப்ப கொஞ்சம் நில்லுங்கோ. மாற்றக் கடிதம் கையிலேயே தந்து விடுகிறேன்.”

மறுநாள் காலையில்....

சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையின் பிரதான வாசலில் நிறுபூத்த தலையும் வெண்ணீற்று நெற்றியுமாக வெள்ளை உடை அணிந்து கம்பீரமாகத் தலை நிமிர்ந்து திருச்சிற்றம்பலம் வாத்தியார் பிரசன்னமாகும் சமயம் அவர் வருகைக்குக் கட்டியம் கூறுவது போல பாடசாலையில் முதல் பாடவேளை முடிந்து இரண்டாவது பாடவேளை ஆரம்பித்து வைப்பதற்குப் பொதுவாக அடிக்கும் மணி ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஜே ட் ல்

கெக்கிராவ ஸஹானா

புறப்படுவேன்,
ஒங்காரச் சுழலாக
விசிறியடிக்கும் காற்றாக
மனிதம் ஒழிந்த உலகில்
மாண்டுபோன
மனித இதயத்தைத் தேடி.

புறப்படுவேன்,
செவ்வானம் தழுவும்
உயர் தாதுகோபமாக,
மனிதனை மனிதன் சுரண்டும்
மனைவியைக் கணவன் மிதிக்கும்
மருமகளை மாமி தீயிடும்
நீர்த்துப்போன பூவுலகு விட்டு
புதிய தரிசனம் தேடி.

புறப்படுவேன்,
திரளும் மாகடல் தோறும்
மிதந்து கடக்கும்
இராட்சதக் கப்பலாக,
‘தான்’ என முழங்கும்
தலை கனத்த மாந்தரை விட்டும்
அடுத்தோர் பண்பாளனைத் தேடி.

புறப்படுவேன்,

சீறிச் சினந்த மேகத்தினுடே
ஹோவென ஒலிக்கும்
இடியோசையாக,
நேரந்தவறலும், வாக்குமீறலும்
வாழ்க்கைத் தர்மமாய்
ஆகிப்போன வாழ்வை விட்டும்
தாரதிசை நோக்கி
தூய ஆத்மாவைத் தேடி.

புறப்படுவேன்,
அடிவானம் கிழித்தெழும்
அகண்ட ஜோதிக் கதிரவனாய்,
சமாதானம் மரித்த பூமியில்
மொட்டை மரங்களும் இற்றுப்போன
பட்டுப்போன பாலுலகைவிட்டும்
செட்டாய் சுகந்தம் வீசி மணக்கும்
நற்பூஞ்சோலை தேடி.

மீண்டும் வருவேன்,
மெல்லிய தென்றலாய்!
ஓர்நாள்
ஓர் நல்லிதயத் தலைமையின் கீழ்
இந்தப் பார்
ஒன்றுபட நேர்ந்தால்!

இட்ட அடிநோக்க

‘சுதாராஜ்’

யூனிவர்சிட்டிக்குக் காலடி எடுத்து வைத்த முதல் நாளே அப்படியொரு சோதனை எனக்குக் காத்திருந்தது. இயல்பாக நடக்க முடியவில்லை. ஒவ்வொரு அடியையும் மிகச் சிரமத்துடன் எடுத்து வைத்தேன். வலி.... சப்பாத்து ஏற்கனவே என் பாதங்களை அழுக்கிப் பதம் பார்த்திருந்தது.

அப்பாவிற்கு அந்தச் சிரமங்கள் புரிய ஞாபகமில்லை. ஸ்கூலில் படித்த நாட்களைப் போல ரப்பர் செருப்புடன் சமாளிக்க முடியாது சப்பாத்து வாங்க வேண்டுமெனச் சொன்னபோது அவருக்கு அது முக்கியமாகப் படவில்லை.

“தம்பி குடும்பம் இருக்கிற நிலைமை உனக்குத் தெரியும்...அந்த ஆசையெல்லாம் வேண்டாம்”.

அப்பாவிற்கு அப்படியான பதிலைத் தான் தரமுடியும். படிப்பை மேற் தொடர்வதற்கும் சப்பாத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம் எனக் கருதினார். அவரது கஷ்ட நிலைமை காரணமாக அந்த ரீதியில் தான் அவரால் சிந்திக்க முடியும். அப்பா காச் சாரதியாக தொழில் பார்த்தார். ஐந்து பிள்ளைகள் கொண்ட குடும்பப்பாரத்தைக் கொண்டிழுக்க வேண்டிய பொறுப்பு அவருக்கு. வீட்டிலென்றால் அன்றாடச் சாப்பாட்டுக்கே திண்டாட்டம். நிலைமையறிந்து பசியில்லாதவன் போலப் பாசாங்குப் பண்ணியிருக்கிறேன். சாப்பாட்டை அரைகுறையில் முடித்துக் கொண்டு எழுந்து விடுவேன். அல்லது அம்மா பட்டினி கிடக்க நேரிடும்.

பேசாமல் படிப்புக்கு ஒரு முழுக்கு போட்டுவிட்டு ஏதாவது ஒரு தொழில் செய்தால் என்ன என்று யோசித்தேன். அதனால் அப்பாவின் சுமைகளையும் குறைக்கக் கூடியதாய் இருக்கும் அதை அப்பாவிடம் சொன்னதும் பதறிப் போனார்.

“நீ... படிக்கக்கூடிய பிள்ளை... கஷ்டம் என்னோட இருக்கட்டும்... போக முதல் எப்படியும் சப்பாத்து வாங்கிடலாம்.... கவலைப்படாதே...”

அப்பா அப்படிச் சொன்னதும் சந்தோஷம் உச்சிக்கு ஏறியது. சப்பாத்து அணிந்து நடக்கப் போகும் நேரத்தை எண்ணிப் பார்த்தேன். சில கடைகளுக்குச் சென்று சப்பாத்துக்களின் மொடல்களைப் பார்த்தேன். என்ன ஸ்டைலில் வாங்கலாம் எனக் கற்பனை செய்தேன். அப்பா சப்பாத்து வாங்கக் கடைக்குப் போகும் போது சேர்ந்து போக வேண்டும். அல்லது சீப்பராக இருக்கிறதென்ற காரணத்துக்காக அவர் தரமில்லாதவற்றை வாங்கிவிடக் கூடும் எனத் திட்டமிட்டேன்.

அப்பா பகலெல்லாம் அலைச்சல் பட்டு வருவார். இரவுகளில் வெகு நேரம் வெளித் திண்ணையில் உறங்காமல் இருப்பதைப் பார்த்தால் பணம் கிடைக்கவில்லை என்று தெரியும். பதிவுக்கட்டணப் பணம் லைப்பிரரி ஃபீஸ், ஹோஸ்டல் ஃபீஸ், என இன்னோரன்ன தொகைகளைக் குறிப்பிட்டு யூனிவெர்சிட்டி நிர்வாகத்திடமிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. அந்த விசித்திரத்தில் அப்பா சப்பாத்து வாங்கித் தருவதாகவும்

உறுதியளித்திருந்தார். அது ஆகக் கூடிய காரியமல்ல என நம்பிக்கையிழக்கத் தொடங்கியபோது புறப்படுவதற்கு இரண்டே நாட்களிருக்கையில் அப்பா கையில் ஒரு பார்சலுடன் வந்தார். “சப்பாத்து!”

மனசு துள்ளியது ஆனால்... கடைகளில் பார்த்தபோது சப்பாத்துக்கள் நீள் சதுரப் பெட்டிகளில் பக்ட் பண்ணப் பட்டிருந்தனவே. அப்பாவின் கையிலிருப்பது ஒரு சோற்றுப் பார்சலைப் போல் தென்பட்டது. அப்பா மிக நிதானமாக அந்தப் பார்சலைப் பிரித்துப் போட்டார்.

நன்றாக உலர்த்தப்பட்ட கருவாடு போல சப்பாத்துக்கள் தம் உயிரை இழந்திருந்தன. எனினும் பொலிஷ் பண்ணப்பட்டு அவற்றின் முகத்தை அழகூட்டும் முயற்சியும் நடந்திருப்பது தெரிந்தது.

அப்பாவின் முகத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தேன். - “பொன்னையா மாமா தான் தந்தவர். போடு அளவு சரியாயிருக்கோ பார்க்கலாம்.”

பொன்னையா மாமா கச்சேரியில் கிளக்காக வேலை பார்த்து ஓய்வு பெற்றவர். அந்தக் காலத்தில் தான் போட்ட டித்த சப்பாத்துக்களைக் கொடுத்ததுப்பியிருந்தார். அவற்றை எடுத்துக் கொள்ளாமல் வன்மம் கொண்டவனைப்போல் நின்றேன்.

“என்ன தம்பி செய்தது?...நானும் எவ்வளவு இடங்களில் அலைந்து பார்த்தன். கேட்கக்கூடாத இடங்களையெல்லாம் வாய் விட்டு கேட்டுப் பார்த்தன். கிடைத்த காசு ஒன்றுக்கும் போதாது. பொன்னையரிட்டையும் காசு தான் கேட்டுப் போனன். அவர் தான் என்ற நிலைமையைப் பார்த்துவிட்டு இந்த சப்பாத்துக்களைத் தூக்கித் தந்தார்.”

அந்தக் கணத்தில் அப்பாவின் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. தலையை கைவிரல்களினால் கோதி விட்டார். கண்களை அழுத்தித் துடைத்தார். கண்ணீர்துளிகள் என் காலடியில் விழுந்தன.

“அப்ப.பா!” ஓசை வெளிப்படாத கூவல். உயிரணுக்களில் ஓர் அதிர்வு. மறுகதை பேசாமல் சப்பாத்துக்களை எடுத்தேன். அப்பா என் காலடியில் அமர்ந்து ஒருவாறு அதை அணிந்து கொள்ள உதவி புரிந்தார்.

“சரி நட பார்க்கலாம்..!” இயல்பாக நடக்க முடியவில்லை. நோவைத் தாங்க முடியாது. பாதங்களை அவதானமாக மென்மையாகப் பதிக்க வேண்டியிருந்தது. அதனால் நடை சற்று நொண்டுவது போன்ற அலாதியான தோற்றத்தை அளித்தது. அந்த வித்தியாசமே ராக்கிங் செய்யும் சீனியர்களிடம் என்னைக் காட்டிக் கொடுத்தது. அவர்களால் விசேஷ கவனிப்புக்குள்ளானேன். கேலிகள்.. சீண்டல்... சிரிப்புகள்,... ராமனின் பாதுகையைப் போல இதுவும் ஏதாவது சரித்திரப் பிரசித்திப் பெற்ற சமாச்சாரமா எனக் கிண்டலடித்தார்கள்.

இப்படிப் பட்டிக்காட்டான் போல வந்து இந்தக் கம்பனியின்ரை மானத்தையே வாங்காமல் முதல்ல புது ஷஸ் போட்டு டீசன்ராய் வரப் பழகு..... பிறகு தான் படிப்பு...!” என அறிவுரை சொன்னார்கள். அட அப்படியொரு சங்கதியும் இருக்கா?... அதற் காகவாவது புது சப்பாத்து வாங்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் எப்படி?... அதற்கெல்லாம் நான் வசதியற்றவன் என அவர்களிடம் சொல்லிவிடலாமா? சொன்னால் அது ஏற்கப்படுமா?... அல்லது புது தொல்லைகளுக்கு ஆளாக நேரிடுமா?

அடுத்த நாளும் அதே சப்பாத்துக் களுடனேயே போக வேண்டியிருந்தது. அழைக்கப்பட்டிருந்த விரல்கள் பச்சை இறைச்சியாக வலித்தன. குதிக்கால்கள் சிதைந்து புண்ணாகியிருந்தன. கால்களை ஒருவாறு இழுத்திழுத்து நடந்தேன். போகாத நேரம் போலும்... கல்லொன்று தடுக்க, சப்பாத்து கிழிந்து ஆவென வாய் பிழந்து கொண்டது.

அதைத் தைத்து செப்பனிதும் வரை அஜலட் பண்ணி நடக்க வேண்டுமே,

அதுவரை அவர்கள் கண்களில் படாமல் தப்பிக்க வேண்டுமே! ஆனால் தப்பிக்க முடியவில்லை.

“உனக்கு சொன்னால் கேட்க மாட்டியா? திமிர் தானே?” - உறுமினார்கள். இதற்கு சரியான தண்டனை தர வேண்டும்.

“ஷ்சைக் கழுட்டு!”

“தலையிலே வை!”

“இது காலுக்கு உதவாது... தலையிலே வைச்சுக் கொண்டு நட எல்லோரும் பார்க்கட்டும்!”

இன்னும் சில புது வருட மாணவர்களை என்னுடன் சேர்த்து அணியாக நடக்கச் சொன்னார்கள். நடக்கும் போது பாடச் சொன்னார்கள்.

“பாதுகையே துணையாகும்...எந்நாளும் இந்தப் பாதுகையே துணையாகும்!”

கூட அணிவகுத்து வரும் மாணவர்களுக்கு அது பரவாயில்லை போலும். கூட்டாக ராக்கிங் என்ற பெயரில் ஒரு விளையாட்டு நடக்கிறது. அனுபவித்து பாடுகிறார்கள். ஆனால் எனக்கு சத்தம் வாயை விட்டு வெளிவர மறுத்தது. இருபக்கமும் வேடிக்கை பார்க்கும் விழிகள். கேலிச்சிரிப்புக்கள். தலையைக் குனிந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை. குனிந்தால் சப்பாத்து விழுந்து விடும். விழுந்தால் ராக்கிங் அதிகரிக்கும். யாரையும் கவனிக்காதவன் போல் நடந்து கொண்டிருந்தேன். சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக நித்யா எதிர்ப்பட்டாள். நித்யாவை கவனிக்காமல் போவதென்பது என் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயம்.

அன்றைய இரவு உறக்கம் கெட்டது.

நித்யாவின் சிரிப்பு நினைவில் வந்து என்னவோ செய்தது. நித்யா புது வருட மாணவி. மாணவர்களால் அறைகளிலும் பிற இடங்களிலும் நினைத்து நினைத்துப் பேசப்படும் அழகி. அவளுக்கு முன்னே மாணங்கப்பட்டுப் போனது போலிருந்தது.

புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். அதைக் கவனித்த அறை நண்பன் சொன்னான்.

“அந்த ஷூஸ் சரியில்லத்தான்.... புதுசாக வாங்கலாமே...?”

சப்பாத்து புதுசாக வாங்கத்தான் வேண்டும். இப்படி கேலப்பட்டதே போதும். அப்பாவுக்கு கடிதம் எழுதலாமா? (எப்படியாவது பணம் அனுப்புவார்களா) அதற்கு அவர் என்ன செய்வார்? பயணப்பட்டு வந்த போது கூட தேவையான செலவுகள் பீஸ்களுக்கு மேலாக நூறு ரூபா மட்டும் தந்திருந்தார்.

“தம்பி கண்டபடி செலவு செய்யக் கூடாது. ஆசா பாசாங்களில் மனசைப் பறிகொடுக்கக் கூடாது. நீ...படிச்சு ஆளாகித்தான் எங்கட குடும்பம் தலையெடுக்க வேண்டும்.”

அப்பாவிற்கு வேறு வழியில்லை. பணக் கஷ்டத்தை இப்படி ஏதாவது புத்திமதிகள் கூறி சரிக்கட்ட முயன்றார். இந்த நிலையில் எப்படியாவது பணம் அனுப்பி வைப்பார்கள் என எழுதினால் அன்றாடம் வீட்டுக்கு ஆகும் செலவில்தான் வெட்டு விழுமோ தெரியாது. வயிற்றுக்கு வஞ்சகம் செய்து அரைவயிறு கால் வயிற்றுடன் எழுந்து விடுகிற நாட்கள் நினைவுக்கு வந்தன. இப்போது தம்பி, தங்கைகளுக்கும் அந்த கதியாக இருக்கலாம் வேண்டாம்.... இப்படியே ஒருவாறு சமாளித்துக் கொள்ள வேண்டியது தான்.

இரண்டு வாரங்கள் கடந்ததும் ராக்கிங் தொல்லை ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. அதன் பின் எனது சப்பாத்துக்களை பற்றி யாரும் கவலைப்பட்டது போல தெரியவில்லை. பாதங்களில் அழுக்கப்பட்ட பகுதியும் மரத்துப் போனதால் வலியுணர்வு கூட தெரியவில்லை. ஆக, தற்காலிகமாக ஒரு பெரிய பிரச்சனை தீர்ந்த ஆறுதல் எனக்கு.

ஆனால், அந்த ஆறுதல் நீடிக்க வில்லை. நித்யா ஒரு நாள் என்னைத் தேடி வந்தாள். தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்

கொண்டாள். எனது கல்லூரி நண்பன் சத்தியகுமாரின் வீட்டுக்கு அண்மையில் நித்யாவின் வீடாம். - யூனிவர்சிட்டி அட்மிசன் பற்றி நித்யாவிற்கு கடைசி நேரத்திலேயே அறிவித்தல் கிடைத்தது. அதற்கிடையில் சத்தியகுமார் என்னை சந்திக்காததால் நித்யாவைப் பற்றித் தெரிவிக்கவில்லையாம். நித்யாவிடம் சொல்லி அனுப்பியிருந்தான்.

“உங்களை மீட் பண்ணி கதைக்கச் சொன்னார்... நீங்கள் என்ன உதவியும் செய்யக்கூடிய ஆள் என்று உங்கட... பிரென்ட் சொன்னார். அப்படியா...?” எனக் கண்களை அபிநயத்துக் கேட்டாள்.

அந்தக் கண்கள் அசைவே என் மன ஆறுதலைப் பறித்துக் கொண்டு போவது போலிருந்தது. அவளுக்கு முன்னால் நிற்கும்போது கால்களில் மாட்டியிருந்த சப்பாத்துக்களின் நினைவு வந்து கூச்சமேற்பட்டது. அவளோடு சரியாகப் பேச முடியாமலும் இருந்தது.

இரவு படுக்கையில் கற்பனைகள் விரிந்தன. வீட்டுச் சூழலையும் உறவுகளையும் முதன் முதல் பிரிந்து வந்த துயரத் தனிமையில் ஒரு நம்பிக்கையான துணை நித்யாவிற்குத் தேவைப்படுகிற தென்பதை அவளது பேச்சிலிருந்து உணரக் கூடியதாக இருந்தது. அதையே சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு நித்யாவின் நட்பைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அவளது மனதில் இடம் பிடிக்க வேண்டும். சப்பாத்துக்களை தலையில் வைத்துக் கொண்டு அணியாக வலம் போன அந்தக் கொறிடோரில் நித்யாவுடன் கைகோர்த்துக் கொண்டு நடக்க வேண்டும். ராக்கிங் செய்த சீனியர்கள் எல்லாம் நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாகட்டும்.

படுக்கையில் புரண்டவாறு திரும்பிய போது ஓரத்தில் கிடந்த சப்பாத்துக்கள் என் பார்வையில் பட்டன. அந்தக் கணத்தில் கற்பனைக் குதிரை ஒரு சடினப் பிறேக் போட்டது. சடசடவென எல்லாம்

உடைந்து கொட்டுண்டது போலப் பிரமை ஏற்பட்டது. நித்யாவுடன் பழக வேண்டுமென இலகுவாகத் திட்டம் போட்டாயிற்று. ஆனால் அந்தச் சப்பாத்துக்களுடனா?

புதிதாக சப்பாத்து வாங்க வேண்டுமென்று தான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் அதற்கு வழி ஏதும் இல்லை. ஒருவாறு சமாளித்துக்கொள்ள வேண்டியது தான்.

நித்யா தங்கியிருக்கும் வீட்டுக்கு மாலை வேளைகளில் சென்று பொழுதைப் போக்கம் அளவுக்கு நட்பு வளர்ந்தது. நித்யா ஒவ்வொரு தேவைக்கும் என்னை எதிர்பார்த்தாள். இங்க போக. அங்க போக கடைத்தெருவுக்குப் போக என எந் ச அலுவல்களுக்கும் எனது துணைபேடி நாடினாள். இது எனக்கு உள்நர சந்தோஷத்தை அளித்தது. நண்பர்களிடத்தில் எனக்கு ஒரு வித மதிப்பும் பெருகியது. நித்யா காரணமாக நான் ஒரு ஹீரோவாக ஆகிவிட்டது போலுணர்ந்தேன்.

நித்யாவின் நினைவுகள் நாளும் பொழுதும் ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கின. லெக்சர் ஹோலில் பாடத்தில் மனசு செல்ல மறுக்கும். நித்யாவின் இருக்கையை நாடிக் கண்கள் போகும். படுக்கையில்...கண்கள் மூட மறுக்கும். கண்களை மூடினாலும் நித்யாவின் முகம் தெரியும். அவள் எனக்கே சொந்தமாக மாட்டாளா எனக் கணவுகள் கண்டேன்... அதை அவளிடம் தெரிவிக்கலாமா?

வெள்ளிக் கிழமைகளில் நித்யாவுடன் கோவிலுக்குப் போவதுண்டு. அப்போதுதான் அவளுடன் ஆறுதலாகப் பேச முடியும், எனத் திட்டமிட்டேன். அந்த எண்ணத்துடன் கோவிலுக்குப் புறப்பட்டபோது மனம் ஒரு வித அச்சத்தால் அடித்துக் கொண்டது. நித்யா ஏதாவது சொன்னால் எனக்குப் பேச்சுத் தடுமாறியது. எப்படிப் பேச்சை ஆரம்பிக்கலாம் என எண்ணிப் பார்த்தேன் கோயிலைச்சுற்றி வந்தபோது“நித்யா இது போலவே வாழ்க்கை முழுவதும் ஒன்றாய் இருக்கலாமா? என மனதில்

வசனம் பேசினேன். அப்படி நிஜமாகவே பேசப்போவதை நினைத்தால் நடுங்கும். உடல் குடேறி காய்ச்சல் அடிப்பது போன்ற உணர்வு. நித்யாவிடம் என் காதலை தெரிவித்து விடவேண்டுமென்ற ஆசை மட்டும் நர்த்தனம் புரிந்து கொண்டிருந்தது.

கோயிலுக்கு வெளியே வந்து அமர்ந்த போது நித்யாவின் கல கலப்பான பேச்சுக்கள். அவளது முகத்தைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தேன். சொல்லலாமா?... சொல்லலாமா?... சொல்லும் துணிவு வரவில்லை.

புறப்பட ஆயத்தமாகி வந்து சப்பாத்துக் களை மாட்டினேன். நித்யா சற்று நேரம் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“ஏன் ஜெயந்தன் இதைக் கைவிட விருப்பமில்லையா?... புது ஷாஸ் வாங்கலாமோ?...”

முச்சு ஒரு முறை நின்றது. எனக்குப் பேச எண்ணியிருந்த விசயங்களெல்லாம் மறந்து போயின.

“ராகிங்கில.... உங்கட தலையில் குலை வச்சு நடக்க சொன்னாங்க தானே... அதுதான் நினைவு வந்து சிரிச்சன்...சொறி, ஜெயந்தன்... புது ஷாஸ் வாங்குங்கோ...!”

எனக்கு மறுமொழி பேச முடியவில்லை. அந்த சப்பாத்துக்களைக் கைவிடுவதும் புதிது வாங்குவதும் முடியாத விசயமாயிருக்கும் விஷயத்தை - எனது நிலைமையை - குடும்ப நிலவரத்தை நித்யாவிடம் சொல்லி விடலாம் எனத் தீர்மானித்தேன்.

நான் சொல்வதைக் கேட்டு நித்யா அனுதாப்படுவது போலிருந்தது. நித்யாவின் இரக்கத்தைச் சம்பாதிப்பது கூட எனக்கு ஒரு வித இதமாகவே இருந்தது.

ஆனால், அதற்குப் பிறகு எந்தச் சமாதானமும் வேண்டாம் என எண்ணிக் கொண்டேன். புதிய சப்பாத்து வாங்கியே ஆக வேண்டும். பணம் அனுப்பும்படி

அப்பாவிற் குக் கடிதம் எழுதினேன். அப்பா மேல் சற்று கோபம் கூட ஏற்பட்டது. சப்பாத்து என் வாழ்க்கைப் பிரச்சனையாகக் கூட ஆகிவிட்டது போலிருந்தது.

கனவுகளில் கூட வித விதமான சப்பாத்துக்கள் வந்தன. புதிய சப்பாத்து வாங்கினால் எல்லாம் சரியாகும். எழுதிய கடிதத்துக்கு நீண்ட நாளாக அப்பாவிடமிருந்து பதிலேதும் கிடைக்கவுமில்லை. பணத்துக்கு என்ன பாடுபடுகிறாரோ? ஆனால், அப்பா கைவிட மாட்டார் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. என்னைப் படிப்பித்து ஆளாக்குவதற்கு அவர் என்ன கஷ்டப் படவும் தயாராயிருந்தார். ...எப்படியாவது பணம் அனுப்பி வைப்பார்.

சப்பாத்து வாங்குவதென முடிவெடுத்த பிறகு கம்பளில் போகிறவர் வருகிறவர்களின் கால்களையெல்லாம் நோட்டமிட்டேன். ஒவ்வொரு விதமான சப்பாத்துக்களையும் அவை நிலத்தில் பதியும்போது எழும்பும் ஓசை வித்தியாசங்களையும் ரசித்தேன். இது நல்லது... இது சரியில்லை என எனக்குள்ளே விமர்சனங்கள் செய்தேன். சிலரிடம் அணுகி அவற்றின் விலையை விசாரித்துப் பார்த்தேன்.

ஆனால் அப்பாவிடமிருந்து பணம்தான் வந்த பாடில்லை. நித்யாவை சந்தித்தும் நீண்ட நாட்களாயிருந்தது. புதிய சப்பாத்துக்குடன் தான் நித்யாவின் அறைக்கு இனிப்போவது என ஏற்கனவே ஒரு குழப்ப நிலையில் எடுத்திருந்த முடிவு மடைத்தனம் போலத் தோன்றிற்று.

நித்யாவின் அறைக்கு மாலையிற் சென்றேன். அங்கே சுந்தரமூர்த்தி நித்யாவுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். சுந்தரமூர்த்தி சீனியர் பட்ஜ் மாணவன். ராகிங் காலத்தில் சப்பாத்தை தலையில் சுமக்க வைத்தவர்களில் ஒருவன். அதனால்; அவனிடத்தில் ஒரு இனம்புரியாத கோபம் இருந்தது. எதுவும் பேசாமல் சப்பாத்துக்களை வாசற்படியில் வழக்கம் போல கழற்றி வைத்து விட்டு உள்ளே சென்று அமர்ந்தேன்.

“என்ன ஜெயந்தன்?...இந்த ஷாசை விடவே மாட்டியா?...அதில் இவ்வளவு காதலா?...” எனக் கேட்டுவிட்டு அட்டகாசமாகச் சிரித்தான் சுந்தரமூர்த்தி. ஒரு தமாஷுக்காக அப்படிக்கேட்டானா அல்லது நித்யாவின் முன் என்னை ஏளனப்படுத்தும் எண்ணமா...எனப் புரியாமல் இருந்தது. சுந்தரம் வெளியேறும் வரை மௌனமாக இருந்தேன். பின்னர் நித்யாவிடம் மெதுவான குரலில் சொன்னேன்;

அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறேன். காசு வந்ததும் ஷாஸ் வாங்கலாம்.”

“என்ன இது ஜெயந்தன்?...அவர் சும்மா விளையாட்டுக்கு ஜோக் அடிச்சிருப்பார். அதை ஏன் பெரிசுபடுத்துகிறீர்கள்..”

என்ன சொல்லியும் மனசு அடங்க மறுத்தது. நித்யாவின் முன் அவமானப்படுத்தப்பட்டதால் மூட் குழம்பிப் போய் அவளுடன் பேச முடியாமல் இருந்தது. வெளியேறி நடந்தேன். இது தேவைதானா என நிலத்தில் காலை உதைத்தேன். சப்பாத்து கிழிந்து வாய் ஆவென பிளந்து கொண்டது. கடவுளே எனத் தலையில் கையை வைத்தேன். வாய்விட்டு அழ வேண்டும் போலிருந்தது நடையைத் திருப்பினேன்.

அறைக்குப் போன போது அன்றைக்கு வந்த தபால் காத்துக்கொண்டிருந்தது. அப்பாவிடமிருந்து மணியோடர்! ஐநூறு ரூபா அனுப்பியிருந்தார்...அதைக் கையில் எடுத்தபோது நெஞ்சில் ஒரு குடு படத்தான் செய்தது. எனினும் அவ்வுணர்வையும் மீறியதொரு பரவசத்திலாழ்ந்தேன். புதிய சப்பாத்து வாங்கப் போவது நிச்சயமாயிற்றே. எப்போது விடியுமென காத்திருந்து கடைக்குப் போனேன். சப்பாத்து வாங்கியதும் அதைக் கால்களில் மாட்டிக் கொள்ளக் கூட மனசில்லாதிருந்தது. பிள்ளையைப் போல நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டேன். அதை அணிந்து கொண்டபோது நடக்க முடியவில்லை.. பறந்தேன்.

கால்களை அலட்சியமாக அடியெடுத்து வைத்தேன். நடையில் ஒரு கம்பீரமும் வந்துவிட்டது போலிருந்தது. முதலில் நித்யாவைத்தான் காணச் சென்றேன்.

“உண்மையிலேயே...உங்களை விட எனக்குத்தான் சந்தோஷமாக இருக்கு ஜெயந்தன்...இனி உங்கள் ஆரும் கேலி பண்ண முடியாது தானே!”

அந்த வார்த்தை எனக்குப் பிறவிப் பயனையே அடைந்து விட்ட உற்சாகத்தை யூட்டியது. இரவு படுக்க முடியாமல் அந்த வார்த்தை திரும்பத் திரும்பக் காதுகளில் ஒலித்தது. ஒரு வேளை நித்யா கூட என்னை விரும்பக் கூடும். அவனிடம் இதுபற்றிப் பேச வேண்டும். ஆனால் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் பரீட்சைகள் முடியுமட்டும்...இந்த நேரத்தில் நித்யாவை குழப்ப வேண்டாம் எனக் காத்திருந்தேன்.

பரீட்சைகள் முடிந்து மாணவர்கள் வீடுகளுக்குப் பயணமாகும் நாளும் வந்தது. எந்த அலுவல்களுக்கும் எனது துணையை நாடிய நித்யாவின் போக்கில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதை படிப்படியாக இந்த இடைக்காலத்தில் அவதானித்திருந்தேன். ரயில் நிலையத்திற்கும் சுந்தரத்துடன் சேர்ந்து வந்திருந்தான்.

மாணவர்கள் எல்லோரும் ரயிலில் ஒரு தனி கொம்பாட்மென்டில் இடம் பிடித்திருந்தார்கள். நித்யா ஒரு ஓரமாகச் சுந்தரமூர்த்தியின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தான்.

ஊருக்குப் போகிறேன் என்றதும் எனக்கு வீட்டு நினைவுகள். அப்பாவின் கஷ்டங்கள்... எப்போது மகன் வருவான் எனக் காத்திருக்கும் அம்மா...ரயல் புறப்பட்டது.

நண்பர்களுக்கு பரீட்சைகள் முடிவடைந்த மனநிலை. வீட்டுக்குப் போகும் மகிழ்ச்சி. ஆட்டம்...பாட்டு...இவற்றிலெல்லாம் மனம் லயிக்கவில்லை. சப்பாத்துக்களைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு ஒரு புத்தகத்தில் ஆழ்ந்தேன்.

நண்பர்கள் சீண்டினார்கள். “எக்ஸாம் முடிந்த பிறகு என்னடா..படிப்பு வாடா..!” எனக் கையைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். நண்பனொருவன் எனது சப்பாத்துக்களில் லொன்றை டக் கென தூக்கினான். தலையில் வைத்து ஆடினான், பாதுகையே துணையாகும்...”

கொம்பாடமென்ட் முழுதும் உடைந்து சிரித்தது. எழுந்து கையை நீட்டினேன். “தாடா!” எனது தலைக்கு மேலாக இன்னொருவனிடம் சப்பாத்தை எறிந்தான். நான் அந்தப்பக்கம் போக இந்தப்பக்கம் எறிந்தார்கள். பந்து விளையாடுவதுபோல ஆளுக்காள் எனக்கு பிடிபடாமல் எறிந்து...ஏந்தி என்னை ஏய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு கட்டத்தில் நண்பனின் கை தவறியது. “கச்” பண்ண முடியவில்லை. திறந்திருந்த யன்ன லாடாக சப்பாத்து வெளியே விழுந்தது.

ரயில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நான் ஸ்தம்பித்தேன். என்ன செய்யலாம்? எப்படி எடுப்பது? எனது அருமையான சப்பாத்து எனக்கு இனி இல்லையா? செய்னைப் பிடித்து இழுத்து ரயிலை நிறுத்தலாமா? இழுத்தால் நிற்குமா? ஒரு சப்பாத்துக்காக ரயிலை நிறுத்துவதா சரியா...?

இமைக்கும் நேரத்தில் இந்த எண்ணங்கள் மனதிலோட... மின்னலென ஒரு பளிச்சு. இருக்கையின் கீழிருந்த மற்றச் சப்பாத்தை “டக்” கென எடுத்து யன்னலாடாக வெளியே எட்டி முதலில் சப்பாத்து விழுந்திருக்கக்கூடிய இடத்தை நோக்கி எறிந்தேன்.

“என்னடா? “நண்பர்கள் பதறிப் போனார்கள்.

“எனக்குத் தான் கொடுப்பினை இல்ல...கிடைக்கிறவனுக்காவது பயன்பட்டும்...” என நிதானமாகக் கூறினேன். எனினும் நிதயாவை இழந்தது போன்ற தொரு சோகம் நெஞ்சில்.

♦ ♦ ♦
வெள்ளவதையில்...வீதியின் மறுபக்க

கத்தில் போவது நிதயாவைப் போலத் தென்பட்டது. அவள்தானா எனப் பார்க்கும் உந்துதலில். ஓர் அடியெடுத்து வைத்தேன்.

கையில் ஒரு குழந்தையுடன்..இன்னொரு குழந்தை அவள் பின்னே போக...நடந்து போவது நிதயா தான். இட்ட அடியை மேலும் எடுத்து வைக்காமல் அப்படியே நின்றேன். அவளது நடையில் ஒரு தளர்ச்சி தெரிவது போலிருந்தது. எனக்குக் கவலையாயுமிருந்தது. தளர்ச்சிக்குக் குழந்தை சுமை காரணமோ அல்லது வேறு ஏதாவது கஷ்டநிலையோ..? யாழ்ப்பாணத்தில் யுத்த நெருக்கடி காரணமாக கொழும்புக்கு இடம் பெயர்ந்திருக்கக்கூடும்.

“ஆரைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறீங்கள்...?” என மனைவி என்னை இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

“நிதயா!”

“அவள் இஞ்ச அவள் என்னோட நிற்கிறாளே!”

மனைவி மகளின் கையை பிடித்திருந்தாள்.

“இவளில்ல...இந்தக் கதையிலே வருகிறாளே...அந்த நிதயா...!”

“ஓஹோ...அதுதான் உங்க செல்ல மகளுக்கு ந்தியா என்று பெயர் வைச்சநீங்களோ...?” கள்ளனைப் பிடித்து விட்ட உற்சாகத்துடன் மனைவி என்னை மேலும் சீண்டினாள்.

“அதுசரி...இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகும்...என்ன அப்படிச் சொக்கிப் போய் நிக்கிறியள்?”

புன்முறுவலுடன் அவளுக்குச் சொன்னேன்.

“அப்பிடி...ஒன்றும் இல்ல, சினிமாக்களில் வருமே...அது மாதிரி அவளைக் கண்டதும் ஒரு ..பிளாஷ்பாக்...அவ்வளவுதான்.”

உங்களுடன் மனம் திறந்து பேசுகிறேன்

உங்களுக்கெல்லாம் நன்கு தெரிந்த செய்திதான் இது. மல்லிகையின் சகோதர நிறுவனமான மல்லிகைப் பந்தல் இதுவரை முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. இதில் குறிப்பாகக் கொழும்பில் தனது வேரைப் பாய்ச்சிய பின்னர் இருபத்தொரு புத்தகங்களையும் எனது 14 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து சிங்களத்தில் ஒரு நூலையும் வெளியிட்டுள்ளதை நீங்கள் ஏற்கனவே நன்கு அறிவீர்கள்.

தொடர்ந்து ஒரே வட்டத்துக்குள் சுற்றிச் சுற்றி வராமல் நாடு தழுவிய ரீதியில் சகல மட்டத்து, சகல பிரதேசத்து எழுத்தாளர்களையும் அரவணைத்து அவர்களது படைப்புக்களை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியிட்டு வருகின்றது.

மீடில் சிரமம் எங்கே என்றால் மல்லிகைப் பந்தலால் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டுள்ள தரமான நூல்கள் கனதியான வாசகர்களிடம் சென்றடையவில்லை என்று ஆதங்கம் என் மனசில் உள்ளது.

இதற்கு மல்லிகையை மனதார நேசிக்கும் சுவைஞர்கள்தான் ஒரு வழி பார்க்க வேண்டும். தம்மைத் தெரிந்த நண்பர்களுக்கு இந்த நூல்களின் தனித்துவத்தை எடுத்துச் சொல்லி, விளங்கப்படுத்த வேண்டும். நூல் நிலையங்களுக்கு, பள்ளிக்கூடப் பரிசளிப்பு விழாக்களுக்கு, நண்பர்களுக்கு அன்பளிப்புச் செய்வதற்கு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளை வாங்கி உதவ வேண்டும் என சிபாரிசு செய்தால் அது மல்லிகையின் தொடர் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருக்கும்.

இன்னும் பல நூல்களை மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் வெளியிட விரும்புகின்றேன். ஆக்கபூர்வமான திட்டத்தைச் செயற்படுத்த முனைந்து உழைத்து வருகிறேன். இந்த எனது பேராவலைச் செயல் முறையில் காண உங்களது மேலான ஒத்துழைப்புத் தேவை.

- டொமினிக் ஜீவா -

வளரவேண்டிய துறை வாடுகின்றது

மா. பாலசிங்கம்

ஈழத்து இலக்கியம் சிறுகதை, நாவல், கவிதை என்ற கூறுகளில் வியத்தகு கணிப்பைப் பெற்றிருப்பது இலக்கிய அபிமானிகளுக்கு நிறைவைத் தருகின்றது. இது காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு சென்ற ஒரு தலைப்பட்டசமான முடிவல்ல. மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகைக்கும், மணமுண்டென்ற நாகார்கமான ஈழத்தவ ரல்லாதோரும் கண்ணை பிரியாமல் ஒத்துக் கொண்ட தீர்வு. தற்பொழுது, வாணிப நோக்கற்ற தரமான தமிழக சஞ்சிகைகளில் ஈழத்துப் படைப்பாளரின் ஆக்கங்கள் கதைப் பெறுகின்றன. இலக்கிய வசிட்டர்களெனப்படுவோரால் ஈழத்துச் சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் விதந்து பேசப்படுவதையும், எழுதப்படுவதையும், கேட்கிறோம், வாசிக்கிறோம். இவற்றிற்கெல்லாம் முத்தாய்ப்பு வைத்தாற்போல இலக்கிய சிந்தனையென்ற புகழ்பெற்ற தமிழக இலக்கிய அமைப்பு, ஈழத்து எழுத்தாளரைக் கௌரவப்படுத்தியுள்ளது. எனவே, ஈழத்துப் படைப்பாளி பெருமைப் படவே செய்கிறான். இந்த இனிய நிகழ்வுகள் அவனுக்கு அதிமதுரமாகவே தித்திக்கின்றன.

இருந்தாலும் இக்களிப்பில் முக்குளித்துக் கொண்டிருக்கும் அவனை எமது மண்ணில் ஏற்பட்டிருக்கும் இலக்கியத் தேக்கமொன்று நெருடல் செய்கின்றது. எமது படைப்பாளிகளில் அநேகர் வயது வந்தோர் சம்பந்தப்பட்ட கனத்த விஷயத்தை மட்டுமே தமது ஆக்கங்களின் கருவாக்குவதை காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. இதனால் ஈழத்தவர்களின் ஆக்கங்கள் பெரும்பாலும் வயது வந்தோர்

களையே சென்றடைகின்றன. எனவே தமிழ்ச் சிறுவர்கள் இரசித்துப் படிப்பதற்கு, எமது படைப்பாளிகளிடமிருந்து பொசிவது சிறு கையளவு கூட இருக்காதது மனங் கொள்ளப்படவேண்டிய உண்மையாகும். இதையிட்டு இலக்கிய அபிமானிகள் ஆதங்கிப்பதை உணரக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றது.

எமது நாட்டில் தற்பொழுது நகராட்சிகளில் மட்டுமன்றி கிராமங்களிலும் நூல் நிலையங்களைக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இவைகளில் சிறுவர்களுக்கான தனிப் பிரிவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இங்கு வாசிப்பதற்காகப் போகும் ஈழத்துச் சிறுவனின் கையில் அகப்படுவது ஈழத்து நூல்களாக இருக்காது. இதனால் தான் பிறந்த மண்ணையும் இம்மண்ணில் தோன்றியுள்ள எழுத்தாளனையும் அறிய முடியாத தூர்பாக்கிய நிலைக்கு அவன் தள்ளப்படுகிறான். இந்த நிலையிலிருந்து தமிழ்ச் சிறுவனை மீட்பது எம்மெல்லோரதும் கடமையாகும்.

சிறுவர் இலக்கியம் ஈழத்தில் வளர்ச்சி கொள்ளாததற்கு முக்கிய காரணங்களாகப் பின்வருபவை அமைகின்றன.

- 1) எழுத்தாளர் அக்கறை காட்டாமை.
- 2) கிடைக்கும் ஊக்குவிப்பு குறைவானது.
- 3) சந்தைப்படுத்தும் வசதியின்மை என்பன.

எழுத்தாளர் அக்கறையின்மை

சிறுவர்களுக்கு எழுதுவது மிகவும் சிக்கலானது. அதுவும் அவர்களது மனதைக் கொள்ள கொள்ள வைப்பதோ

மிகவும் கடினம். திகில் நிறைந்த கதைகள், குலுங்க குலுங்கச் சிரிக்க வைக்கும் ஆக்கங்கள், கண்கலர் படங்களோடு பிரசுரமாகும் படைப்புக்கள் இவற்றைத்தான் இன்றைய சிறுவன் விரும்பிப் படிக்கின்றான். அதுவும் மிகவும் எளிமையான நடையைத்தான் அவன் இரசித்துப் படிப்பான். எனவே இந்தச் சிக்கலான விஷயத்தில் மாட்டிக்கொண்டால் சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக்கெடுத்த கதையாகி விடுமென்ற தயக்கம்தான் எழுத்தாளர்களை சிறுவர் இலக்கியத்தின் பக்கம் தலை வைத்துப் படுக்க முடியாதவர்களாக் குகின்றது.

கிடைக்கும் ஊக்குவிப்பு குறைவானது

தற்பொழுது பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு பாடங்களை மாணவர்களுக்கு எப்படிக் கற்பிக்க வேண்டுமெனக் கிரமமான பயிற்சி கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் அதே மாணவர்கள் படிக்கக் கூடிய சிறுகதைகள், நாவல்கள் என்பனவற்றை எழுதும் எழுத்தாளனுக்கு அவனைத் தயார் படுத்தும் எந்த வசதியும் இல்லை. அது மட்டுமல்லாது இலக்கியத்தில் ஆர்வம் காட்டும் அமைப்புக்கள் சிறுவர் இலக்கியத்திற்கென பட்டறைகள் ஒழுங்கு செய்து எழுத்தாளனின் கவனத்தை இதில் திருப்புவதும் குறைவு. எழுத்துப் பிரதிக்குச் சன்மானம் வழங்கும் நிறுவனங்கள் சிறுவர்களுக்காக எழுதுபவர்களுக்கு மிகக் குறைந்த சன்மானத்தையே கொடுக்கின்றனர்.

சந்தைப்படுத்தும் வசதியின்மை

மேற்படி தடைகளைத் தாண்டி ஓர் எழுத்தாளன் இந்த முயற்சியில் இறங்கி சிறுவர்களுக்கான புத்தகங்களை வெளியிடுகிறானென வைத்துக் கொண்டால், அதற்கு உரிய வரவேற்பு உண்டா? எமது பெற்றோர்கள் தாம் வாசிப்பதையே தமது சிறுவர்களும் வாசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவர்கள். தமது சிறுவர்கள் படிக்கட்டுமேயென சிறுவர் நூல்களை வாங்குவது குறைவு. எனவே நல்ல நோக்கத்தோடு சிறுவர் இலக்கியத்தில்

தனது பணத்தைச் செலவழித்தவனின் நிலை எப்படியிருக்கும்? நிச்சயமாக அவன் உற்சாகத்தைக் குறைக்கும்.

சிறுவர் இலக்கியம் தற்பொழுது ஈழத்தில் தேக்க நிலைக்கு உள்ளாகி இருந்தாலும், இதன் அன்றைய முன்னோடிகளின் முயற்சிகள் இன்னமும் ஈழத்து சிறுவர் இலக்கியத்திற்குக் கட்டியம் கூறுபவைகளாவே விளங்குகின்றன. தங்கத் தாத்தா நவாலியூர் சோமத்தரப்புலவரின் சிறுவர் பாட்டுக்கள் எமது மனப் பெட்டகத்தில் இன்னமும் இருக்கின்றன. அவைகள் எமது இளைய சந்ததிக்கும் கிடைக்கின்றது. 1859ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து “பாலியர் நேசன்” என்ற ஏடொன்று வெளியாகி இருக்கின்றது. இதை வெளியிட்டவர் சங்கைக்குரிய ஈ.பி. ஹேஸரிங் என்பவர். தமிழ் சிறுவனுக்காக முதன்முதலில் இலக்கியப்போட்டி நடத்திய பெருமையை ஈழமே பெறுகின்றது. இதற்கான பதிவுகள் உள்ளன. இப்போட்டியை நடத்தியவர் இலங்கையரான கே. எஸ். அருணந்தி ஆவர்.

1975 இல் “கண்மணி” என்ற சிறுவர் சஞ்சிகையை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியான சிரித் திரன் சஞ்சிகை வெளியிட்டது. அதே ஆண்டில், “மதனன்” என்ற சிறுவர் இதழ் மாணிக்கம் சஞ்சிகை மூலம் வெளியானது. ஐம்பதுகளில் “லட்டு”, “அரும்பு”, ஆகிய சிற்றேடுகள் சிறுவர்களுக்காக வெளியாகி இருக்கின்றன. தற்பொழுது “பிஞ்சு” என்ற சிறுவர் இதழ் வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

நஷ்ட, இலாபத்தைக் கணக்குப் பார்க்காத தனியார் சிலரும் சிறுவர் நூல்களை வெளியிட்டுள்ளனர். இவர்களுள் மாஸ்டர் சிவலிங்கம், வ. இராசையா, நா. மகேசன், ருபராணி ஜோசேப் என்போரும் அடங்குவர். பிரபல எழுத்தாளர் செ. யோகநாதன் “சிறுவர் கதைக் களஞ்சியம்” என்ற சிறுவர் நூலை வெளியிட்டிருப்பதாக அறிகிறோம்.

ஏற்கனவே, வானொலி, பத்திரிகை ஆகியவற்றின் மூலம் சிறுவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பாட்டுக்கள், கதைகள், நாடகங்கள் என்பன இன்னமும் நூலுருப் பெறாதது வருத்தத்திற்குரியது. இலங்கை வானொலி, சிறுவர்களுக்காக சிறுவர் மலர் என்ற நிகழ்ச்சியை ஒலி பரப்புகின்றது. இதில் அன்று ஒலிபரப்பப்பட்ட கலை ஆக்கங்கள் காற்றில் கரைந்தவையாகி விட்டன. இந்த நிகழ்ச்சியின் அன்றைய தயாரிப்பாளர்களான எஸ். சரவணமுத்து, நடராசா ஜயர், வீ. ஏ. கபூர், வ. இராசையா, அ.மகேசன், அமரர் கு. இராமச்சந்திரன் ஆகியோர் மிக அக்கறையோடு இந்த நிகழ்ச்சியைத் தயாரித்து அளித்தனர். இவர்களது அரும்பெரும் முயற்சியால் சிறுவர்களுக்குப் பிடித்தமான அரிய தொடர் நாடகங்கள், குட்டி நாடகங்கள் என்பன ஒலிபரப்பாகின. இவற்றை எழுதியவர்கள் திருமதி. பாலாம்பிகை நடராசா, அமரர் சி.சண்முகம், அமரர் கு. இராமச்சந்திரன் என்போராவர். இவைகள் நூலுருப் பெறாவிட்டாலும் ஒலி நாடாவில் பதிக்கப்பட்டிருப்பின் நிச்சயமாக இன்றைய சிறுவன் கேட்டு இன்புறுவான்.

பிரபல எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் ஏராளமான நூல்களை வெளியிட்டவர். இவரது சிறுவர் தொடர் நாவல் “பூதத்தீவு” பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. இந்நாவல் புத்தக உருப்பெறுவது விரும்பத்தக்கது. இதேபோல் திருமதி. அன்னலெட்சுமி இராசதுரை எழுதிய “தீவாந்தரம்”, “சந்திரனில் சுந்தர்” என்ற இரு தொடர் கதைகளும் நூலுருப் பெற வேண்டும்.

இந்நாட்டில் கடந்த காலத்தில் வெளிக் கொணரப்பட்ட சிறுவர் இலக்கியம் நம் பிக்குை ஊட்டக் கூடியதாகவே இருக்கின்றது. இன்றைய சிறுவனை அவை திருப்திப்படுத்துகின்றன. எனவே வளர்ச்சி கண்டு புதிய பரிமாணங்களைச் செய்ய வேண்டுமாகில் நின்று போயுள்ள எமது முன்னோடிகளின் பணியைத் தொடர்ச் செய்ய வேண்டும். புதிதாகவொன்றைச் செய்யப் போகும் போது தயக்கமேற்படுவது

சகஜம் தான். எமது எழுத்தாளர்கள் தங்களது சிந்தனையைப் பின் நோக்க வைத்து அவர்களது முதல் படைப்பைப் படைக்க எந்த வகையில் துணிந்தார்கள் என்பதை நினைவுபடுத்தல் வேண்டும். எமது எழுத்தாளர்கள் சிறுவர்களை ஒரு நாளும் காணாதவர்களா? பேசாதவர்களா! அந்தப் பிஞ்சுகளை வஞ்சித்து விட்டு பெருமை பேசுதல் பேதமையென்பதை தெரிந்து கொள்வது நல்லது.

தமிழகத்தில் சில பெரியார்களின் பெயரால் அறக்கட்டளைகளை ஏற்படுத்தி இலக்கியப்பணி நடந்து கொண்டிருப்பதை சகலரும் அறிவர். இத்தகைய முயற்சி இன்னமும் ஈழத்தில் ஏற்படவில்லை. இரசிகமணி. செந்திநாதன் அவர்களின் ஞாபகர்த்தமாக இடைக்கிடை இலக்கியப் போட்டிகள் நடத்திப் பரிசுகள் வழங்கப்படுகின்றன. இந்த நீரோட்டத்தில் சிறுவர் இலக்கியத்தையும் சேர்த்துக் கொள்வது கரிகிக் கொண்டிருக்கும் பயிரைத் தளிக்க வைக்க உதவும். அமரர்களாகிவிட்ட தமது பெற்றோர்களை ஞாபகப்படுத்தும் வகையில் சிலர் மிகவும் டாம்பீகமாக நினைவு நாட்களைக் கொண்டாடுகின்றனர். இப்படிச் செய்து கொண்டிருப்போர் அமரராகி விட்டவரது பெயரில் அறக்கட்டளை யொன்றை ஏற்படுத்தி சிறுவர் இலக்கியத்தை ஊட்டமுறச் செய்தால் தயங்காமல் எழுத்தாளர்கள் எழுதுவர், ஈழத்துச் சிறுவன் படிக்க பல நூல்கள் தேறும்.

நிறைவாக, இம்மண்ணில் நாளை மலரப் போகும் பேரிலக்கியங்களின் வாசகராக இருக்கப் போகிறவன் இன்றைய சிறுவன் தான்! எனவே, இலக்கிய அபிமானிகளும், எழுத்தாளர்களும், ஈழத்துச் சிறுவர் இலக்கியத்தில் தமது பங்களிப்பை விரிவாக்கி பெரியதோர் வாசகப் பட்டாளத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும். வடத்தை எல்லோருமாகச் சேர்ந்து இழுப்போம். ஈழத்துச் சிறுவர் இலக்கியப் பூங்காவில் இலட்சோபலட்சம் மலர்கள் மலரட்டும்!.

என்னில் ஒருவரின் கவிதை

- மேமன் கவி -

என்னுடைய கவிதை

வீழ்ந்து விட்டாயா?
உனக்கான சாபமான வளையத்திற்குள்
வாழ்வின் நிர்பந்தத்தால்;

எங்கே போயின்?
உனக்கான துடிப்புகள்!
எங்கே போயின்?
உனக்கான வெளிப்பாடுகள்.

ஒரு சப்த சஞ்சார கிணற்றில்
வீழ்ந்து விட்டாய்
மௌனமான நிலையில்;
இந்த யுகத்தில்
நீ உனக்கான சமாதி தயாரிக்கின்றாயா?

இல்லை-
வெற்றிக்கொடி நாட்ட போகும்
ஒரு பூமியை சிருஷ்டிக்கின்றாயா?

ஒரு பிரதேசத்தில் உன் கழுத்தில்
மாலைகள் விழுந்து கொண்டிருக்கையில்
மறுபுறத்தில்
உன் சுயத்தின் கழுத்துக்காக
கத்தி திட்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை
நீ அறியாதவனாய் (வளாய்) இருக்கிறாயா?

இல்லை எல்லாமே
அறிந்தவனாய் (வளாய்)
ஒன்றும் அறியாதவன் (வன்)
போல் நடக்கிறாயா?

கடந்து போன உன் ஜீவிதம்
செலவினமா?
அல்லது உன் பலவீனமா?
இல்லை - அதுவே
உன் மூலதனமா?

அவனுடைய கவிதை

நிறுத்து! நிறுத்து!
என் நிஜத்தின் இரத்தத்தை
சிந்த வைக்கும்
உன் சொற்களின்
கத்தியை நிறுத்து!
என்னை விமர்சிப்பதாய் எண்ணி
என் சுயத்தின் மீது
ஒரு கசாப்பு கடையை
நடத்தாதே!
நிறுத்து! நிறுத்து!

என் துடிப்புகள்
மரணிக்கவில்லை!
என் வெளிப்பாடுகள்
மறையவில்லை!

நான் சப்தமாய்தான் இருக்கிறேன்!

எனக்கான சமாதி இல்லை!
வெற்றிக்கான அட்டகாசம் மீது
எனக்கு பிடிப்புமில்லை!
கழுத்தில் விழும் மாலைகள்
சர்ப்பமாய் தோற்றம் தருகின்றன
எந்த சக்தியும் என் சுயத்தை அணுகாது
என்பதே என் உறுதி!

என் வாழ்வில் சாபமில்லை
சபலம் இருக்கிறது! மறைப்பதில் எனக்கு
வெட்கம் இல்லை!

எனது செலவீனங்கள்
எனது முதலீடுகள்!
எனது பலவீனங்கள்
எனது பலங்கள்!

லாப அழிப்பில் பிதுங்கிய நிலையில்
மூலதனம் என்னிடம் இல்லை!

நான்தான் எனக்கான
மூழைதனம்! மூலதனமும் கூட!

உனக்கான தத்துவத்தை
மாற்றி கொள்!

வாழ்வின் தத்துவம்
ஒரு காசோலை அல்ல;

சந்தர்ப்பவச வங்கியில்
மாற்றி கொள்ள!

கந்தையா ஸ்ரீ கணேசனின் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் நாடக அரங்கு

(விமர்சனக் கட்டுரை)

அ . ஜெனம் பிரான்ஸிஸ்

நாடகமும் அரங்கியலும் ஒரு கற்கை நெறியாக வளர்ந்த பின் அது தொடர்பான நூல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வுகள், கருத் தரங்குகள், தொடர்புசாதனங்கள் ஊடான உரைகள் போன்றவை ஆங்காங்கே பரவலாக இடம்பெறுவது மனதுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி தருகிறது. அத்தோடு நாடக அளிக்கைகளிலும் கூட முன்னரை விட இப்போது எவ்வளவு அக்கறை. நாடக ஒத்திகையில் தொடங்கி மேடையேற்றும் வரை பல்வேறு படிமங்களிலும் சிந்தித்து செயலாற்ற வேண்டிய காலம் இது. நாடகம் என்றால் அது தீண்டத்தக்கது என்னும் கருத்து நிலவிய காலம் ஒன்றிருந்தது. அதைத் தீண்டியவர்கள் சமூகத்தில் தரக்குறைவானவர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட நாடகத் துறைக்கு, தற்போது பல்கலைக்கழக அந்தஸ்து கிடைத்ததென்றால் நம்மைப் போன்றவர்கள் மகிழ்வதில் வியப்பில்லை. இது சமூக மாற்றமா? கல்வியின் தாக்கமா? அல்லது கலையின் உண்மை வெளிப்பாடா?

இக்காலகட்டத்திலேதான் வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம் வெளியிட்ட திரு . கந்தையா ஸ்ரீ கணேசனின் "யாழ்ப்பாணத் தமிழ் நாடக அரங்கு" என்னும் நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் திரு. கந்தையா ஸ்ரீ கணேசன் அவர்கள் 1985 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1997 வரை பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுக்கு எழுதிய 16 விமர்சனக் கட்டுரைகளும், இந் நூலுக் காக எழுதிய இரு

கட்டுரைகளும் மொத்தம் 18 விமர்சனக் கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன.

இவற்றை இரு பிரிவுகளாகக் கொள்ளலாம். முதலாவது, ஏழு கட்டுரைகள் இக்காலப் பகுதிகளில் மேடையேற்றப்பட்ட மேடை நாடகங்களைப் பற்றியது. இரண்டாவது, அரங்கியலைப் பற்றிய பொதுப்பண்பு கொண்ட விமர்சனக் கட்டுரைகள். எல்லாக் கட்டுரைகளும் தாம் சொல்ல நினைப்பவற்றை தர்க்க ரீதியாகவும், ஆணித்தரமாகவும் சொல்லுகின்றன.

முதலாவதாகக் குறிப்பிட்ட நாடக அளிக்கை தொடர்பான கட்டுரைகள். இவற்றில் ஆசிரியரின் பணி மிகவும் சிறந்தது. விடிவு, மண்கமந்த மேனியர், வெள்ளைப் புறாக்கள், அன்னை இட்ட தீ, உயிர்த்த மனிதர் கூத்து போன்ற ஏழு நாடக விமர்சனங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நாடகங்களை முன்னர் பாராமல், தற்போது இவ்விமர்சனங்களை மட்டும் வாசிப்போர் கூட. மேற்படி நாடகங்களை நேரே பார்த்த அரங்க அனுபவத்தை ஓரளவு பெறக்கூடிய வகையில் விமர்சனம் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நாடகங்களில் தொடவேண்டியவற்றைத் தொட்டு வெளிக்காட்டியமை, ஏற்கனவே நாடகத்தைப் பார்த்த பார்வையாளருக்கும், ஒரு அரங்க அனுபவம் பெற வாய்ப்பளிக்கிறது. இந்தப் பணியை ஆசிரியர் தம் வரையில் சிறப்பாகச் செய்திருக்கிறார்.

இரண்டாவது, பொதுப்பண்பு கொண்ட அரங்கியல் கட்டுரைகள். இதில் சிறுவர் நாடகம், நாடகப்பட்டுறைகள், இசை நடனப் பாரம்பரியம், நாடகச் சிந்தனைகள், நாடக வளர்ச்சியில் நவீனத்துவம், அரங்கக் காப்பியங்கள், Modern Trend in Tamil Theatre போன்ற பல தரப்பட்ட தலைப்புக்களில் 11 விமர்சனக் கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

முன்னர் கூறியது போன்று, எடுத்த தலைப்புக்கேற்ப விடயங்களைத் தெளிவாக நகர்த்துவதில் ஆசிரியரின் திறமை வெளிப்படுகிறது. பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், தனது கருத்தினை வலுவாக்க, மேல்நாட்டு நாடக சித்தாந்தங்களையும் எடுத்தியம்பத் தவறவில்லை. பல கட்டுரைகளில் நடுவல் போக்கில்லாமல், தன் கருத்தினையும் துணிவுடன் முன்வைக்கிறார். உதாரணத்திற்கு நாடகவியலாளரின் குறிப் பேட்டிலிருந்து நாடகப்பட்டுறைகள் என்னும் கட்டுரையில் ஆசிரியர் தனது கருத்தினை இப்படிச் சொல்கிறார். அதாவது 49 ம் பக்கத்தில்: இந்நிலையில் தான் நாடகப் பட்டுறைகள் புதிய கோணங்களில், வெவ்வேறு நோக்குகளில் நடத்தப்பட வேண்டிய தேவை உருவாகிறது. வெறும் உடற்பயிற்சிகளையோ.... என்று தொடங்கி கலைஞர்களது நேர்மை, விசுவாசம், சத்தியம், உழைப்பு, சக கலைஞருடனான நேசம், பிணைப்பு, மனித நேயம் என்பவற்றை எட்டுதலோ வெனெத் தொடரகிறார். இவை போன்ற பல கருத்துக்கள் நூலில் இழையோடுகின்றன. அவை ஆசிரியரின் சொந்த அனுபவக் கருத்துகள். அவற்றைக் கூற ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு. அவற்றில் சில விமர்சனத்திற்கு உரியன வாகவும் இருக்கலாம். அதைப்பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. இவை வளர்ந்து வரும் கலை வடிவத்திற்கு ஒரு ஆரோக்கிய சூழ்நிலையே.

இந்நூலை வாசித்து முடித்தவுடன் இரண்டு பொதுக்கருத்துக்கள் என்னுள்

உருவாகின. அவற்றை இவ்விடம் கூறாது விட்டால் எனது மனச்சாட்சிக்கு விரோதம் செய்தவனாவேன். ஒரு கட்டுரையில் கூறிய தகவல்கள், வேறு கட்டுரையிலும் அது திரும்பச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது வெவ்வேறான சந்தர்ப்பங்களில் வெவ்வேறு பத்திரிகைகளில் எழுத வேண்டிய நிலையினால் ஏற்பட்டிருக்கும். தவிர்க்க இயலாது. அடுத்தது - சுத்திச் சுத்திச் சுப்பற்றை கொல்லேக்கே என்பது போல இக்கட்டுரைகள் ஒரே வட்டத்துக்குள்ளேயே சுற்றிச் சுழன்று வலம் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதாவது பல்கலைக்கழகமும் ஒரு சில நாடகவியலாளர்களின் பங்களிப்பும் நூலின் பெரும்பகுதியில் காணப்படுகின்றது. இக்காலப் பகுதியில் இவை தவிர வேறு நாடக முயற்சிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறவில்லை. என ஒரு மயக்கநிலையை வாசகர்களுக்கு ஏற்படுத்த இடமுண்டு. இந்நூலில் குறிப்பிட்ட நாடகங்களைத் தவிர, வேறு பல நாடகங்கள் இக்காலப் பகுதியில் மக்கள் மத்தியில் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனவே. மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் அடைந்த எந்தக் கலை வடிவமும், மதிக்கப்பட வேண்டியதே. யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரை, கிராமத்திற்குக் கிராமம் சனசமூக நிலையங்களும், நாடக மன்றங்களும், திறந்த வெளியரங்குகளும் பரவலாகக் காணப்படும். இவற்றை நிராகரித்தோ, ஒதுக்கியோ, எந்தத் தமிழ் நாடக அரங்கு வரலாறும் இல்லை. ஆகவே யாழ்ப்பாணத் தமிழ் நாடக அரங்க ஆய்வு எல்லைகளை விரிவுபடுத்த வேண்டும்.

இவை தவிர, இந்நூல் காலம் அறிந்து வெளிவந்த ஒரு நல்ல நூல். நாடகமும் அரங்கியலை கற்போர் மாத்திரமல்லாது, யாழ் மண்ணின் அரங்கைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள அனைவரும் படிக்க வேண்டிய ஒரு கைநூல்.

(இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தேசிய சேவையில் கலைப்பூங்கா நிகழ்ச்சியில் 9-8-98 அன்று ஆற்றப்பட்ட விமர்சன உரை.)

மனிதர்கள் நல்லவர்கள்

- தெளிவத்தை ஜோசப் -

நானைக்குத் தீபாவளி.

பண்டிகை நெரிசலில் பஸ் திணறியது.

கை நிறைந்த பைகளும், பை நிறைந்த சாமான்களுமாய், ஆட்கள் முட்டி மோதிக் கொண்டிருந்தனர்.

உத்தியோகம் என்று பிரிந்துவிட்ட பிறகு பெற்றவர் பிள்ளைகளுடன்; கணவன் மனைவி மக்களுடனும் - உற்றார் உறவினருடனும் ஒன்றாகிக் களிக்க ஏதாவது ஒரு பண்டிகை வரவேண்டியிருக்கிறது.

“இந்த பஸ்சை விட்டாச்சுன்னா அடுத்தது அஞ்சுக்குத்தான்” என்றபடி தனது முழுப்பலத்தையும் காட்டி ஒருவர் முண்டி முன்னேறுகிறார்.

பஸ்ஸில் - ரயிலில் - தியேட்டரில் ஒரு நல்ல இடம் பிடித்துக் கொள்வதற்கு முட்டி மோதும் அளவு வாழ்க்கையில் ஒரு நல்ல இடம் பிடிப்பதற்கு நம் மக்கள் முட்டுவதில்லை, மோதுவதில்லை.

அது, தானே வந்து தானே போய் விடுகிறது! பதுனையில் இருந்து சுற்றி உள்ள தேயிலைத்தோட்டங்களுக்கு நடக்கும் பஸ் சேவை மாநகரசபை விளக்குகள் போன்றவை. இருந்தாற்போல் எரியும் இருந்தாற்போல் அணைந்து விடும்.

ஆகவே அகப்பட்ட பஸ்ஸில் ஏறிக் கொள்ள மக்கள் முந்துவதும் முண்டியடிப்பதும் நியாயம் தான்! எனக்கும் ஒரு இடம் கிடைத்து விட்டது.

“குரங்கு மலைத்தோட்டத்திலே போட்ட போடுங்க... கணக்கன் குடல் சரியக் குப்புற விழுந்த பாட்டக் கேளுங்க...”

எங்கோ ஒரு தோட்டத்தில் கணக்குப் பிள்ளை வெட்டுப்பட்ட சங்கதியை பாட்டாக எழுதி அதையே சிறு புத்தகமாகவும் அடித்து, சில அடிகளைப் பாடிக்காட்டி விலை கூறி விற்கின்றார் ஒருவர்.

இடுப்பளவில் தொங்கும் வெற்றிலைத் தட்டில் ஒரு சில்லறைக்கடையே இருக்கிறது. வெற்றிலைக்கடையை கழுத்தில் மாட்டி வைக்கும் அந்தக் கையகலக் கறுப்புப் பட்டியில் கலர்க்கலராய் வேலைப் பாடுகள் செய்து வைத்துள்ளார். இடையிடையே தொங்கும் ரஸ்குண்டுகளுடன் சர்க்கஸ் பூன் மாதிரி தலையிலே குஞ்சம் வைத்த தொப்பி. கால்களுடன் ஒட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் நீள் கால்சட்டை. கணுக்கால்களில் நாட்டியக்காரி போல் மணிச்சலங்கை.

தாளத்துடன் ஒலிக்கும் நாலைந்து வரிகளைக் கத்திப் பாடிக்கொண்டு கால்சலங்கை ஒலி எழுப்ப குதிக்காலைத் தரையில் உதைத்து ஊன்றி பஸ்ஸைச் சுற்றி வரும் காட்சி ஜோடித்த ஒரு சின்னத்தேர் போலிருக்கும்.

பாடிப்பாடி தொண்டை கட்டிக் கொண்ட நேரங்களில் வெற்றிலையைக் கையில் எடுத்து காமபுடன் நரம்பை உரித்து

வீசிவிட்டு வட்டமாய் இருக்கும் தட்டிலிருக்கும் சிகரெட் டிள்களிலிருந்து கலர் கலராய் ஏதேதோ விஷயங்களைக் கிள்ளி பொட்டுப் பொட்டாய் வெற்றிலையில் வைத்து மடித்து இன்னொரு டிள்கிலிருந்து ஒரு கிராம்பை எடுத்து மடிப்பில் குத்தித் தூக்கிக் காட்டி “ஹாய் ஜில்” என்பார்.

ஒரு மலிவான மணம் மூக்கில் ஏற பொட்டுப் பொட்டாய் அவர் கிள்ளி வைக்கும் விதமும், மடித்தெடுத்துக் கிராம்பைக் குத்தும் வித்தையையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஒரு “ஜில்” வாங்கி மெல்லாமல் விடமாட்டார்கள்.

“ஜில்” காரர் பதுளைப் பக்கங்களில் வெகு பிரசித்தம்.

ஜில் காரர் போடும் பாட்டுச்சத்தம் போதாது என்றோ என்னவோ “கண்டி ராஜன்” கதையை சிங்களத்தில் பாட்டாகப் பாடிக்கொண்டு புத்தகம் விற்கிறான் இன்னொருவன்.

தமிழ்ப்பாட்டு எஞ்சின் பக்கம் கேட்டால் சிங்களப்பாட்டு பின் பக்கம் கேட்கும்.

“எஸ் கண்ணாடி மேசப் பீய், பவுண்டிள் பேனா...”

பொட்டணிக்காரனின் காட்டுக்கத்தல்.

“பொம்பாய் நைஸ்...”

“அஞ்சு சதம் டொபி...அஞ்சு சதம் டொபி...”

பஸ் ஸ்டாண்ட் வியாபாரிகள் அத்தனை பேரினதும் கூச்சல், பேரம் பேசுவோரின் வினயம்; பயணிகளின் சளசளப்பு ஆகிய இத்தனைக்கும் மத்தியில் “தருமஞ் சாமி” என்ற குரலும் சன்னமாய்க் கேட்கிறது. கிணற்றுள் இருந்து கேட்பது போல்!

‘இந்தாப்பா ஒரு பக்கட் சிகரெட் குடு’ என்றவாறு ஒரு ரூபாயை நீட்டினேன்.

நான் கேட்ட சிகரட் இல்லாததால் கையை அபிநயத்துடன் ஆட்டிக் காட்டிவிட்டு பஸ்ஸின் மறுபக்கம் மறைந்து விட்டான் நடைக் கடைக்காரன்.

எழுந்து நின்று கால் சட்டைப்பைக்குள் காசைப் போட வசதியோ நினைப்போ இல்லாததால் ரூபாய் வில்லையைக் கையிலேயே வைத்துக் கொண்டேன்.

“தருமஞ் சாமி”

பஸ்ஸின் மறுபக்கத்தில் அதே மெல்லிய குரல்.

“அட ராமா பிச்சையா கேட்கின்றாய்! இந்தச் சத்தத்தில் நீ இவ்வளவு மெதுவாகக் கேட்டால் யார் காதில் விழும். சற்றுப் பலமாகக் கத்தேன்.”

பஸ்ஸுக்குள் ஒருவர் கருணையாய் பேசினார்.

மற்றவர்களுக்குக் கேட்காவிட்டாலும் அவனுடைய பரிதாபக்குரல் அவருக்குக் கேட்டிருக்கிறது. ஆனால் கை மட்டும் சட்டைப்பை பக்கம் நகரவில்லை. கையை எடுத்தால் விழுந்து விடுவோம் என்ற எண்ணமாக இருக்கும்.

பிச்சைக் காரனுடைய கண்கள் ஆர்வத்துடன் அவரைப் பார்க்கின்றன.

அவரை என்பதை விட அவருடைய கையை என்பதே சரி.

பலமாகக் கத்தினால் சிலவேளை போடுவாரோ என்று எண்ணியவன் பலமாகக் கத்த முயன்றான்.

வாய் பெரிதாகத் திறபட்டது. கழுத்து நரம்புகள் ஒரு வினாடி விண்ணென்று நின்று தளர்ந்தன. ஆனால் சத்தம் பெரிதாக வரவில்லை.

கத்துவதற்கும் தெம்பு வேண்டாமா?

“சிலுக்...சிலுக்...” கையிலிருந்து தகர்க்குவளையை குலுக்கினான்.

அவனைவிட அது பலமாகச் சத்தமிட்டது.

“ஐயோ பாவம்... சாப்பிட்டு எத்தனை நாளாயிற்றோ!” பஸ்ஸுக்குள் இன்னொருவர்.

“என்னை யார் பாவம்கிறீங்க...?”

“இவனுக்குப் போய் பாவம் பார்க்கலாமா? தகரச்சுண்டு போடுற சத்தத்திலேயே தெரியலையா அதில் எவ்வளவு கெடக்குதுன்னு... பத்துருபாய்க் குத் கொறையாது சார்...! எடுக்கிறது மட்டுந்தான் பிச்சை. அவற்றிற்குள் பாத்நா கள்ளுக்கடையே இவனுக்கு கூட்டமாய்த் தானிருக்கும்...”

“நீங்க சொல்றது வாஸ்தவங்க... நேத்து முந்தா நாள் பேப்பர்ல பாத்நாங்களை. காருல அடிபட்டுக் கெடந்த ஒரு பிச்சைக்காரனைத் தாக்கி வேன்ல ஏத்தையில் சட்டைக்கு உள்ளே கத்தை கத்தையா வைத்திருந்தா னாம்... பத்தாயிரத்துக்கு மேலே...”

“ஞாயந்தானுங்களே... ஏன் வைத்திருக்க மாட்டானு...! இன்கம்டெக்ஸ் தொல்லை யில்லாத வருமானமாயிற்றே,”

நாலைந்து பேராகச் சேர்ந்து கொண்டு ஏதேதோ பேசினார்கள். பிச்சைக்காரனை யாரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

அவர்களுடைய பேச்சு எழுப்பிவிட்ட ஆர்வத்தில் அவனுடைய தகரக் குவளையையும் அவனையும் பார்க்க வேண்டும் என்னும் ஆசை எழுந்தது.

இந்தப் பக்கமும் வருவான் தானே என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில்...

“ஐயா புண்ணியவான்களே” என்றபடி தகரக் குவளையைக் குலுக்கினான்.

சத்தம் சற்றுக் கனமாகவே இருந்ததால் அவர்கள் பேசிக் கொண்டதிலும் நியாயம் இருக்கலாம் என்ற ஆர்வத்துட்பில் அவனைக் கூடப் பார்க்காமல் குனிந்து குவளையைப் பார்த்தேன்.

பகீரென்றது!

சத்தம் வரவேண்டுமே என்பதற்காக ஆறேழு கூழாங்கற்களைப் போட்டு வைத்திருந்தான் குவளைக்குள்.

அவனுக்குத் தான் சத்தம் போட

முடியவில்லை. அதாவது சத்தம் போட வேண்டாமா!

ஐயோ பாவம் என்ற உணர்வுடன் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன்.

அவனுடைய கையிலிருந்த தடிக்கும் அவனுக்கும் வித்தியாசமே இல்லை. கால்சட்டை ஆயிரங்கநதல். சட்டை அவனுடைய உடலை மறைப்பதற்குப் பதிலாக அந்த எலும்புக்கூட்டை ஒளித்தும் மறைத்தும் கோரமாக்கிக் காட்டியது.

கயிறு கயிறாய்த் தொங்கிய கால்களில் முடிச்ச முடிச்சாய் முட்டி நின்ற எலும்புகள். கன்னத்திலும் கழுத்திலும் மேடு கட்டி நின்ற எலும்புக்கடியில் கறுமையாகப் படர்ந்த நிழல் அவனைப் பிரேதமாக்கிக் காட்டியது.

“உஸ்ஸ்...”

பிச்சைக்காரன் மிகவும் ஆயாசமாகப் பெருமூச்சு விடுகின்றான்.

இப்போதோ இன்னும் சற்று நேரத்திலோ என்றிருக்கும் அவனைப் பார்க்க எனக்கு மனதை என்னவோ செய்தது.

கையில் இருந்த ஒரு ரூபாயை ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டேன்.

சிகரட் இருந்திருந்தால் இந்நேரம் பாதி புகைந்து போயிருக்கும்.

தொலையட்டும் பாவம் என்று எண்ணிய படி ரூபாவை அவனிடம் நீட்டினேன்.

“மாத்த இல்லங்க சாமி...”

“சரி சரி வச்சுக்கோ” என்றேன்.

மெலிந்து நகங்கிப்போன அந்த முகம் காட்டிய நன்றி! கண்களில் மலர்ந்த ஒரு ஜீவன்! மற்ற மற்றவர்களிடமும் ஏதோ முன்குவது தெரிகிறது.

காது செவிடு படும்படிக் கத்தினாலே இந்த உலகம் கவனிக்காதே, இவன் என்ன இப்படி...

“உங்க மாதிரி நாலு பேர் போட்டா நாலு ரூபா சார். பத்து பேர் போட்டா என்ன ஆச்சு...”

எனக்க மிக அருகில் நின்றவர் பொருளாதாரம் கதைத்தார்.

“இந்தப் பயலுக்குக்கெல்லாம் இரக்கம் காட்டக் கூடாது சார்... வட்டிக்குக் கொடுக்கிறானுகள்...”

முன்னவருக்கு ஒத்துப் பாடினார் இன்னொருவர். தானம் ஒன்றும் கொடுக்காத காரணத்தால்.

“நாலுபேர் போட்டால் தானே நாலு ரூபாயாகும். இந்தப் பெரிய கூட்டத்தினுள் அவனுக்கு மனமிரங்கி ஒரு ஐந்து சதம் யார் போட்டார்கள்” என்று எண்ணி அமைதியானேன்.

பஸ் கிளம்பி விட்டது.

இன்று தீபாவளி.

கிழக்கு வெளுக்கும் முன்பதாகவே தோட்டம் வெளுத்துக் கொள்கிறது. லயங்கள் வெளிச்சம் காட்டுகின்றன.

விடியுமுன் குளித்து விட வேண்டும் என்னும் வேகம் தலையில் தண்ணீரை அள்ளி ஊற்றிக் கொள்ளும் அவசரத்தில் தெரிகிறது.

லயத்தின் ஒவ்வொரு கம்பிராவுக்கு முன்னும் ஒவ்வொருவர் அல்லது இரண்டு பேர் குளித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

குளிக்குப் பயந்தவர்கள் அல்லது வாளி வாளியாகத் தண்ணீரைச் சூடாக்கிக் கொள்ளப் போதுமான அளவு விறகு வைத்திருக்க வசதியுள்ளோர் தவிர்ந்த மற்றவர்கள் வெடவெட வென்று நடுங்கிக் கொண்டு வேக வேகமாகத் தண்ணீரை மொண்டு ஊற்றிக் கொள்ளுகின்றனர்.

கட்டு வைத்த பலகாரம், வாங்கி வைத்த பட்டாசுக்கட்டு ஆகியவைகளை

நாளைக்கு நாளைக்கு என்று தேற்று வரை எதிர்பார்த்த சிறுசுகளுக்கு தூக்கமா வரும்.

தட்டித்தட்டி எழுப்பினாலும் சுருண்டு சுருண்டு படுப்பவர்கள் இன்று வெளிச்சம் வரும் முன்பே எழுந்து விட்டனர்.

ஆளொன்றும், கொள்ளிக் கட்டை ஒன்றும் பட்டாசுக்கட்டு ஒன்றுமாக வெளியே வந்து “லைசன்” கல்லில் அமர்கின்றனர்.

பெற்றவர்கள் குளித்து முடித்து பிள்ளைகளை ஏசிப்பேசி இழுத்துக் குளிப் பாட்டி முடிப்பதற்குள் நன்றாக விடிந்து விடுகிறது.

புதுப்புது சட்டைகள், அழகழகான பூப்போட்ட கவுன்கள் பாவாடைகள், தடை அலங்காரங்கள் இத்தியாதிகளுடன் சின்னஞ்சிறுசுகள் பட்டுப் பூச்சிகளாய்த் திரிகின்றனர்.

ஒரு கடி கடித்துவிட்டு பணியாரங்கள் வீசப்படுகின்றன. லயத்து நாய்கள் பாடு வேட்டைதான்.

இந்த நாய்களுக்குள்ள மகிழ்ச்சியாவது இந்த தீபாவளி தினத்தன்று அந்த அநாதைச் சிறுவனுக்குக் கிடைக்குமா? வடையும் பாயாசமும் வேண்டாம்! வயிறார ஒருவேளை சாப்பாடாவது கிடைக்குமா?

அடக்கடவுளே!

கடவுளா? அப்படியும் ஒருவர் இருக்கின்றாரா? இருந்தால் இப்படி எலும்பும் தோலுமாக பேசக்கூட சக்தியில்லாமல் ஒரு அநாதை இருப்பானா?

ஆமாம் கடவுள் இருக்கின்றார்தான்! உயர்ந்த ஒட்டு வீட்டுக்கருகே ஓட்டைக்குடிலும் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்பது அவர் சித்தம். மனிதனுக்குப் புரியாத புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு புதிர் கடவுள்.

அநாதையாக, பிச்சைக்காரனாகத் தான் அவன் இருக்கவேண்டும் என்பது கடவுள் சித்தமானால் நான் செய்தது தப்பா? ஒரு ரூபாயைத் தருமமாக அவனுக்குப் போட்டிருக்கக் கூடாதோ!

என்னைப்போலவே மனம்மீறங்கி எல்லா
ரும் அவனுக்குத் தரும் செய்திருந்தால்...!

அவன் பாடு எதேஷ்டம் தான்.
வருவாய்க்குத் தகுந்த செலவிலலாததால்
கையிருப்புக் கூடும். இருப்புக்கூடினால்...

குடியும் கூடா நட்பும் பெண்கள்
சேர்க்கையுமாக...

ஐயோ! அம்மாதிரி பாபச் செயல்களில்
அவன் ஈடுபடாதிருக்கத்தான் கடவுள்
அவனை அப்படி அலையவிட்டாரோ!

மனதை அடக்கி ஆளும் சக்திக்கேற்பத்
தான் மனிதனுக்கு அந்த நஸ்தைக்
கொடுக்கின்றாரோ...!

ஆட்டுக்கும் வாலை... என்பதெல்லாம்
இது தானோ?

அவர்கள் பேசிக் கொண்டதுபோல்
வட்டிக்குக் கொடுக்கும் அளவுக்கு
அவனிடம் பணம் இருக்குமோ!

சேச்சே என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்!
அவன் ஏன் குவளையில் கல்லைப்
போட்டுக் குலுக்க வேண்டும்.

அவனுடைய எக்கிய வயிறும்
எலும்புக்கூட்டுத் தோற்றமும் அப்படித்
தோன்றவில்லையே!

அவனிடம் அளவுக்கதிகமாக ஒன்றும்
இருக்கக்கூடாது என்பதுவும், பிச்சைக்கார
னாக அநாதையாகத் தான் இருக்க
வேண்டும் என்பதுவும் ஆண்டவன் சித்தம்
என்று கூறுவது ஒட்டைக்குழல் இருந்தால்
தான் ஒட்டு வீட்டுக்குப் பெருமை என்பதைத்
தவிர வேறில்லை.

உளுத்துப்போன மரங்களுடன் நிற்கும்
குடினுக்கு ஓடு வேய்வதால் பயன்.

சம்பந்தா சம்மந்தமில்லாமல் என் மனம்
குழம்பி அலை மோதுகிறது.

நேற்றுத் தீபாவளி!

மக்களிடையே பண்டிகை மவுக
இறங்குகிறது.

“இனி எப்போ?” என்னும் கொக்கியை
முகத்தில் ஏந்திக்கொண்டு ஏங்கி நிற்கும்
அம்மாவிடம் கூறிக் கொண்டு நானும்
பயணம் வைத்து விட்டேன். பஸ்ஸை
விட்டிறங்கியதும் பஸ் ஸ்டாண்டை ஒரு
நோட்டம் விட்டேன்.

பிச்சைக் காரர் சிறுவனைக்
காணவில்லை.

“என்ன தீபாவளி விசிட்டா?”

பஸ் ஸ்டாண்ட் ஹோட்டல் முதலாளி
பிடித்துக் கொண்டார்.

உத்தியோகம் என்று ஊர் மாறிப்
போய்விட்டாலும் பாடசாலை நாட்கள்
லிருந்தே முதலாளியைத் தெரியும். அந்தப்
பழக்கம் தான்.

அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே
உள்ளே நுழைந்தேன்.

“பையா ஒரு நாக்காலி கொண்டா”
என்று அவர் பக்கத்திலேயே என்னை
அமரச் செய்து வரவேற்கின்றார்.

இந்த அன்பிற்காவது நான் அவருக்கு
ஒரு வியாபாரம் கொடுக்க வேண்டும்.

ஒரு பழம் தின்று தேநீர் குடித்துவிட்டு
ஒரு ரூபாவை மேசை மேல் வைத்தேன்.

முதலாளியின் வீட்டில் போய் தேநீர்
அருந்தினால் பணம் கொடுத்து விட
வேண்டும். அவன் பிழைப்பு அது!

என்னுடைய ஒரு ரூபாவைப் பார்த்ததும்
முதலாளி சொன்னார் “யாராவது பிச்சைக்
காரன் நிக்கிறானான்னு பாருங்க” என்றார்.

எனக்கு முகத்திலடித்தது போல்
இருந்தது! நட்பு முறையில் தேநீர்
அருந்திவிட்டு பணம் கொடுப்பதனால் தான்
அப்படிச் சொல்கின்றாரோ என்று
திகைத்தேன்.

என்னை அப்படிப் பாக் குறுங்க...
உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாது
இல்லையா...?” என்றார்.

அதே நேரம் ஆளுரத்துக்குத் தூக்கி
தேநீர் ஆற்றிக் கொண்டிருந்த தேநீர்
அடிப்பவர் ஆற்றுவதை நிறுத்தாமலே
“உதைக்கணும் சார் இந்தப் பிச்சைக்காரப்
பயல்களை. நல்லாவே பாசாங்கு பண்ணக்
கத்துக்கிட்டானுகள்” என்றார்.

நான் மேலும் விழிக்கவே முதலாளி
தொடர்ந்தார்.

“வந்து பாருங்க சார் முந்தாநாத்து
சாயந்தரம் இந்நேரம் இருக்கும் நம்ம மாடி
வீட்டார் இருக்காருல்ல அவரு சிறுணுண்டி
பண்ணிட்டு வந்து பில்லோட ஒரு ரூபாவை
மேசை மேலே போட்டாரு. அப்பப் பார்த்து
ஒரு பிச்சைக்காரப் பய சாமீன்னான்...
பொறுடான்னு அவனை அதட்டிப் புட்டு
இவரை செட்டில் பண்ணிடலான்னு பில்லை
கையில் எடுத்தேன். அப்பப் பார்த்து டெலி
போன் அடிச்சது. பொறுங்க கொஞ்சமுன்னு
மாடி வீட்டாரை நிப்பாட்டிவிட்டு டெலி
போனை ஆன்சர் பண்ணினேன். டெலி
போனை முடிச்சிட்டு மேசையைப் பார்த்தா
பில் மட்டுந்தான் கெடக்கு ரூபாவைக்
காணலே. பிச்சைக்காரப்பய என்னடான்னா
நாலு வடை குடுங்க சாமீன்னு ரூபாவை
நீட்டிக் கிட்டிருக்கான்...எப்படி இருக்கு
வெளையாட்டு. அவனுக்கு என்ன
துணிச்சல் இருக்கணும் பாருங்க...”

“ஐயோ பாவம்” என்று நான்
முனங்குவதையும் கவனியாமல் முதலாளி
தொடர்ந்தார்.

ஏதுடா காகன்னேன்...பஸ்ஸில் ஒரு
புண்ணியவான் போட்டாருங்கன்னான்...
விட்டேன் ஒரு அறை...”

அவர் என்னை அறைந்ததுபோல்
இருந்தது. “நீங்களை சொல்லுங்க சார் இந்த
காலத்துல எவனாவது ஒரு ரூபாவை
பிச்சைக்காரனுக்குக் கொடுப்பானா...?”

முதலாளி என்னிடமே கேட்கின்றார்!
நான் பேயறைந்தவன் போல் நின்றேன்.

“போடா திருட்டு நாயேன்னு தள்ளி
விட்டேன். பொத்தென்னு விழுந்துட்டான்.
மனுச சபலம் விடுமா! மெதுவா எந்திரிச்சு
கன்னா பின்னான்னு கெஞ்சிக்கிட்டு நின்
னான். போறானே இல்லை... அதுக்குள்ளா
அதோ அந்த சர்வர் பையன் வந்து “போடா
அயோக்கிய றாஸ்கல்லு” கழுத்தைப்
பிடித்துக் கொண்டு போய் வெளியே தள்ளி
விட்டான்...”

முதலாளி கூறிக்கொண்டே இருந்தார்.
நான் எழுந்து கனவில் நடப்பவன் போல்
நடந்து விட்டேன்.

உளுத்துப் போயிருக்கும் ஓட்டைக்
குடினுக்கு ஓடு போடப் போய் குடினையே
உடைத்துவிட்ட குற்றத்துக்காக என் மனம்
என்னை வதைத்தது.

பிச்சைக்காரன் நல்லவன்!

முதலாளியும் நல்லவர்தான்!

ஆனால் பொல்லாதது எது?
இருவருக்கும் முன்னிருக்கும் அந்த
அடையா? 1961

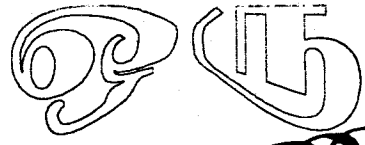
டோமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள்

50 சிறுந்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பு நூல்

முக்கியமாக பள்ளிக்கூட, கல்லூரி, பல்கலைக்கழக நூலகங்களில்

அவசியம் இருக்க வேண்டிய புத்தகம்.

இது ஒரு மலர் வகைப் பந்தல் வெளியீடு

பட்டணத்துக் கடைத்தெரு

முல்லை வீரக்குட்டி

அப்புஹாமி ஐயா அழகான முதலாளி.....!
அப்போது நான் சிறுவன்;
அழகான அவர்களையில் எப்போதும்
சாமான் இல்லையென்று சொல்வதில்லை!
அப்படியோர் கடையின்று அழிந்தது?
இனப்பொருமல்!

ஆறுமுகம் சுருட்டும்;
அவர் விற்ற புகையிலையும்;
தாறு தாறாகத் தூக்கி விற்ற
செம் பனாட்டும்;
ஆறேழு கப்பல்களில் அடைத்தாலும்
மிஞ்சிவிடும்!
நீறாகிப் போனதனால் நல்ல மனிதரவர்
வேறு வழி தேடி
வெளிநாடு சென்று விட்டார்!

சஹாப் முதலாளியுடன்
சகவாசம் வைத்தவர்க்கு
தட்டுப்பாடென்றால் சாதிசனம் சிரிக்கும்!
தகாத செயல் செய்யார்.....,
தவறாமல் தொழுதிடுவார்!
பொட்டிணிக்காரர் பிழைக்க உதவிடுவார்!
புகழுக்கு வாழாத
பெரும் மனிதப்புனிதர்கடை;
சட்டென்று தீமுண்டு சாம்பலாய் போயிற்று!
மகத்தான உடுதுணியும்
மாளிகையும் மண்ணாச்சு!
பட்டணத்துக் காட்சி பார்க்க மனமெரியும்?

கந்தப்பன் வீட்டுக் கலியாணம்
என்றாலும் சொந்தமாய் வந்து
சேவை செய்ய ஆயிரம் பேர்!
முந்தாநாள் போன்று மனசில் பதிந்துள்ள
இந்த நிலைகளெல்லாம்
ஏன் மாறிப் போயிற்று?

சைமன் முதலாளி தொட்டு
சரணபால வரைக்கும்!
சமதுப் போடியார் இருந்து
சம்சுதின் வரைக்கும்!
அமார்க்களமாய் வந்து
அகமகிழ்ந்து போவார்கள்!
நமக்கொன்று வந்தால்
நகரே அழுதுவிடும்!

இவ்வாறாய் இருந்த ஒற்றுமைக்கு என்னாச்சு?
ஒவ்வாத செயலுக்கு
உருக்கொடுத்தோர் யாரவர்கள்?
எவ்வாறு வென்றெடுக்க
இயலுமினி ஒற்றுமையை?
பவ்வியமாய் வாழ்ந்தவர்கள்
பரதவித்துப் போனதுமேன்?

புண்ணுக்கு மருந்தென்ன பிரிப்பதுவா அங்கத்தை?
நல்லமருந்து ஊசி நல்லபடி செய்தீரா.....?
புண்தோன்றும் காரணத்தைப்
புட்டுத்தான் பார்த்தீரா.....?
உங்கள் அதிகாரமென்ன
என்றும் நிரந்தரமா?

அமைதி - சமாதானம்
அதைக்காண முயலுங்கள்!
சமயத்தை அரசியலில் சேர்க்காதீர்!
இம்மண்ணில் குமைகின்ற நெஞ்சோடு
குருதிபொங்கும் போர்முனையில்
சமைந்தோர்க்கும் வாழ்வோர்க்கும்
சொந்தமிந்த மண்தானே!

மல்லிகை

சுவைஞர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்

மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

ஆண்டுச் சந்தா 180/-

தனிப்பிரதி 15/-

201, 1/1, ஸ்ரீ கதரசன் வீதி,
கொழும்பு - 13. தொலைபேசி : 320721

எனது கிறீன் ரூபகாத்த சபையின் வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்த்து இலங்கைத் தபால் அமைச்சு 11.11.98 அன்று, அன்னாரின் சேவையைக் கௌரவிக்கும் வகையில் தபால் முத்திரை ஒன்றை வெளியிடுகின்றது.

யார் இந்த கிறீன் என்று இங்குள்ள பலரும் அறிய விரும்பலாம். 1847 முதல் 1873 வரை மானிப்பாயில் தொண்டாற்றி, தமிழில் அறிவியல் வளர்த்த முன்னோடியான டாக்டர் சாமுவேல் பிஸ்க் கிறீன் என்ற அமெரிக்க மிஷன் வைத்திய ஊழியரே அவராவர்.

“எனது முயற்சி தமிழில் மேனாட்டு மருத்துவம் வரை அடிப்படையாக, அத்திவாரமாக அமையட்டும்” என்ற பெருநோக்குடன் 1850 இலே கலைச் சொல்லாக்கத்தில் ஈடுபட்ட அவர், தமது காலத்தில் 62 தமிழருக்கு மேனாட்டு மருத்துவக் கல்வியைப் பயின்றினார். அவர்களுள் 32 பேருக்கு மேனாட்டு மருத்துவத்தை தமிழில் கற்பித்து “தமிழில் அறிவியலை கற்பிக்கவும் எழுதவும் முடியும்” என்று சாதனையில் காட்டிய முன்னோடி அவர். தமிழர் சரிதத்தில் அவருக்குத் தனியான இடம் உண்டு.

டாக்டர் கிறீன் தமது முன்னோடி முயற்சியின் பலனாகத் தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்குத் தந்த அறிவியல் நூல்கள், சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாகும். அந்நூல்களுள், பார்வையிடக் கிடைத்தவை பின்வருவனவாகும்.

1. அங்காதிபாதம், சுசுரண வாதம், உற்பாலனம் பக். 204 (1852, 1857)
2. மவுன்சலின் “பிரசவ வைத்தியம்” பக். 258 (1857)
3. துருவிதரின் “இரண வைத்தியம்” பக். 504 (1867)
4. கிரேயின் “அங்காதி பாதம்” பக். 838 (1872)
5. கூப்பரின் “வைத்தியாகரம்” பக். 917 (1872)
6. வெல்சின் “கெமிஸ்தம்” பக். 516 (1875)
7. டால்தனின் “மனுஷ சுசுரணம்” பக். 590 (1883)
8. வாஜிங்கின் “சிகிச்சா வாகடம்” பக். 574 (1884)

இவை எல்லாம் மருத்துவக் கல்விக்குப் பயன்படும் வகையில், ஆங்கில மூல நூல்களைத் தழுவி எழுதியும் மொழிபெயர்த்தும் வெளியிடப்பட்டவை. கிறீன் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்தார். மற்றையவை கிறீனின் மாணவர் மொழிபெயர்க்க கிறீன் மேற்பார்வை செய்து திருத்தி அமைத்தார். இவை தவிர, அறிவியல் அறிவைப் பரப்பும் வகையில் கண், காது, கை, கால், தோல், வாந்திபேதி கால் உதவிக்குறிப்பு எனப் பல சிறு கைநூல்களையும் இலகு தமிழில் பொதுமக்களுக்கு ஏற்ற முறையில் எழுதிப் பிரசுரஞ் செய்தார். “எனது கல்லறையில் தமிழருக்கான மருத்துவ ஊழியர் எனப் பொறித்தல் வேண்டும்” என விருப்புத் தெரிவித்த அறிவியல் தமிழ் முன்னோடி கிறீன் அவர்கள், தமது சேவை, மூலம் மிகப் பயனுள்ள மேனாட்டு மருத்துவ அறிவை தமிழில் நிலை பெறச் செய்தல் வேண்டும் என்ற துடிப்புடன் 1850, 1860 களில் பணி ஆற்றினார். அதற்காக,

- ▲ தாமே தமிழைச் செவ்வனே கற்றார்.
- ▲ கலைச் சொற்களை ஆக்கினார்.
- ▲ மருத்துவ நூல்களை தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார்.
- ▲ 1864 இலேயே மருத்துவக் கல்வியை தமிழ்மொழி மூலம் கற்பித்தார்.

“காலப்போக்கிலே ஆங்கிலம் இந்நாட்டிலிருந்து சிறிது சிறிதாக அற்றுப் போகும். ஆகையால், அறிவியல் தமிழில் அவசியம்” என்ற அன்னாரின் தீர்க்க தரிசனம் சரியானது என்பதை நாம் 1950 களில் உணரத் தொடங்கினோம் என்பதை நினைவு கூருதல் பொருத்தமுடைத்து, நினைவு கூருதல் மட்டுமல்ல: தக்க முறையில் டாக்டர் கிறீனுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்துவதற்கும் இன்றைய தமிழ்ச் சமுதாயம் கடமைப்பட்டுள்ளது.

- அம்பி -

கடிதங்கள்

1

பாராட்டு விழா ஒன்று தென்கிழக்கு முஸ்லிம் நண்பர்களால் அண்மையில் உட்காண்கு எடுக்கப் பெற்ற செய்தியைப் பத்திரிகையிற் படித்தேன். பெரிய காரியம் செய்திருக்கிறார்கள். இன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழர், முஸ்லிம் உறவு உண்மையில் மீளித்துப் போய்விட்டது. நமது முஸ்லிம் சமூகாதரர்கள், அகதி நிலை ஒழிந்து தங்கள் மண்ணில் என்று வந்து குடியேறுவார்கள்? என்று உள்ளம் ஏங்கு கின்றது. இந்த நிலையில் உங்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட விழா ஒரு நல்விழா. பாராட்டுக் குரிய விழா. விழா ஏற்பாடு செய்த நண்பர் களுக்கு எனது பாராட்டுக்கள். இதனை எனது சார்பில் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கவும்.

தெனியான்
பொலிகண்டி

2

260 ஆவது ஆகஸ்ட் மாத இதழின் அட்டைப்படத்தை அலங்கரித்த ஜனாப் எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ் அவர்களை தினகரன் பிரதி ஆசிரியராகவும், “வெண்புறாப்புகழ்” என்று மாத்திரமே அறிந்திருந்த எமக்கு, திக்குவல்லை கமால் அவர்கள் தந்த “தெற்கிலிருந்து ஒரு சூரியோதயம்” என்ற கட்டுரை பிரமிக்கச் செய்தது. காரணம்... அவரொரு கதாசிரியராக மாத்திரமன்றி 100க்கு மேற்பட்ட பாடல்களை இயற்றிப் பாடிய பாடகரென்பது ஒரு புதிய தகவலாக நாம் படித்திருந்ததே!

மேலும் அரச பிரதிநிதியாகவும், தனிப்பட்ட அழைப்பின் பேரிலும் (சோவியத் ரஷ்யா, லிபியா, பாகிஸ்தான், இந்தியா முதலிய) பல நாடுகளில் இடம்பெற்ற மகா நாடுகளில் கலந்து உரையாற்றிய விடய

மும் நாம் அறியாததே. இவரது கலை, இலக்கிய சேவையை மதித்து முஸ்லிம் கலாச்சார அமைப்பு “அறிவுத்தாரகை” என்ற பட்டமளித்து கௌரவித்தமையும், ஒலிபரப்புத்துறைக்கான சர்வதேச உண்டா விருது “கலைச்சாரளம்” வாராந்த நிகழ்ச்சியை முன்னிறுத்தி வழங்கியமையும் நாம் அறியாத புதிய தகவலாகும்! எனவே.. எம்மில் இலை மறை காயாய் இருந்து கொண்டிருந்த “அறிவுத்தாரகை” எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ் அவர்களின் திறமையின் சுவடுகளை வெளிச்சமாக்கிய திக்குவல்லை கமால் அவர்களுக்கும், இதனைப் பிரசுரித் துவதிய மல்லிகைக்கும் எனது மேலான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பர்லின் பஸ்மினா அன்சார்
உக்குவளை

3

மிக மிக நீண்ட இடைவெளியின் பின்பு உங்களோடு இந்த மடல் மூலம் தொடர்பு கொள்வதை எண்ணி மிகவும் மகிழ்வடைகிறேன்.

எத்தனையோ எண்ணற்ற துன்ப துயரங்களை எதிர்கொண்டு, சுமக்கவே முடியாத சுமைகளை உங்களது தெளிவான, அப்ப முக்கற்ற, உறுதியான இலக்கியப்பார்வையினும் வலுவான சுமந்து கொண்டே ஒரு புனித யாத்திரையின் பெரும்பகுதியை நிறைவு செய்து கொண்ட உங்களது தனித்துவத்தின் முன்னால், சிரந்தாழ்த்தி நின்று உங்களை மிகுந்த தன்னடக்கத்தோடு பாராட்டுகிறேன். உங்களது தன்னிகரற்ற பணிக்கு எனது நன்றியும் - நல்வாழ்த்துக்களும்.

முல்லை வீரக்குட்டி
தம்பிலுவில் - 01

4

தங்கள், ஆகஸ்ட் 1998, இதழில் 29 ஆம் பக்கத்தில் வெளியாகியுள்ள எனது

கடிதத்தில் பிழையொன்று நிகழ்ந்துள்ளது. இரண்டாவது பந்தியிலுள்ள முதலாவது வசனத்தில், இலங்கையில் சுவாமி விபுலானந்தரின் வாழ்க்கை.... என்பது “சுவாமி விவேகானந்தரின் வாழ்க்கை.... என்று பிரசுரமாகிவிட்டது. சுவாமி விபுலானந்தர், இராமகிருஷ்ண மிஷன் சுவாமியாகவிருந்து இந்தியாவில் செய்த தொண்டுகளும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் பேராசிரியராக இருந்து பாரதிபாடல்களைப் பரப்பியதும், ஆங்கிலேய அதிகாரி பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தபோது தனது வாசஸ்தலத்தில் துணிவாக இந்தியக் கொடியைப் பறக்கவிட்ட சம்பவங்கள் போன்றவை இந்தியா சென்று படம் பிடிக்க வேண்டும். எனினும் “விவேகானந்தர்” என்று 2ஆம் பந்தியில் இருப்பது விபுலானந்தர் என இருக்க வேண்டும் என்ற திருத்தத்தை மட்டும் அடுத்த இதழில் பிரசுரிக்குமாறு வேண்டுகிறேன். இல்லையெல் கருத்து வேறுபடும்.

கா. சிவபாலன்
திருகோணமலை

5

என்றும் “மல்லிகை” மீதும் உங்கள் மீதும் பெருமதிப்பு வைத்துள்ளவன். எனது முதல் சிறுகதை மல்லிகையில் வெளிவந்ததை குறித்து பெருமைப்படுபவன். “மல்லிகை” திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழை

வெளியிட்டபோது “வகுப்பறையில் ஒரு போராட்டம் நடக்கிறது” என்ற கதையை எழுதினேன். திக்குவல்லைக் கலைஞர்களை நீங்கள் பெரிதாக மதிக்கிறீர்கள். ஷம்ஸ் அவர்களின் முகத்தை அட்டையில் அறிமுகப்படுத்தக் கூடிய அளவிற்கு எங்கள் மண்ணை உயர்த்தி விட்டீர்கள். மனதிற்குள் ஒருவகை நெகிழ்ச்சி.

கமால் அவர்களைப்போல உங்களோடு நெருக்கமில்லாவிட்டாலும் உங்கள் எழுத்தோடு நெருங்கியவன். சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டுச் சிலிர்த்தவன். உங்களது பேச்சில் தான் எத்துணை ஆவேசம். இலக்கிய உத்வேகம். எதையும் ஒழிவு மறைவின்றிப் பட்டென்று பேசிவிடும் மனப்பாங்கு. எழுத்தாளனின் தகுதியை விட எழுத்தின் தகுதியை மதிக்கும் உயர்நோக்கு. பிரச்சினைகளைக் கண்டு ஒதுங்காமல், மல்லிகையைத் தொடர்ந்து மணம் வீசச் செய்யும் திடமான உறுதி.... இவை புகழ்ச்சியல்ல. முகஸ்துதியுமல்ல. அவற்றை நீங்கள் விரும்ப மாட்டீர்கள் என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும். மனதில்பட்டதை எழுதினேன். அவ்வளவுதான்.

“எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப் படாத சித்திரம்” என்னை ரொம்பவும் கவர்ந்து விட்டது. மனநிறந்து பேசுகிறீர்கள்.

எம்.எம். ஸப்பான்
வெலிகம

வருந்துகின்றோம்

பிரபல மறுமலர்ச்சிக்கால எழுத்தாளர் திரு. அ.செ.மு. அவர்கள் சமீபத்தில் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டார்கள்.

அன்னாரது மறைவு கேட்டு மல்லிகை ஆழ்ந்த துயரமடைகின்றது. அந்தத் துயரில் நாமும் பங்குகொள்கின்றோம்.

- ஆசிரியர்

டொமினிக் ஜீவா

வாழ்க்கையில் முன்னேற என்னத்தைச் செய்ய வேண்டும்?

புத்தளம் ந. சிவசோதி

“வாழ்க்கையில் முன்னேற வேண்டுமானால் முதலில் உன் வீட்டுக் கழிப்பறையைச் சுத்தம் செய்யக் கற்றுக் கொள்!” என எங்கோ படித்ததாக ஞாபகம்.

மரபுக் கவிதைக்கும் புதுக் கவிதைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன?

ஓட்டமாவடி எம்.ஐ. நியாஸ்

மரபுக்கவிதை காலாதி காலமாகச் சில கட்டு திட்டங்கள்குள் அமைந்து ஆக்கப்படுவது. எதுகை, மோனை, சீர், தளை என அதற்கு இலக்கணம் உண்டு. புதுக் கவிதைக்கு இந்தத் தளைத் தடங்கல்கள் இல்லை. அதற்காக வசனத்தை வெட்டி மேல் கீழாக அடுக்குவதும் புதுக் கவிதையல்ல. என்னைப் பொறுத்தவரை மரபு, புதுசா எனப் பார்ப்பதில்லை. இரண்டிலும் கவிதை இருந்தால் சரி.

வெகு சீக்கிரத்தில் 21ம் நூற்றாண்டு பக்கப் போகின்றது. பிறக்கப் போகும் இந்தப் புதிய நூற்றாண்டை முதன் முதலில் கண்டு களிப்பவர் எந்த நாட்டவர்? நீர்கொழும்பு ஆர். தேவகாந்தன்

முதன் முதலில் 21ம் நூற்றாண்டைக் கண்டவர்களுக்கும் நாடு டோங்கா. பசிபிக் பெருங்கடல் பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள நாடு இது. ஒரு இலட்சத்து ஐயாயிரத்து அறுநூறு மக்கள்தொகை. பரப்பளவு 750 சதுர கிலோ மீட்டர். 169 தீவுகளைக் கொண்ட நாடு. 45 தீவுகள் பயனற்றவை. இதன் தலைவராக மன்னர் ஆட்சி செய்து வருகின்

றார். நாடாளுமன்றமும் உண்டு. தலைநகர் அலோபா

21ம் நூற்றாண்டோடு முதன் முதலில் கை குலுக்கப் போவது இந்த நாடு தான். டோங்கா நாடு புது நூற்றாண்டுன் கை குலுக்கித் தரிசித்த பின்னர் 7 மணி நேரம் கழித்துத்தான் ஒரு சனிக்கிழமை 1-1-2000 ஐ நாம் தரிசிப்போம்.

தலித் என்ற வார்த்தை எந்த மொழியிலிருந்து வந்தது?

பதுளை ச.ஞானதேவன்

அடிப்படையில் அது லத்தீன் வார்த்தை. அதற்கு மலர்ந்த பூ என ஓர் அர்த்தமும் உண்டு.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் வெறும் கோஷங்கள் எனக் குற்றஞ் சாட்டப்படுகின்றதே, அதுபற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

கொழும்பு - 6. எம். பார்த்திபன்.

வெறும் கோஷங்கள் இலக்கியங்களல்ல என்பது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதே. அதே சமயம் பாதிக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்டுள்ள மக்களின் ஆத்மக் குரலை இலக்கியத்தில் மறு நிர்மாணம் செய்பவர்களைக் கொச்சைப்படுத்தக் கூட இதை ஒரு கோஷமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். மேட்டுக் குடிப் படைப்பாளிகள் இழிசனர் என இவர்களது முத்த பரம்பரையினரால் அழைக்கப்பட்ட நம்மைப் போன்றவர்கள் செயலை இவர்களால் சீரணிக்க இயலவில்லை. தவறு நம்மீதல்ல. இவர்களது உடலில் ஓடும் ஜீவ இரத்த மரபு அணுக்களில் இவர்களது பாரம்பரிய ஆதிக்க உணர்வு மறைந்து போயுள்ளது. இதை இவர்கள் நேர்மையாக ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆண்ட பரம்பரையின் நேரடி வாரிசுகள் அல்லவா? வெட்டித் தள்ளினான் என என்னையும் வெழுத்துக் கட்டினான் என இந்த மண்ணின் அடித்தள மக்களின் இலக்கியப் பிரதி ரீதியான

டானியலையும் பகிரங்கமாகத் தமது கைப்பட யாழ்ப்பாணத்துப் பத்திரிகைகளில் எழுதியவர்களல்லவா, இவர்கள். அடிப்படை உரிமைகளே மறுக்கப்பட்டவர்களின் நியாயமான கோரிக்கைகள் அதை விரும்பாத சாதி ஆதிக்கக் கும் பலுக்குக் கோஷங்களாகத் தென்படலாம். விட்டுத் தள்ளுங்கள். நாளைக்குச் சரித்திரக் குப்பைக் கூடைக்குள் தேடிப் பார்த்தால் கூட இவர்கள் தென்பட மாட்டார்கள்.

யேசுநாதரை யூதர்கள் சிலுவையில் அறைந்து கொன்றார்கள். யேசு சிலுவையில் அறைந்து கொல்லப்பட்டது போல, அவரைப்பின் பற்றிய சிட்டுகள் எப்படி இறந்தார்கள்?

சிலாபம் பி.பீட்டர்ராஜா

- 1) மாத்யேய எதியோப்பியா நகரத்தில் ஈட்டியால் குத்தப்பட்டு இறந்தார்.
- 2) மாற்கு அலக்சாந்திரியாப் பட்டணத்தில் தெரு வீதியால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு மரணமடைந்தார்.
- 3) லூக்கா கிரேக்க நாட்டில் ஒலிவ் மரத்தில் தூக்கிலிடப்பட்டு இறந்தார்.
- 4) யோவான் கொதிக்கும் எண்ணெய் உள்ள இரும்புச் சட்டியில் போடப்பட்டும் இறக்காததால் பதமு என்ற தீவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டு அங்கு இறந்தார்.
- 5) பெரிய யாக்கோபு எரிசலேம் நகரில் சிரச்சேதம் செய்யப் பட்டார்.
- 6) பேதுரு தலைமீழாகச் சிலுவையில் அறைந்து கொல்லப்பட்டார்.
- 7) சின்ன யாக்கோபு கோபுரத்தின் உச்சியிலிருந்து தள்ளியும் அவர் இறக்காததால் தடியால் அடித்துக் கொன்றார்கள்.
- 8) பந்தொலோமேயு உயிருடன் இருக்கும் போதே தோல் உரிக்கப்பட்டு மரித்தார்.
- 9) அந்திரேயா சிலுவையில் சுற்றிக் கட்டப்பட்ட நிலையில் அங்கிருந்தே பிரசங்கம் பண்ணச் சொல்லி வற்புறுத்தினார்கள். பிரசங்கம் செய்து கொண்டே இறந்தார் அவர்.
- 10) தோமா என்ற தோமஸ் ஈட்டியால் குத்தப்பட்டு இறந்தார்.
- 11) யூதா அம்புகளால் எய்யப்பட்டிரு

மரித்தார். 12) பர்னபா சலோனிக்கே என்ற நகரத்தில் யூதர்களால் கல்லெறிந்து கொல்லப்பட்டார். 13) பவுல் கிறிஸ்தவ சமயத்தை அதிகமாகப் பரப்பினார் என்ற குற்றச் சாட்டின் அடிப்படையில் நீரோ என்ற ரோமப் பேரரசனால் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டார்.

சமீபத்தில் நீங்கள் படித்த நல்ல புத்தகத்தைப் பற்றிச் சொல்ல முடியுமா? அநுராதபுரம் ஆர். குணாசன்

மாத்தளை சோமு எழுதிய நாவல்லோன்று; பெயர்: "மூலஸ்தானம்" அருமையான நாவல். கிடைத்தால் படித்துப் பாருங்கள். அடுத்த ஒரு வரலாற்று ஆவண நூல். நாடகக் கவிமணி எம்.வி. கிருஷ்ணாழ்வார் பற்றிய தொகுப்பு நூல். அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து வந்த ஒரு நாடகக் கலைஞரைப் பற்றிய தரமான புத்தகம் இது. இவரைப் பற்றிப் பல தகவல்கள் கிடைக்கின்றன.

உங்களைப்பற்றி விமர்சிப்பவர்கள் மிகக் கடுமையாக விமர்சிக்கின்றனரே, அது உங்கள் மனதைப் பாதிக்கவில்லையா? கல்முனை அ.அருள்ராஜ்

எந்தக் கொம்பனும் - நான் உட்பட - விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்களல்ல. விமர்சிக்கட்டுமே! - எனக் கென்ன நஷ்டம்? உண்மையைச் சொல்லப் போனால் இந்தத் தாக்குதல் விமர்சனங்கள் தான் என்னை ஏதோ ஒரு வகையில் பிரபலப்படுத்தியுள்ளன. மக்கள் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளன. எனது வளர்ச்சியில் இப்படியானவர்களுக்கும் ஒரு பங்கு உண்டு. அவர்கள் வாழட்டும்!

உங்களுடைய சுய வரலாற்றுக் குறிப்பு ரொம்பவும் வெளிப்படையாகவும் ஆதம் சுத்தியுடனும் மிளிர்கின்றது. இப்படி எழுத ஒரு மன ஓர்மம் தேவை.

நல்லூர் ச.சந்திரன்

நன்றி!

கொழும்பில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை எங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா? முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சம்பவத்தைச் சொன்னதாக ரூபகம். சிலாபம் ஆர். நல்லசிவம்.

ஒருநாள் காலை பத்து மணி இருக்கும். செட்டித் தெருவில் உள்ள செட்டி நாட்டு ஓட்டலில் தேநீர் அருந்தி விட்டு அந்த வீதியால் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். நெருப்புப்பெட்டி யொன்று கிடந்தது. அதைக் காலால் இரண்டொரு தடவை அங்கும் இங்கும் தட்டிப் பார்த்த பின் குனிந்து எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தேன். ஐந்தாறு ரூபாத் தாளொன்று மடித்து அப்பெட்டிக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. எனக்கோ இன்ப அதிர்ச்சி! இப்படியான பெட்டிக்குள் பணத்தை பத்திரமாக மடித்துப் பாது காத்தவர் நிச்சயமாக வசதி குறைந்த வராகத்தான் இருக்கும் என மனம் சொல்லிக்கொண்டது.

மனசுக்குள் சங்கடமாக இருந்தது. அந்தத் தெருவில் அங்குமிங்குமாக இரண்டொரு தடவைகள் நடந்து பார்த்தேன். பணத்தைத் தேடுபவரின் ஓர் அசுரையும் கண்ணில் தட்டுப்பட வில்லை. இது எனது சொந்தப் பண மல்ல. உழைப்பால் வந்த ஊதிய முமல்ல. இதை என்ன செய்வது?

இரண்டொரு நாட்களாக மினைக் கெட்டு ஐந்து ஐந்து ரூபா நாணயமாக நூறுகாசுகளாக மாற்றிக் கொண்டு அதே செட்டியார் தெருவில் நடந்து இடக்கை வலக்கைப் பக்கமாக ஒவ்வொரு நாணயத்தையும் ஒவ்வொரு வருக்கும் தெரியாவண்ணம் றோட்டோரம் நழுவுவிட்டுக் கொண்டு சென்றேன். திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை. இடையே என் கைவீச்சில் காசு விழுந்ததைக் கண்ட ஒரு பாதைசாரி அதை எடுத்து வந்து என்னிடம் தந்துவிட்டுச் சென்றார். அந்த ஐந்து ரூபா நாணயத்தை எடுத்து பங்குப் பணமாக நான் பத்திரப்படுத்தி

வைத்துள்ளேன். அன்று எத்தனை பேர்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பார்கள்! பணம் இழந்ததால் ஒருவர் தான் துன்பப் பட்டிருப்பார். எனது செயலால் 99 பேர் மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பார்களே, அதை நினைத்து இன்றளவும் நான் சந்தோஷப்படுகின்றேன்.

இலக்கியத்தைத் தவிர்த்து உங்களுக்கு வேறேதாவது ஆசைகள் உண்டா? அவை என்ன?

பதுளை ஆர். பவீர்

உண்டு. ஊர் பேர் தெரியாத ஒரு குக் கிராமத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். அந்தக் கிராமம் மலையகமாக இருந்தால் மெத்தவும் நல்லது. எனது பெயரோ அல்லது புகழோ என் பின்னால் வரக்கூடாது. அத்தனை வெறுமையுள்ளவனாக நான் கணிக்கப்பட வேண்டும். அங்கு ஒரு மாசம் மரத்தடியில் உணவு இரந்துண்டு ஓரிரு வீடுகளில் உணவு மாத்திரம் தான் - வாழ்ந்து பார்க்க வேண்டும் என்பது எனது நீண்ட நாளை ஆசை. இந்தப் பிரபலம் தான் எனது மன ஆசைக்குக் குந்தகமாக அமைந்துள்ளதே, நானென்ன செய்ய?

"தமிழ் சினிமா தரம் தாழ்ந்து போகின்றது" என்ற கூப்பாடு பலமாகக் கேட்கின்றதே? - உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

திருமலை ச.சிவசோதி

ஒரு மாறுதல் காலகட்டத்தில் நாமிருக்கின்றோம். உலகத் தகவல் சாதனங்கள் எம்மை ஓர் அறைக்குள் முடக்கி வைத்து விட்டன. சினிமாலை இது பெரிதாகப் பாதித்து விட்டது. இந்தப் போட்டியைக் கண்டு ஆரம்பத்தில் நானும் பயந்து போய்த்தானிருந்தேன். இப்பொழுது பயம் நீங்கி விட்டது. தமிழ் சினிமாவைப் பற்றி எனக்கு அலட்சிய அபிப்பிராயம்தான் இருந்தது. இன்றைய தமிழ் சினிமா

வட்டாரத்தைப் பாருங்கள். எல்லோருமே இளைஞர்கள். கிராமத்திலிருந்து அந்த வேரடி மண்ணைப் பூசிக் கொண்டு வந்தவர்கள். உழைப்பாலும் விடா முயற்சியாலும் திறமையாலும் தொழில் நுட்பங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்து இன்று மக்கள் மத்தியில் பிரகாசிப்பவர்கள். இந்தப் பெயர்களைக் கொஞ்சம் பாருங்கள். சேரன், களஞ்சியம், பாலசேகரன், அதியமான், சசி, சரண், நாகராஜ், செந்தில்நாதன், சீமான், ராஜகுமார், அத்துடன் நான் மதிக் கும் லெனின் இத்தனை இளைஞர்களின் சிந்தனைத் தாக்கத் தினால் தமிழ் சினிமாவில் ஓர் அற்புத மாற்றம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. அடுத்த நாற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே தமிழ் சினிமாவில் நாமொரு விஞ்ஞான ரூப தரிசனத்தால் பார்த்து மகிழ்வோம். இது சர்வ நிச்சயம்.

இலக் கியத் துறையில் குறுங்குழுவாதத்தை நீங்கள் ஆதரிக்கிறீர்களா?

வவுனியா மா. ரவீந்திரன்

குறுங்குழு வாதம் ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சியை நச்சுப்படுத்தி நாசமாக்கி விடும். மல்லிகையைத் தொடர்ந்து படித்து வந்தால் நான் அந்தத் தவறை ஒரு போதும் செய்தவனல்ல என்பதை நீங்கள் நுல்லியமாகப் புரிந்து கொள்வீர்கள். அதே சமயம்

கருத்து உடன் பாட்டுடன் தத்துவ நெருக்கத்துடன் இணைந்து பிணைந்து செயல்படுவது இந்தக் கட்டுக்குள் வர முடியாது. அது பரந்தது; விரிந்தது; ஆழமானது.

ஏன் நீங்கள் வேறு பத்திரிகைகளில் எழுதுவதில்லை? மல்லிகை ஆசிரியர் என்று தலைக்கனமா?

நாவல்பிட்டி ஆர். குணநாயகம்

என்னை நீங்கள் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என நினைக்கின்றேன். அச்சடித்த சஞ்சிகையை அதன் ஆசிரியரே வீதிவீதியாக முன்னர் யாழ்ப்பாணத்திலும் இன்று கொழும்பிலும் கொண்டு சென்று விற்று வருபவன் இந்தப் பூப்பந்தில் நான் ஒருவன் தான் என்பதை என்னை அறிந்தவர்கள் நன்கு அறிந்துள்ளனர். "தலைக் கனம்" எனத் தயவு செய்து பெரிய வார்த்தை களைச் சொல்லாதீர்கள். ஒற்றை ஆளாக ஒரு சஞ்சிகையை நடத்திப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தான் அதன் பாரிய பளுவின் தாக்கம் தெரியும். வேலை நெருக்கடிதான் அதற்குக் காரணம். அதே சமயம் மல்லிகையில் எழுதும் ஆளுமைக்க இளம் எழுத்தாளர் களை நமது தேசிய தினசரி ஞாயிறு இதழ்களுக்கு எழுதும்படி நான் அடிக்கடி தாண்டி வருவதை இளந் தலைமுறையினர் ஏற்கனவே தெரிந்து வைத்துள்ளனர்.

லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ் மெனிபெக்சர்ஸ்

நத்தரம்போத்த. குண்டி சாலை.

தொலைபேசி இல : 08 - 224217, 232574

பெக்ஸ் இல. : 94 - 8 - 233740

- ✦ பிஸ்கட் உற்பத்தித் துறையில் பன்னெடுங்கால அனுபவம்.
- ✦ லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ்
- ✦ அன்றும், இன்றும் இல்லங்களிலுள்ள அனைவரது இனிமைச் சுவையும், தெரிவும் லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ்
- ✦ இப்போது நவீன இயந்திரங்களினால் சுத்தம், சுகாதாரம் பேணி தயாரிக்கப்படும் லக்கிலேண்ட் உற்பத்திகள் நாடெங்கும் கிடைக்கின்றன.
- ✦ லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ் சுவைகள் பல
- ✦ அவற்றில் சில,
- ✦ லக்கிலேண்ட் மாரி
- ✦ வளரும் குழந்தைகளுக்கு போஷாக்கு தரும் லக்கிலேண்ட் பேபி மாரி
- ✦ லக்கிலேண்ட் லெமன் பப்
- ✦ லக்கிலேண்ட் கிறீம் கிரேக்கர்ஸ், சோல்ட் கிரேக்கர்ஸ்
- ✦ லக்கிலேண்ட் ச்செரிஸ் நடஸ்
- ✦ நாவுக்குச் சுவை சேர்த்து, நானிலமெங்கும் புகழ் பரப்பும்
- ✦ லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்டுகளை எல்லாக் கடைகளிலும் கேட்டு வாங்குங்கள்.

Luckyland Biscuits

தயாராகும் மல்லிகை 24 வது ஆண்டு மலர் உட்பட மல்லிகை
கிதழ்கள் தொடர்ந்து கிடைக்க வேண்டும் என்றால் தயவு
செய்து சந்தா செலுத்துவதில் கொஞ்சம் கவனம்
செலுத்துங்கள்.

201 - 1/1 ஸ்ரீ கதிசேன் வீதி, கொழும்பு -13. முகவரியைக் கொண்டவரும் ஆசிரியரும் வெளியீடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக கொழும்பு -12, பேர் பெக்ட் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது

மல்லிகைக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்

PARA EXPO PRODUCTS (PVT) LTD.

*Exporters of
Non Traditional
Sri Lankan Foods*

30, Sea Avenue,
Colombo -3.
Tel :- 573717